

LỜI TRÁI TIM®

Đam mê

ANN MAJOR

**Ở LẠI ĐÂY
VỚI ANH**

THE BRIDE HUNTER

9

Ở lại đây với anh

Ann Major

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Mười một](#)

[Mười hai](#)

[Mười ba](#)

[Mười bốn](#)

[Mười lăm](#)

[Mười sáu](#)

[Phần kết](#)

Giới thiệu

Connor choàng tỉnh trên chiếc giường xa hoa của khách sạn. Ví tiền, máy tính, giấy tờ đã biến sạch. Đến áo quần lót trên người anh cũng chẳng còn. Sau hai tuần lễ mặn nong và một đêm tân hôn nóng bỏng, cô dâu xinh đẹp tự nhiên cao chạy xa bay, để lại chú rể nhẵn nhụi như ngày mới chào đời.

Mười tám tháng sau, Connor phát hiện được tung tích của nàng, đã đổi tên và đang sống lạng lẽ ở một vùng hẻo lánh. Anh lập tức lên đường truy tìm, quyết khiến cô dâu của mình phải trả giá cho hành động đại dột đã qua. Cuộc báo thù của ái tình này hứa hẹn sẽ không khiến Connor dễ chịu, bởi ngọn lửa khát khao tưởng đã tắt lịm sau chuyện cũ, lại bắt đầu âm ỉ nhen lên theo mỗi bước chân gần lại phía nàng...

Mục lục

Một

Hai

Ba

Bốn

Năm

Sáu

Bảy

Tám

Chín

Mười

Mười một

Mười hai

Mười ba

Mười bốn

Mười lăm

Mười sáu

Phần kết

Một

Albuquerque, New Mêhicô

Connor Storm gồng người căng thẳng và không rời mắt khỏi đối tượng theo dõi. Người phụ nữ có bí danh Anna Barton đã qua mặt được cả tay thanh tra giỏi nhất của anh. Lúc này cô đang nhấm nháp tách cà phê vừa mới mua ở ki-ốt phía sau. Connor cố không để bị phát hiện nên đã đứng khuất sau một cái cột khi họ cùng đứng đợi gọi tên lên máy bay.

Cô có gương mặt hài hòa với mái tóc vàng sẫm dài ngang vai. Anh thích phụ nữ tóc dài và thấy khó chịu khi đột nhiên buông thả ý nghĩ muốn luồn tay vào món tóc dày mượt ấy và kéo cô lại gần hơn.

Khỉ thật, từ ngày xa Linda anh chưa từng muốn gần gũi một người đàn bà nào khác. Hẳn là anh đang trở lại với cuộc sống đây.

Đây là công việc. Vì Leo. Mình nợ anh mình. Trên đời này còn khối phụ nữ kia mà. Với chiều cao một mét bảy mươi, đối tượng của anh tuy mảnh mai nhưng trông nở nang tròn trịa - và rất đẹp.

Đừng nghĩ về sắc đẹp phụ nữ nữa.

Chuyến bay của họ sẽ cất cánh trễ một tiếng do thời tiết xấu. Anh sốt ruột canh chừng đồng hồ rồi lại nhìn ra cửa sổ. Tuyết đã thôi rơi nên anh có thể nhìn ra tận cuối đường băng.

Một giọng nữ vang lên từ loa thông báo rằng họ sẽ lên máy bay từ cửa số 10 thay vì cửa số 14. Đám đông đang đợi ở cửa số 14 lục đục đứng lên và bắt đầu thu dọn va ly cùng máy tính xách tay. Anna Barton vụt bước ra khỏi ki-ốt và vội vàng đi đến cửa lên máy bay.

Đã đến lúc anh đuổi theo và vây bắt.

Chỉnh lại chiếc mũ Stetson trên đầu, Connor Storm liền bước theo sau cô. Tiếng

ứng nện chát chúa trên sàn ngay sau lưng lập tức làm cô chú ý, cô mở to đôi mắt nâu về cảnh giác.

Có lẽ cô đang đề phòng tên bạn trai kinh khủng bám theo chẳng?

“Này cô ơi! Muốn lên máy bay sớm thì cần phải có thứ này!”, anh kêu lớn.

Khi người phụ nữ bí ẩn mà anh đã nhận rất nhiều thù lao để tìm kiếm dừng lại, Connor tiến đến bên cô.

Trông lộ rõ vẻ nghi ngờ, cô chăm chăm nhìn anh khắp lượt. Connor lập tức thấy mừng vì mình đã đích thân làm vụ này thay Sam Guerra.

Thân hình cao ráo thon thả của cô khẽ run lên vì căng thẳng. Rõ ràng là cô vẫn không tin tưởng những người lạ, đặc biệt là những người đàn ông cao lớn, những người có thể dễ dàng khống chế cô. Bạn trai cô, Dwight Crawford, hẳn phải là một tên điên cuồng hơn nhiều so với những gì mà bản báo cáo P.I.s đã miêu tả.

Connor đẩy chiếc mũ ra phía sau và cố nở một nụ cười thân thiện.

Cô cau mặt lại.

Anh bật cười rồi vẫy tấm thẻ lên máy bay mà anh lấy trộm từ ví của cô nhân lúc cô mãi tìm mấy đồng lẻ trả tiền cà phê lúc nãy.

“Tôi xếp hàng sau lưng cô và nhặt được tấm thẻ cô đánh rơi này”. Anh nói dối khá trôi chảy và cảm thấy có phần áy náy.

Anh là một thám tử tư mà, P.I.s chẳng phải đã có một mục danh sách các nhiệm vụ phải làm sao? Việc đó cũng đã được đề cập đến bằng một từ rất dễ chịu, *Thủ thuật nghề nghiệp*, họ gọi nó như vậy đấy.

Cô vẫn cau mặt, mắt ánh lên vẻ thận trọng. Anh đã cho người theo dõi cô được một thời gian nhưng mỗi lần sắp tiếp cận được thì cô lại biến mất và thay đổi cả thẻ căn cước.

Cô có làn da mịn màng, hơi nhợt nhạt nhưng trông rất mềm mại. Connor muốn chạm vào đó. Khỉ thật. Yếu tố sắc đẹp lại đang gây phiền hà đây.

Đây chỉ là công việc. Vì Leo, anh tự nhắc nhở mình như thế.

Đôi mắt to hơi xếch chứa đựng vẻ tổn thương và cả sự sợ hãi, anh định bụng sẽ

lần tìm ra gã bạn trai và cho gã một bài học. Một cô gái đã phải trải qua tuổi thơ như thế thì không đáng phải bị một kẻ kinh tởm như Crawford làm khổ sở thêm.

Cô hếch mũi lên nhìn anh. Mảnh mai và xinh đẹp như ma-nơ-canh. Nhìn cô đúng là người có đẳng cấp và anh không lấy làm ngạc nhiên về điều này bởi đã biết cô được thừa hưởng từ đâu. Bất cứ ai ở Texas có quan hệ với dòng tộc hoàng gia Golden Spurs đều thuộc danh gia vọng tộc cả.

Nhiệm vụ của anh là đem cô về nhà. Chấm hết.

Thật thú vị, cô để kiểu tóc giống Abby. Anh cũng đã đọc các bài viết nói về các cặp song sinh rồi nhưng kiểu tóc cô để giống hệt kiểu của vợ Leo, anh trai anh đến kinh ngạc. Connor thở mạnh. Lẽ ra anh cũng không nên ngạc nhiên đến thế bởi lẽ cô chính là người em song sinh bị bắt cóc đã thất lạc lâu nay của Abby.

Điều kì lạ là cảm giác của anh khi nhìn cô. Anh chưa bao giờ có cảm giác nóng bừng cả người như thế này mỗi khi nhìn vào mắt của chị dâu mình.

“Becky”, anh gọi nhỏ, đoán chắc là mình đã tìm ra người kế thừa của dòng tộc Golden Spurs rồi.

Anna run lên khi nghe cái tên đó. Đôi mắt to tròn, đẹp hút hồn mở lớn.

“Becky? Tôi không biết ông đang tìm ai, ông à”, cô nói, “nhưng đó không phải là tôi”.

“Xin lỗi”, anh nói, “Phải rồi. Đột nhiên nhìn cô giống một người tôi đã từng biết”.

Chiếc mũi kiêu kỳ lại hếch lên cao hơn.

“Cô là Anna Barton, cô làm sao đi đâu được nếu không có vé cơ chứ”.

Có lẽ cô chẳng thèm nghe anh nói bởi lẽ cô quay người đi thẳng đến cửa lên máy bay.

“Anna Barton!”, anh gọi lớn.

Cô bước nhanh hơn nên anh vội vã đuổi theo sau và đuổi kịp cô sau hai bước dài.

“Anna! Anna Barton!”, cô vẫn không dừng lại nên anh chộp lấy tay cô. Có lẽ anh đã hơi mạnh tay nên khi anh kéo xoay người cô lại thì cô ngã chúi vào người anh, đánh rơi tách cà phê đang cầm.

“Á”, cô kêu lên, “Thả tôi ra!”

Các hành khách khác hiếu kỳ quay lại nhìn họ. May mà không có nhân viên bảo vệ nào đứng gần đó.

“Xin lỗi cô”, anh nói qua làn tóc buông xõa *rất* gần của cô. Anh nói tay, “Tôi nợ cô một tách cà phê”. Trong khoảnh khắc đỡ lấy người cô, anh cảm giác hơi ấm từ cơ thể cô lan tỏa sang mình, mùi hương hoa cỏ ngọt ngào thơm ngát toát ra từ nước hoa cùng dầu gội và sữa tắm cô đã dùng làm anh ngây ngất. Mái tóc óng mượt như tơ của cô đang kề sát môi anh. Ham muốn được quấn lấy làn tóc ấy và kéo cô lại gần hơn càng trở dậy mạnh mẽ trong anh.

Anh xoay đầu lại làm môi của hai người chỉ còn cách nhau có vài xăng-ti-mét. Tim anh đập dữ dội khi nhìn xuống làn môi cô.

“Cô là Anna Barton phải không?”, anh nói, giọng khản đi và giơ tấm thẻ lên cho cô xem.

Thấy tên mình trên thẻ, cô liếc anh vẻ buộc tội rồi giật lấy tấm thẻ và cho vào xách tay.

“Sao lúc nãy anh gọi tôi là Becky?”

“Cô nên nói cảm ơn mới phải”.

“Tôi đang hỏi anh kia mà”, cô nói.

“Tôi đã nói rồi mà, thì... cô giống một người tôi quen”.

“À, vậy thì tôi không phải người đó. Trước đây tôi chưa từng gặp anh bao giờ mà tôi cũng chẳng có thói quen kết bạn với người lạ tại sân bay, vì vậy anh làm ơn để tôi đi và đừng làm phiền tôi nữa”.

Đây không còn là một câu hỏi nữa rồi.

“Xin lỗi cô, tất nhiên rồi. Tôi chỉ muốn giúp cô thôi”.

À, *phải* rồi.

Mắt cô sáng rực và má ửng hồng. Càng gần bên cô anh càng cảm thấy cơ thể mình

nóng bừng lên và anh muốn ôm lấy cô sát vào người mình hơn để hôn lên đôi môi ẩm ướt và quyến rũ ấy.

Mắt cô cũng dừng lại ở môi anh và dường như cô đang nín thở.

Có vẻ như cô cũng bị anh kích thích, ánh mắt cô dán vào môi anh rồi lướt xuống khuôn ngực vạm vỡ.

Anh miễn cưỡng buông cô ra và giơ tay ý nói đầu hàng.

Cô kéo tay áo xuống, vuốt lại tóc. Có vẻ giận, cô đi về phía cửa lên máy bay.

Hông đẹp, bước đi nhún nhảy duyên dáng.

Đây là công việc.

Phải chi anh đừng ôm lấy cô để cô tin tưởng anh hơn thì mới có thể thuyết phục cô theo anh về Texas.

Giờ phải làm sao thì mới mang cô về Houston được đây?

Dù bằng cách nào thì anh cũng phải làm cho được. Anna Barton là em vợ của Leo. Vợ của Leo vô cùng đau khổ cho rằng mình có phần chịu trách nhiệm trong việc đưa em song sinh của mình bị bắt cóc hồi nhỏ. Cô tin rằng Leo có thể điều tra chuyện gì đã xảy ra với người em bị thất lạc của mình. Thế nên Leo đã giao nhiệm vụ này cho Connor và tất nhiên anh phải gánh luôn mọi áp lực của nó.

“Hãy tìm cô ấy. Vì anh, vì Abby. Cô ấy sẽ chẳng sống yên nếu cứ thế này”. Leo nói, “Cứ như thế cô ấy đã làm mất đi một phần nào đó trên người mình vậy”.

Leo đã chăm lo nuôi nấng anh từ lúc mẹ họ mất nên anh biết ơn anh mình về tất cả mọi điều.

Đây không chỉ đơn thuần là công việc.

Đây là việc gia đình và không gì có thể quan trọng hơn thế nữa.

Tiếp viên thông báo máy bay đã hết chỗ nên yêu cầu hành khách tự tìm lấy chỗ ngồi còn trống cho mình.

“Xin chào”, Connor nói và cười tươi rói với Anna. Cô vờ như đang chăm chú vào đọc danh mục của tờ Skymall, “Tôi có thể ngồi chỗ trống bên cạnh cô không?”

Chẳng thèm nhìn lên lấy một cái, cô chau mày rồi lặng thinh lấy xách tay xuống khỏi ghế và đặt vào bên dưới chiếc ghế trước mặt.

Anh tranh thủ cởi chiếc Stetson để lên ngăn hành lý phía trên rồi ngồi xuống. Có thể do anh quá cao lớn hoặc do chỗ ngồi quá nhỏ nên vai anh chạm phải vai cô, rồi anh lại cảm nhận hơi nóng từ cơ thể cô tăng lên đáng ngạc nhiên. Khoang máy bay thì lại lạnh. Khi thật, sao lúc nào động chạm đến cô anh cũng thấy như đang bị lửa đốt vậy?

“Cô đang chăm chỉ mua sắm cho ai thế?”, anh hỏi.

Phớt lờ anh, cô lật trang kế tiếp.

“Cô thuộc tuýp người ghét trò chuyện trên máy bay à?”

Cô lại lật sang một trang nữa, lần này có vẻ mạnh tay hơn lần trước.

“Chắc cô giống tôi. Thường thì tôi có luật ba mươi phút đấy. Khi tôi ngồi gần người lạ trên máy bay thì tôi không bao giờ trò chuyện cho đến ba mươi phút cuối của chuyến bay. Lúc đó mà nói chuyện thì người ta mới không dễ lừa lọc gì mình”.

Cô vẫn chẳng thèm nói gì. Khi anh đang nghĩ có lẽ mình không nên làm phiền cô thêm nữa thì nhìn thấy khóe môi cô động đậy.

“Cô cũng có luật đó à?”, anh nghiêng người hỏi nhỏ, hơi thở của anh làm đọng đưa một sợi tóc xoăn bên thái dương cô.

Cô thở dài làm anh nghĩ cuối cùng rồi mình cũng có được chút ít cơ hội.

“Ai lại thèm mua mấy món đồ rao bán vớ vẩn trên báo cơ chứ... Ý tôi là dụ dỗ các khách hàng không tiềm năng tự nhiên thích mua bòn tằm cho mèo con làm gì trong khi chẳng nuôi lấy một con mèo mẹ nào.”

“Anh nên tuân theo luật của mình và đọc báo của anh đi”, cô nói.

Cuối cùng thì cô cũng nói một cái gì đó.

Cô chỉ vào lưng ghế trước mặt anh, “Ghế nào cũng có báo cả”.

“Đọc chung với cô thú vị hơn chứ”.

“Tôi chẳng biết anh đang nói gì”, cô nói, mặt ửng hồng lên.

“Không ư?”

Cô ngược lên nhìn anh, đột nhiên anh thấy nóng nực khi bận chiếc áo khoác lông cừu của mình nên liền cởi ra. Anh không tin vào mắt mình khi trông thấy mấy ngón tay thon thả của cô giúp anh kéo tay áo xuống, chúng chạm nhẹ vào anh như thể cố tình trêu chọc anh. Sau đó, cô vội rút tay về.

“Cảm ơn”, anh thì thào.

“Không có gì”, cô đáp trả hết sức ngọt ngào như thể đang cố tình chọc tức anh.

Sắc đẹp cộng với sức nóng tỏa ra từ người cô đang trở thành vấn đề nan giải. Giá mà anh chịu để Leo gài mình cho cô thư ký nóng bỏng anh đã nói tuần trước...

Khi cô tập trung nhìn lại tờ báo của mình thì anh liền nắm lấy cơ hội.

“Vợ tôi đã mất”, anh buột miệng nói, tự nhiên thấy khó chịu trước vẻ quyến rũ của cô. Anh thật tình không định nói thế. Linda chẳng có liên quan gì đến người phụ nữ này cả.

Gương mặt Anna dịu xuống.

“Cũng mấy năm rồi”, anh nói tiếp, giọng chùng xuống.

“Tôi rất lấy làm tiếc”. Mắt cô ánh lên vẻ cảm thông.

“Từ đó đến nay tôi chưa hẹn hò với ai cả”, anh khẽ nói.

Cuốn tạp chí rơi khỏi tay và rớt vào lòng cô. Cô ngược đôi mắt đẹp nhìn anh, lời cuốn vô cùng.

“Chắc tôi rất vụng về khi nói chuyện với phụ nữ”.

“Không phải chỉ mình anh đâu”, cô nhỏ giọng, “Tôi cũng không hẹn hò hay trò

chuyện cùng đàn ông mà. Đặc biệt là những người lạ. Lẽ ra anh nên ngồi cùng người khác thì hay hơn”.

“Sao cô lại không trò chuyện... với đàn ông?”

“Tôi đã từng có nhiều lựa chọn sai lầm nên quyết định sẽ không dính dáng đến chuyện đó trong một thời gian”.

“Cô cũng nghĩ tôi sẽ là như thế?”

“Tôi không có ý gì, chỉ có điều tôi không giỏi xét đoán được bản chất người khác”.

“Thôi được, ta đổi chủ đề đi. Tại sao cô đến Vegas?”

Mặt cô tối sầm lại, “Chẳng hiểu sao tôi lại kể với anh chuyện này... Có lẽ do anh đã trả lại tôi vé máy bay. Nhiều người sẽ nhân cơ hội này gây phiền phức cho tôi ấy chứ. Anh phần nào có vẻ là người đáng hoàng”.

Thật vậy, nhân viên giỏi nhất của anh đã lòng theo cô hàng tháng trời làm cô phải bỏ cả việc làm.

“Bạn trai trước đây của tôi không chịu chia tay. Anh ta chẳng bao giờ để tôi yên. Anh ta hay gọi điện, rồi đến nhà, có khi vào giữa khuya. Cuối cùng tôi phải dọn đi. Vài tháng trước, anh ta xuất hiện ở St. Louis, nơi tôi mới xin vào làm việc sau khi trốn thoát khỏi anh ta, tôi lại phải chuyển đến Mêhicô. Tôi từng là một thư ký nhưng khi làm việc cho trường dạy trẻ khuyết tật ở Santa Fe vào năm ngoái, tôi đã thật sự yêu thích việc làm nơi đó. Lần đầu tiên trong đời tôi làm việc không chỉ đơn thuần vì công việc. Rồi thì sếp tôi bắt đầu nhận được những cuộc điện thoại từ một thám tử tư dò hỏi thông tin về tôi. Sau đó tay thám tử xuất hiện. Tôi thấy sợ bạn trai tôi quá”.

Connor thấy căng thẳng, “Sao cô biết tay P.I (thám tử tư) này làm việc cho bạn trai cô?”, anh hỏi, cố tỏ giọng bình thường.

“Còn ai khác muốn theo dõi tôi cơ chứ?”

Phải rồi. Ai khác chứ! Connor lờ đi cảm giác áy náy lại trĩu dậy, “Ra là cô lại đang chạy trốn? Đến Vegas ư, sao lại là Vegas?”

“Công việc mới. Tôi sẽ làm giám sát bộ phận phòng tại một trong những khách sạn lớn nhất trong khu vực”.

“Cô bỏ làm việc tại trường học mình yêu thích để đến làm giám sát phòng cho khách sạn sao?”

“Tôi phải tìm việc nhanh mà. Thật khó khăn khi phải rời khỏi ngôi trường đó - Tôi đã có một bước tiến rất lớn với một cậu bé tên Daniel”. Giọng cô chậm rãi đăm chiêu, mắt ánh lên nét hiền từ, “Gia đình cậu bé chẳng còn ai, anh biết đấy. Cậu bé chỉ có một thân một mình. Ít nhiều tôi cũng đã hiểu được nó. Có lẽ tôi thích dạy học”.

“Vậy sao cô không làm điều đó?”

“Thật dễ chịu khi ta tin rằng điều gì cũng có thể xảy ra. Có thể một ngày nào đó”. Cô xoay người, nhìn ra những đám mây, “Tôi nên đi học đại học”.

Sau đó, cuộc nói chuyện với cô trở nên dễ dàng hơn. Anh kể cho cô nghe thời đi lính thủy ở Afghanistan, về cái chết của Linda xảy ra khi anh vừa giải ngũ không lâu, về đứa bé cô ấy đang mang trong bụng mà anh cũng chưa kịp biết. Ngoại trừ Leo, trước đây anh chưa từng kể với bất kỳ ai về sự mất mát đứa con ấy.

Anna lắng nghe anh nói, mắt cô mở lớn đăm chiêu làm anh bắt đầu thấy lo là mối quan hệ của họ đang trở nên hơn mức bình thường.

Anh không rõ cô nhớ được gì về thời thơ ấu của mình cùng những việc đã xảy ra đến với cô. Nhưng có lẽ cô không có liên hệ với họ hàng người thân từ lúc còn quá nhỏ nên hiểu về chuyện mất mát mọi thứ trên đời như anh.

Mang cô trở về Texas được xem là một nhiệm vụ. Tâm sự vậy đủ rồi. Connor cần tìm cách kết thúc việc này để đem cô về Texas với anh. Nhưng bằng cách nào đây? Lỡ cô bỏ trốn và biến mất nữa thì sao?”

“Anh là một anh chàng cao bồi hả?”, cô hỏi.

Được rồi, liệu đây có phải là cơ hội để anh tiến hành kế hoạch của mình?

Anh liếc nhìn đồng hồ. Họ gần hạ cánh và cũng có nghĩa là anh đang sắp hết thời gian.

“Sao cô lại hỏi vậy?”

“Chiếc mũ, giày boots, giọng nói của anh”

“Tôi có nói cái giọng ấy bao giờ đâu?”

Cô bật cười. Nét mặt rạng ngời ấy làm cô trông đẹp hơn bao giờ hết. Anh lại thấy rúng động thêm lần nữa.

“Anh chắc chắn là một tay cao bồi rồi”, cô đùa, ánh mắt lấp lánh, “Nếu không, sao anh lại đội mũ cao bồi?”

Anh thấy ái ngại, cảm giác buồn và nửa muốn thôi trò tiếp cận này lại, “Tôi và Leo, anh trai tôi, có một nông trại gần Austin”.

Sự thật, nhưng không hoàn toàn, “Chúng tôi nuôi một ít gia súc”, anh tiếp tục, “Chúng tôi lớn lên tại một nông trại ở miền tây Texas. Bò, ngựa cùng thảo nguyên mênh mông đã thấm vào máu thịt. Leo quản lý Golden Spurs, một trong những nông trại lớn nhất ở Texas”.

Họ tiếp tục trò chuyện ngay cả sau khi máy bay hạ cánh. Anh vừa xuống máy bay cùng Anna vừa nghĩ cách để kéo dài tình bạn mới chớm nở này. Anh cần có thêm thời gian.

Khi họ ra đến phòng đón khách của sân bay, cô quay lại và mỉm cười.

“À, thật vui vì đã được trò chuyện cùng anh”.

Rõ ràng đây là lời tạm biệt.

Anh trân người nhìn cô, chẳng nghĩ ngợi được gì vì tiếng ồn ào leng keng của tiền xu cùng ánh đèn chói lòa phát ra từ cái máy đánh bài gần đó.

Máy đánh bài.

“Tôi cảm giác mình đang có vận may đấy”. Anh cho tay vào túi, “Cô đặt một đô này vào máy giúp tôi nhé?”

“Anh không tự làm lấy được à?”

“Cứ cho là vậy đi, tôi có linh tính mà”.

Đôi mắt sáng lấp lánh của cô chạm phải mắt anh và họ nhìn nhau không nói gì trong một khoảnh khắc tưởng chừng như vô tận. Anh thở gập từng hơi rời rạc.

Sao anh lại cảm thấy như mình mất đi một phần cơ thể mỗi khi cô nhìn anh như thế? Môi cô run rẩy, mắt long lanh.

Anh muốn ôm lấy cô mà hôn. Nhưng lại không làm thế mà nắm lấy tay cô và đặt đồng xu một đò vào lòng bàn tay, “Thử vận may”, anh nói, rồi gấp những ngón tay cô lại. Làn da cô ấm áp không ngờ khiến người anh như tê dại.

Cô hít vào, hơi lưỡng lự rồi bước nhanh đến chiếc máy gần nhất. Cô xoa hai tay lại với nhau rồi cúi xuống thổi một hơi vào đó. Rồi cô nhắm mắt lại. Anh thích nhìn hàng mi dày cong trên nền da xanh của cô trông như ánh trắng non trên nền trời khi cô cầu nguyện.

Leng keng, leng keng, leng keng.

Chiếc máy bắt đầu sáng đèn đỏ, xanh và trắng.

Bingo!

Anh không thể tin được. Tiếng còi vang lên. Chuông báo động reo lên. Anh nghe tiếng đồng xu đổ xuống như mưa.

Cô đi về chỗ anh lúc đám đông đang dồn lại. Lúc này anh không nhìn thấy gì khác ngoài cô. Ánh mắt phấn khích hoang dại đầy ma lực của cô khiến anh nóng hết cả người lên.

“Chuyện gì vậy?”, cô hỏi, giọng hơi chùng xuống e ngại.

“Đúng như tôi đã nghĩ. Cô chính là cô gái may mắn của tôi. Chúng ta thắng rồi”.

Cô vui mừng nhảy cẫng lên. Anh choàng tay ôm cô và kéo cô lại gần hơn. Một lần nữa, anh thấy mình run lên choáng váng.

Anh không cố tình hôn cô.

Điều đó tự nhiên xảy ra, như những gì tốt đẹp nhất của cuộc sống.

Đôi môi cô run rẩy mềm mại như nhung dưới làn môi anh, anh lập tức cảm nhận một luồng hơi nóng ngọt ngào từ đôi môi ấy như lan tỏa khắp cơ thể mình. Anh chỉ định thể hiện một cử chỉ ăn mừng cho cái chiến thắng đầy bất ngờ và thú vị. Anh chưa từng nhận ra mình cô đơn đến nhường nào cho đến giây phút này, khi ở bên cô.

Môi cô hé mở, anh cảm nhận rõ đầu lưỡi cô đang ve vuốt lưỡi của mình. Anh cứng đờ cả người. Tim đập dữ dội, máu nóng dồn cả lên thái dương. Không khéo anh sẽ đi quá đà mất.

Anh mơ hồ nghe đám đông hò hét và chen lấn đẩy họ sát vào máy. Anh không cảm nhận được gì rõ ràng ngoài cơ thể mảnh mai mềm mại đang áp sát thân mình, ngoài ham muốn được sở hữu cô đang cháy bỏng dâng trào dữ dội. Anh siết eo cô chặt hơn rồi kéo cô sát vào người mình.

Cô thấy mình rất ổn, hoàn toàn dễ chịu trong vòng tay anh nhưng vẫn cố chống cự tìm cách thoát ra.

Anh nói lỏng tay thì thầm, “Yên nào, yên nào. Tôi có làm gì cô đâu”.

Cô thở gấp, không kháng cự nữa, đôi tay vừa lúc này còn cố đẩy anh ra giờ nói rộng, lướt trên phần thân trên của anh lên tới cổ, những ngón tay của cô đan vào tóc anh.

“Tôi cho rằng các bạn là cặp thắng cuộc”, ai đó đến sau lưng họ nói, “Trông hai bạn giống cặp đôi đi nghỉ trăng mật đang nóng lòng muốn đến khách sạn của mình, vì thế xin mời đi theo tôi để lĩnh tiền”.

Uyên ương trăng mật. Vegas. Cưới nhanh. Khách sạn. Giường ngủ.

Anh không thích những hình ảnh vụt đến trong đầu mình theo suy đoán của người đàn ông kia.

Mọi người cười tán thưởng, trù họ. Tuy nhiên Connor cảm thấy mình có thể cứ đứng thế này mà hôn cô mãi cũng được. Anh chưa từng nghĩ mình sẽ lại kết hôn lần nữa. Anh nghĩ mình đã từng có Linda trong đời, vậy là đủ rồi. Anh chỉ lo làm việc đến cuối đời rồi dành thời gian bên Abby cùng Leo và chơi đùa cùng Caesar bé bỏng của họ.

Kết hôn. Với Anna. Một ý nghĩ điên rồ. Đây chỉ là công việc.

Tim anh vẫn đập loạn xạ khi anh khó khăn rời tay khỏi người Anna, “Chỉ là nụ hôn ăn mừng thôi”, anh nói, đặt ngón tay lên môi cô, “Có lẽ chúng ta hơi quá đà”.

“Chào mừng đến Vegas!” một chàng trai trẻ bận chiếc áo thun đen reo lên, “Thủ đô của sự may mắn!”

Anna đỏ mặt, “Tôi nên đi thôi”, cô nói.

“Này... đừng đi...”. Khi cô cố tình chạy đi, Connor đuổi theo nắm lấy tay cô kéo lại.

“Chúng ta còn phải đi theo người quản lý lấy tiền nữa”, anh nói. Lần đụng chạm này cùng lại làm anh nóng lên và tim đập mạnh, “Chúng ta đã thắng, cô đã thắng mà”.

Sau khi họ nhận tiền cùng quà tặng đi kèm, cô từ chối nhận phần của mình.

“Không, tiền của anh mà, giữ hết đi”, cô nói

“Ít nhất tôi cũng nợ cô một bữa ăn tối chúc mừng chứ. Ta có thể thảo luận chia nhau phần thưởng thế nào”.

“Không, tôi... tôi phải đi mà, thật đấy”.

“Thôi được, được rồi”. Anh vừa nói vừa cố nghĩ cách gì hay để thuyết phục cô thay đổi ý định.

Anh để cô đi, nhưng liếc cô kèm theo nụ cười dễ dãi, “Chỉ là một buổi tối với nhau thôi mà. Đây là Vegas. Có ai muốn làm gì nhau đâu? Chúng ta chỉ cùng ăn tối... hoặc xem một buổi trình diễn? Một đêm thôi thì có sao đâu? Có câu nói từ xưa cô cũng biết đấy, những kẻ xa lạ trong đêm...”

Ánh mắt cô long lanh liếc nhìn môi anh làm anh thấy mình rùng động đến từng tế bào trong cơ thể.

Cô mím môi, “Có lẽ chỉ một lần thôi... phá lệ một lần thôi thì cũng có sao đâu cơ chứ”.

Hai

Connor yêu cầu một bàn ăn kín đáo dành cho hai người khi anh gọi đặt bàn tại nhà hàng sang trọng và nổi tiếng nhất ở Bellagio. Và anh không hề thất vọng khi ngồi đối diện Anna ở một bàn ăn nhỏ ấm cúng tại một góc của nhà hàng. Bàn được điểm trang bởi một bình hoa nở rộ tươi tắn. Những tác phẩm tranh sơn dầu độc đáo của Picasso treo trên các bức tường. Sáu nhân viên phục vụ bàn khéo léo đứng ở một khoảng cách thật kín đáo.

“Thật dễ chịu”, Anna nói với vẻ ấn tượng thật sự.

Connor chẳng có lý do gì mà không khoe để cô biết vị bếp trưởng nơi này đã dành vô khối các giải thưởng, “Hi vọng cô thấy đói rồi”, anh chỉ nói vậy.

Cô mỉm cười, “Rất đói. Nhưng thực đơn có vẻ phức tạp, tôi không biết nên gọi món sao nữa”.

“Hay để tôi gọi món cho nhé?”

Cô gật đầu.

Dưới ánh nến nhạt cô trò chuyện có vẻ thoải mái hơn. Tuy nhiên anh thì luôn không theo kịp câu chuyện bởi đang vô cùng khao khát được chạm vào cô lần nữa.

Cuối cùng, không kiềm chế được nữa, anh vờ tay qua bàn và âu yếm vuốt nhẹ lên mái tóc cô. Thật ngạc nhiên, cô nắm lấy bàn tay anh và áp vào má mình. Rồi cô hôn lên từng ngón tay ấy một cách chậm rãi, ướt át, tim anh đập dữ dội hơn bao giờ hết, những nhịp đập chất chứa bao đớn đau mà anh cứ ngỡ đã nguôi ngoai từ hai năm nay.

Mắt cô tối sầm lại, “Đừng bao giờ lừa dối em”, cô nói vẻ rất nghiêm túc, “Người bạn trai cũ mà em đã kể cho anh nghe là một kẻ dối trá. Lẽ ra đó là điều đầu tiên em nên dè chừng khi gặp anh ta”.

“Phải rồi”. Connor thấy mình không thể mở miệng cười thoải mái được nữa.

Một lần nữa anh lại tiếc giá mà mình đã chịu khó hẹn hò với ai đó. Quá trễ rồi. Chúa ơi, anh lại muốn hôn cô biết bao. Nhưng không phải là ở nơi này. Một nơi nào đó riêng tư chỉ có hai người, lỡ họ không chỉ dừng lại ở đó...

Lỡ ư? Anh đang đùa giỡn với ai thế này.

Trong căn phòng khách sạn sang trọng tại Bellagio, khi anh bắt đầu hôn cô ngay trước cửa phòng ngủ thì cô mới thấy mình thật sự căng thẳng.

Anh nói, “Em cứ hôn anh đi. Chúng ta sẽ không làm những gì em không muốn đâu”.

“Đó chính là điều làm em lo sợ”. Cô kề môi mình lên môi anh và hôn cho đến khi anh bị kích thích tột độ đến mức dường như không thể đứng vững, và đó không phải chỉ là những nụ hôn. Anh ôm lấy người cô và bảo cô dừng lại.

“Em muốn vẫn mặc đồ và để điện sáng khi anh ôm em ngủ”, cô nói.

“Em đang thử thách anh sao?”

“Không. Em muốn gần gũi anh... nhưng... em vẫn chưa sẵn sàng... hơn thế”.

Anh khẽ rên nhẹ rồi gật đầu, “Được rồi”.

Anh nằm thức hàng giờ, ôm cô trong tay, khao khát cô. Lúc trời gần sáng thì cô trườn lên và hôn anh. Đôi môi ngập ngừng kề lên má anh, rồi khi đôi môi ấm áp ấy lướt xuống môi anh, anh thấy người mình nóng bừng như đang trong lò than.

“Em đang làm gì vậy?”, anh hỏi.

“Em đang suy nghĩ liệu người ta có nên thay đổi không. Nếu những gì anh nói là đúng... chuyện gì cũng có thể xảy ra ấy. Biết đâu một ngày nào đó em có thể làm một giáo viên thật sự, có bằng cấp hẳn hoi. Biết đâu em sẽ gặp được một người đàn ông đứng đắn. Có lẽ em nên tin vào điều đó... tin vào anh”.

“Hãy chỉ cho em đi”, cô thì thầm, rồi lại hôn anh, “Em muốn học cách tin tưởng”.

Môi cô da diết trên môi anh như thể nó được sinh ra là để thuộc về nơi đó. Một lúc lâu sau, lưỡi cô lướt quanh môi anh, xuống đến cổ, đến rốn. Cô ngược nhìn anh, đôi mắt tuyệt đẹp lộ rõ ham muốn nhiều hơn.

Anh không biết giờ mình có thể muốn làm gì khác hơn là ân ái với cô.

Anh đang lo cho chuyến trở về Texas, làm sao để nói với cô sự thật rồi ứng phó với tất cả những hệ lụy có thể xảy ra sau đó.

Anh phải có cô ngay bây giờ.

Hai tuần sau

“Em đẹp quá”, anh thở nhẹ, giọng khàn đi chất chứa đầy khát khao.

Ngọn lửa đang dâng trào trong Anna hạ dần khi Connor lên tới đỉnh của anh. Cô cảm thấy lòng ngập tràn hạnh phúc khi cơ thể lực lưỡng to lớn của anh đang ép sát vào người mình.

Cô choàng một tay quanh cổ anh, tay kia đưa lên thềm ngấm chiếc nhẫn đính kim cương lóng lánh minh chứng cô đã làm vợ anh rồi.

Đám cưới.

Họ đã làm đám cưới nhanh chóng tại một nhà thờ nhỏ trên đường nhưng vẫn có đầy đủ các nghi thức. Có xe limousine, rượu sâm-banh, dâu tây. Cô rạng ngời xinh đẹp trong chiếc áo cưới trắng muốt hở vai và chiếc áo khoác lông chồn anh mua cho cô bằng tiền thưởng thắng bài. Anh mặc một chiếc áo đuôi tôm, đeo cà vạt trắng. Áo quần của họ, cả chiếc áo lông chồn lúc này đang được trút bỏ cạnh giường.

Anh vùi mũi mình vào tóc cô khi đi vào bên trong cô mỗi lúc một mạnh mẽ hơn. Cô thở dồn dập, hôn lên má anh, cô anh, rồi quấn chặt lấy cơ thể anh.

Sau hai tuần tuyệt vời cùng nhau ăn tối, đi dạo, xem trình diễn, rồi đi dạo trên sa mạc. Anna vẫn chưa thể tin là họ đã thật sự kết hôn. Nhưng rồi cô cũng tin đây là sự thật. Chưa bao giờ cô thấy mình làm điều gì thật sự đúng đắn cho đến khi gặp anh. Lần đầu tiên trong đời cô thấy mình gần gũi một người đến sâu tận đáy tâm hồn như thế này. Và cô sẵn sàng mạo hiểm tất cả.

Thở gấp, siết cô chặt hơn, Connor rên lên khi anh tuôn trào bên trong cô. Cô

quấn chặt lấy anh, hôn lên vòm cổ nóng hổi của anh, cảm nhận vị mằn mặn từ làn da ẩm ướt của anh.

Anh thật mạnh mẽ, nhưng cô không hề cảm thấy sức nặng của cơ thể anh trên người mình. Cô có cảm giác vô cùng an toàn... trong lần đầu tiên... từ trước đến nay.

“Becky”, anh thì thầm, ôm lấy cô chặt hơn, người anh run lên. Anh hôn lên trán cô, môi cô. Rồi anh ôm choàng lấy cả người cô kéo sát vào mình.

Becky. Cái tên ấy cứ thẳng thốt trong đầu cô kể từ khi cô nghe thấy nó tại phi trường. Ngay cả khi nằm ép sát vào người anh trong bóng đêm, cô cảm thấy thật run sợ.

Tuy thế, cô không nói lời nào cả và chẳng bao lâu sau anh ngủ thiếp đi với vòng tay vẫn ôm siết lấy cô, thân thể ấm áp của anh vẫn ép sát vào người cô.

Becky? Tại sao anh lại gọi cô như thế chứ - lần thứ hai rồi đấy? Phải chăng cô đã khiến anh nhớ tới một người nào đó? Tại sao cái tên này lại khiến cho cô cảm thấy như... như thế nào nhỉ? Lạ lắm ư? Không đâu, dường như nghe mơ hồ quen thuộc đấy. Nhưng sao lại thế chứ?

Không đáng bận tâm đâu, cô tự nhủ. Cô yêu anh và anh cũng rất yêu cô. Ngày mai anh sẽ đưa cô về Texas ra mắt gia đình anh.

Becky. Khi cô nằm bên anh trong đêm, cái tên ấy vẫn vang vang trong tâm trí cô, khơi dậy trong cô một sự ngờ vực mơ hồ. Khẽ xoay người lại, cô nhìn vào khuôn mặt Connor. Nhìn chăm chăm vào đôi gò má cao và chiếc hàm bạnh đầy khắc nghiệt bây giờ như đang giãn ra khi anh ngủ, cô hít thật sâu vào và cảm thấy an tâm.

Anh đã mang đến cho cô cảm giác an toàn. Mỗi lần cô giật mình tỉnh giấc vì ác mộng, anh đều ôm lấy cô và an ủi cô. Nếu có ai đe dọa cô thì chắc chắn anh sẽ che chở cho cô.

Connor nói rằng anh là chủ trại nuôi gia súc nhưng cô đã để ý thấy cái nhìn nghiêm khắc của anh trước khi anh đuổi theo cô với chiếc thẻ lên máy bay của cô. Dĩ nhiên, cô phải cảnh giác vì đã có một gã thám tử tư xuất hiện ở Santa Fe. Sau khi đã cảm thấy thoải mái, cô thấy thích thú khi biết Connor là một chàng cao bồi, thích thú với chiếc nón Stetson, chiếc quần jean bó sát người, chiếc áo khoác da cừu và đôi giày ống màu đen cổ cao làm bằng da cá mập của anh.

Thậm chí ngay bây giờ đây, cho dù đôi mắt với hàng mi dày của anh đang nhắm lại và khuôn mặt anh đầy vẻ bình thản, trông anh vẫn có chút gì hơi nguy hiểm. Có lẽ anh đã cố tình vuốt ve thật nhẹ nhàng, nhưng cơ thể to lớn của anh sẵn chắc quá và đôi bàn tay mạnh mẽ của anh đã chai sần. Anh là một người đàn ông không dịu dàng. Không phải là người man trá. Cô rùng mình khi nhận ra rằng mình biết quá ít về anh.

Một lọn tóc vàng hoe rơi phủ trên trán anh. Cô định đưa tay vuốt chúng lên nhưng cô không muốn làm anh thức giấc. Anh dường như hơi căng thẳng khi nói với cô rằng anh đã lên kế hoạch cho một ngày trọng đại đối với cô vào ngày mai. Anh lảng tránh ánh mắt cô khi bảo với cô rằng anh trai mình, Leo, và vợ anh ấy, Abby, sẽ đến đón ở Houston. Anh đã ngập ngừng trước khi nói: “Mọi người rất hồi hộp muốn gặp em”.

“Vậy họ không nhớ tới Linda à?”

“Trong tim họ luôn có một chỗ dành cho cô ấy nhưng rồi họ cũng sẽ yêu mến em. Họ đã yêu mến em rồi đấy.”

“Nhưng em vẫn chưa biết họ mà”.

Một lần nữa, anh lại ngập ngừng và có một chút lo lắng khi anh hạ giọng, “Tin anh đi, anh... anh còn quá nhiều điều phải nói với em... về họ. Nhưng họ sẽ yêu em và em cũng sẽ yêu họ. Mọi thứ sẽ tuyệt vời em à. Anh chắc chắn thế đấy”.

Cô hy vọng thế. Cô không có gia đình hay thậm chí không có ký ức nào về họ và cô cũng không biết làm cách nào để trở thành một thành viên trong gia đình. Ngay cả trước Dwight, lòng tin cũng chưa bao giờ dễ dàng đến với cô.

Vài năm gần đây cô có đi khám bác sĩ tâm lý vì thường xuyên bị ác mộng. Ông đã gợi ý rằng lý do mà cô gặp khó khăn trong việc gắn bó với ai đó có thể là do cô không biết gì về gia đình thật sự của mình. Vì cô không nhớ được làm thế nào mà cô lại bị gió cuốn đến vùng đất của nhà thờ Thánh Christopher thuộc miền nam Louisiana vào một đêm đầy mưa bão khi còn bé, nên cô cảm thấy lạc lõng và cô đơn.

Trong tám hay chín năm đầu đời của cô, mọi việc yên ả trôi đi. Ký ức sớm nhất của cô là hình ảnh xơ Kate đang đứng bên trong những bức tường cao màu trắng. Khuôn mặt khắc khổ của xơ tươi cười khi giơ tay về phía đứa bé gái nhỏ đầy sợ hãi bị lạc trong bóng đêm.

Các nữ tu đã hỏi cô là ai, nhưng cô không biết. Họ nghĩ là qua một thời gian sau thì cô sẽ nhớ lại. Nhưng cô đã không nhớ gì cả.

Ngoài những cơn ác mộng thỉnh thoảng xảy đến - các bác sĩ tâm lý cho rằng có thể đó là do cô đã quên đi quá khứ - cô không còn có thể nhớ được bất cứ điều gì trước khi gặp gỡ Kate.

Các nữ tu đã cố gắng tìm kiếm gia đình cô nhưng họ đã không thể tìm được. Không ai quan tâm đi tìm cô cả. Vì thế, cô đã lớn lên ở nhà thờ. Xor Kate, bây giờ đã qua đời, là gia đình duy nhất của cô.

Becky. Thật kỳ lạ, cái tên này nghe có vẻ thật quen thuộc nhưng cũng rất xa vời.

Cảm giác này khiến cô không thể nằm yên. Không muốn làm Connor thức giấc, cô ngồi dậy, bước ngang qua căn phòng ngủ đầy ánh trăng để vào phòng tắm. Sau khi rửa mặt bằng nước ấm và uống một ly nước mát, cô cảm thấy tỉnh táo hẳn ra. Lại một đêm thật dài.

Xỏ tay vào chiếc áo choàng nhung màu đen vàng, cô đi vào phòng khách. Cô sẽ nhớ mãi nơi tuyệt đẹp này. Cô và anh đã trải qua những giây phút sung sướng trong suốt hai tuần qua khi khóa thân cùng nhau trong căn phòng ngủ lộng lẫy, thoải mái của khách sạn Bellagio.

Ánh mắt cô lướt qua quầy rượu hình chữ L và sau đó di chuyển về phía lò sưởi. Bước đến chiếc tủ lạnh tại quầy, cô mở ra và lấy một quả táo. cắn một miếng, cô thấy nó thật giòn, thật lạnh và cũng thật chua. Cô mỉm cười. Connor đã gọi cô là con khỉ xinh đẹp của anh vì cô rất thích ăn trái cây.

Trong hai ngày và hai đêm đầu tiên, chiếc Stetson và chiếc áo khoác da cừu của anh bị ném trên bàn. Không sao cả, vì anh không phải là người ngăn nắp nhất trên hành tinh này. Cô không để tâm.

Anh đặt thức ăn cùng với những giỏ trái cây. Anh cũng không dọn bát đĩa. Anh quá bận rộn với việc làm tình với cô. Họ đã chia sẻ với nhau nhiều thứ ngoài cơ thể của nhau. Sau đó, họ đã cùng cười nói, bày tỏ những suy nghĩ và ước mơ của mình. Không phải như thế là cô đã hoàn toàn cởi mở với anh. Nhưng có vấn đề gì không? Cô có cả đời để học cách chia sẻ với người khác.

Họ làm tình, ăn sô-cô-la, uống sâm-banh và đôi khi họ thỏa mãn nằm cạnh nhau

đọc sách. Dù vậy, cô cũng không thể tưởng tượng nổi sao người ta lại thích những truyện ly kỳ như thế.

Anna ngồi xuống ghế. Đặt quả táo sang bên, cô vói tay lấy quyển tạp chí và lo dang lật từng trang. Khi các bài báo không hấp dẫn được cô, cô nhấc lấy quyển sách trên bàn mà Connor đã đọc và mở trang đầu tiên. Một điệp viên FBI đã theo dõi tên giết người hàng loạt. Hắn đã bắt cóc các bé gái và làm những điều tồi tệ với chúng. Thở hổn hển một cách kinh hoàng, cô đóng sập quyển sách lại và ném nó trở lại bàn. Nhưng khi cô làm thế, một tấm danh thiếp và một bức ảnh đen trắng tả tơi chụp hai cô con gái nhỏ tóc tết đuôi sam trên lưng ngựa đã nhảy xuống đất.

Lơ đãng, cô nhặt tấm danh thiếp và bức ảnh lên. Nụ cười vụt tắt khi cô nhìn thấy tên chồng mình, Connor Storm. Vì khi đọc thêm nữa, nụ cười của cô đông cứng lại. *Văn phòng điều tra Storm*. Chậm chậm, thật chậm, từng phần trên cơ thể cô đông cứng lại cho đến khi cô cảm thấy mình như hóa đá. Cô vẫn bất động ngồi đó, ánh mắt không rời cái tên công ty bảo vệ của anh.

Anh không phải là chủ trại nuôi gia súc. Cô nhớ lại cách mà Connor đã cố ý theo dõi cô ở phi trường nhưng lại giả vờ làm như không. Cô nhớ lại cô đã nghi ngờ anh dùng thủ đoạn lấy tấm thẻ lên máy bay của cô để làm quen với cô.

Sao cô lại có thể ngu ngốc như thế chứ - lại một lần nữa sao? Cô bắt đầu run rẩy - vì giận dữ hay vì sợ hãi, cô cũng không biết nữa. Tim cô đập thình thịch. Cô cố lấy hơi để thở, từng hơi, từng hơi một.

Sao cô lại cho phép bản thân tin vào một gã thô bạo như Connor khi mà cô biết có người đang theo dõi mình?

Vì tay thám tử tư xuất hiện tại trường mang họ Tây Ban Nha. Anh ta là một người da đen cao to với vết sẹo nhỏ trên má. Hay...

Cô thấy thật khó chịu. Cô liếc nhìn vào bức ảnh. Cầm tấm danh thiếp lên, cô đứng dậy và bước ngang qua căn phòng tiến về chiếc bàn thiếp vàng nơi Connor đang đặt chiếc máy vi tính xách tay của anh. Cạnh chiếc máy vi tính là một bao thư lớn màu trắng đựng những bức ảnh đám cưới của họ - những bức ảnh mà cô đã nghĩ là cô sẽ rất quý.

Trong khi chờ máy vi tính khởi động, cô xé toạc chiếc bao thư ra. Trong bức ảnh đầu tiên, cô rúc vào lòng Connor. Mái tóc màu vàng hoe của anh đang cúi xuống cô.

Cô đưa tay lên sờ vào môi mình, nhớ lại nụ hôn của anh. Khi đó cô thật hạnh phúc, cô cảm thấy an toàn và được che chở. Nhưng tất cả chỉ là dối trá.

Điên cuồng trước sự phản bội của anh, cô siết chặt nắm tay mình. Sau đó, ý nghĩ sẽ đau khổ và trống trải khi sống không có anh làm cô đông cứng lại. Cô hít vào một hơi thật sâu. Cô phải vượt qua thôi.

Một giọt nước mắt ứa ra trên bờ mi. Lau nó đi, cô từ từ xé bức hình ra làm hai và vứt lại trên sàn. Cổ họng cô nghẹn lại, đôi mắt cô ướt và cay xè, ngực cô đau nhói, cô quay sang chiếc máy vi tính. Cô nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra.

Các ngón tay cô run rẩy khi cô bắt đầu đánh địa chỉ trang web ghi bên dưới tấm danh thiếp của Connor.

Ngay tức khắc, một trang rất ấn tượng hiện ra trên màn hình. Cô không cần phải đọc nhiều về phần mà cô đã biết trước rằng Connor Storm là một chủ trại nuôi gia súc góa vợ tốt bụng và nhân hậu.

Không! Người chồng xảo trá đang nằm kia của cô là chủ của một công ty bảo vệ có trụ sở ở Houston và các chi nhánh ở nhiều thành phố khác. Anh chuyên về việc tìm người mất tích.

Xét mọi khía cạnh, anh rất thích hợp với công việc bảo vệ. Anh là một gã có tài trong lĩnh vực này. Hiển nhiên là anh rất giàu có và thành công. Một người nổi danh là cứng rắn như đinh, không nao núng trong việc tìm người mất tích.

Cô đọc lời cảm ơn của một người cha, “Cảnh sát không thể giúp được gì cho chúng tôi khi Ethan biến mất. Connor Storm đã tiến hành việc tìm kiếm và cuối cùng tìm thấy nó bị trói chặt và bị bỏ đói gần chết trong tầng hầm của một nhà kho. Trong khi đó, cảnh sát đang lần theo một hướng sai lầm. Tôi nợ người đàn ông này mạng sống của con trai tôi”.

Vì một lý do nào đó, cô không thể ngừng suy nghĩ về cậu bé tội nghiệp đang hoảng sợ kia, hay về chính Connor, người đã trả lời đoạn thư cảm ơn trên, “Nhiệm vụ của tôi là giúp đỡ những gia đình cần đến thám tử tư để tìm người thân. Tôi không thể luôn luôn mang đến cho mọi người một kết thúc tốt đẹp, nhưng tôi có thể mang đến cho mọi người sự chân thành. Từ đó, ta có thể bắt đầu lại”.

Không phải lúc nào anh cũng tệ hại vì anh đã cứu được cậu bé đó.

Trong đầu cô chợt lóe lên hình ảnh về cái đêm mà cô một mình trong khu rừng bên ngoài nhà thờ Thánh Christopher.

Được rồi, có lẽ Connor không phải là một kẻ hoàn toàn hung ác nhưng anh là một kẻ nói dối. Anh không có quyền tán tỉnh cô bằng sự giả vờ dối trá như thế! Tại sao anh lại đi quá xa như vậy? Anh muốn gì đây?

“Mình không quan tâm tại sao Connor lại làm như thế. Mình không cần biết lý do!”. Cô lại nắm chặt hai tay mình lại. Cô đã biết phải làm gì.

Chầm chậm, cô tháo những chiếc nhẫn hạt xoàn mà cách đây vài giờ Connor đã âu yếm đeo vào tay cô, đặt xuống bàn.

Nước mắt trào ra, chảy tràn xuống má khi cô bắt đầu gõ những dòng này.

“Em yêu anh. Em tin tưởng anh. Nhưng anh đã lừa dối em. Sao anh lại có thể đi quá xa đến mức cưới em? Em không biết có còn sự chân thật nào tồn tại giữa hai chúng ta không. Nhưng dù sao đi nữa, thì mọi việc giữa anh và em sẽ chấm dứt từ đây.

Nếu anh còn chút lòng yêu em thì hãy để em sống cuộc đời của em. Đừng cố tìm em. Hãy để em đi.

Anna”

Cô nhấn phím in. Đây dứt khoát, cô đưa tay lên gạt nước mắt trong khi chờ máy in. Cô phải mạnh mẽ lên. Cô phải quên anh đi. Dần dần, đầu óc mệt mỏi của cô bắt đầu hình thành một kế hoạch.

Hãy quay ngược thời gian.

Cô đặt tờ giấy viết lời chào tạm biệt của mình trên bàn. Sau đó, cô giật mạnh phích cắm điện của chiếc máy vi tính ra và ném nó vào trong một cái túi vải buộc dây màu đỏ sọc trắng. Cô cũng chộp chiếc áo khoác và ví tiền của anh nhét vào túi cô. Sau đó, cô túm lấy hết các chỗ quần áo còn lại của anh. Cuộn chúng lại, cô nhét tất cả vào trong túi.

Cô bỏ đi mà không thềm để lại chút gì cho anh mặc. Không tiền và quần áo, anh phải mất một lúc lâu mới đuổi theo cô được.

Ba

Houston, Texas

Khi Connor gõ gõ cây bút chì trên bàn và cố tập trung đọc một trong những bản báo cáo theo dõi thường lệ của Guerra thì chuông điện thoại từ máy tính của anh reo lên.

Leo

Không ai khác lại sử dụng Skype để liên lạc với anh.

Conner chớp lấy con chuột. Đúng thật, tên của Leo nhấp nháy phía dưới màn hình.

Connor chấp nhận cuộc gọi và bật Webcam lên. Vài giây sau khuôn mặt rám nắng của Leo hiện lên trên màn hình. Miệng anh ấy mím lại, hàm bạnh ra và đôi mắt đen đầy nghiêm khắc. Có chuyện xảy ra rồi đây.

Connor mỉm cười, cho dù đột nhiên anh cảm thấy bực bội không thể tả, “Em có thể giúp gì cho anh đây, anh trai?”

Leo đi ngay vào vấn đề, “Công ty mà anh thuê tìm Becky sau khi anh sa thải em đã tìm ra nơi ở của cô ấy.”

Sau khi anh sa thải em. Connor nghiêng răng lại. Anh ghét bị nhắc nhớ tới việc làm anh trai mình thất vọng cách đây mười tám tháng.

“Anh đã tìm thấy Anna rồi à?”. Sự kinh ngạc, bất ngờ cùng với cảm xúc rợn rùng đầy hoang dại khiến giọng anh khàn đi, “Thật tốt cho anh”.

Ký ức về cái cách Anna bỏ anh đi cũng không làm cho anh tự biện hộ nổi với bản thân là hãy quên hết đi. Giống như một kẻ ngu xuẩn, dâm ô, mê muội, anh nhả ra khỏi giường khi nhận ra rằng cô không nép mình sau lưng anh. Thấy căn phòng không người, anh sợ đã có điều gì đó tệ hại xảy ra - anh sợ cô bị thương hay bị bắt

cóc. Anh như rơi vào địa ngục cho đến khi anh vấp phải những tấm hình cưới bị xé vụn và mảnh giấy khó hiểu ấy. Chúng cứa vào tim anh đau nhói.

Em tin anh... nhưng anh lừa dối em... những gì giữa hai chúng ta bây giờ đã hết rồi.

Chấm hết. Chết tiệt! Vâng, hết thật rồi!

Cô đã lấy đi máy tính của anh, cả cặp đũa hồ sơ, ví tiền và quần áo. Anh đã chứa những dữ liệu nhạy cảm trong chiếc máy tính đó và việc cô huỷ chúng đi đã khiến cho các khách hàng quan trọng của anh phải đóng tiền bảo lãnh.

Anh đã khiến Leo thất vọng. Leo đã điên tiết lên và thoát đầu anh ta từ chối chuyển tiền sang cho anh để rời khỏi Vegas.

Anh cũng đã phụ lòng Abby. Khi anh trao cho chị ấy các bức ảnh cưới bị xé rách, chị ấy đã ứa nước mắt và ngắm nhìn hàng giờ các bức ảnh của em mình, “Nó vẫn còn sống”.

Những bức ảnh này và DNA mà anh lấy được từ trong căn phòng đã chứng minh điều đó.

Leo đã sa thải anh và bảo người quản gia lực lưỡng của trang trại Golden Spur trả tiền cho anh. Hai anh em không nói chuyện với nhau trong nhiều tháng. Terence, cha của Abby, cũng đã bay từ Nam Mỹ đến và mắng nhiếc anh.

Cuối cùng thì Abby đã can thiệp vào, buộc Leo và Terence phải tha thứ cho anh. Nhưng Connor thì không thể tha thứ cho mình. Anh đã làm cho nhiều người thất vọng, những người quan trọng đối với anh và là những người mà anh thương yêu nhất.

Cắt ngang dòng ký ức, Connor tập trung vào khuôn mặt của anh trai mình trên màn hình máy vi tính.

“Anh nghĩ là em muốn biết vợ mình đang ở đâu”, Leo nói.

“À, em không muốn biết đâu và em ngạc nhiên tại sao anh lại kể cho em biết tin này vì em đã xử lý tình thế rất tồi”.

“Đúng thế đấy, nhưng bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Anh đã tha thứ cho em, vì thế em cũng hãy tự tha thứ cho bản thân mình đi. Becky đã trả hết lại cho em rồi mà - cô ấy bỏ lại em trong phòng khách sạn không mảnh vải che thân, không

thèm lấy đi mà vớt lại chiếc máy vi tính, ví tiền và quần áo của em trong kho chứa rác phía sau khách sạn rồi mà”.

Một người phục vụ khách sạn nhìn thấy cô bước vào kho chứa rác và vớt chiếc túi của anh vào trong đồng rác. Gã này đã chộp lấy chiếc máy vi tính chứa đầy thông tin nhạy cảm của Connor. Kẻ mặt hạng này cũng đánh cắp giấy chứng minh nhân dân của Connor và dùng nó để mua chiếc Lexus. Khi tên dê tiện này chuyển đến sống ở một khách sạn năm sao ở New York thì những nhân viên của Connor tóm được hắn.

Đúng, cô ấy đã trả hết lại cho anh. Nhân viên của anh vẫn còn cười nhạo sau lưng anh về việc này.

“Cô ấy ở New Orleans”, Leo nói.

“Em không quan tâm!” Một cảm giác đau nhói làm buốt thái dương anh, các ngón tay anh siết chặt trên con chuột. Anh cần phải kết thúc nhiệm vụ này thôi.

“Một cái cây đô ập xuống ở ngay nơi cô ấy đang làm việc. Cô ấy là người chăm sóc tại nhà cho một bà cụ tên Gabrielle Cyr. Bà cụ đã qua đời vì thế Becky sẽ dọn đi nếu chúng ta không nhanh chóng chộp ngay cô ấy lại. Câu chuyện về cái cây và bà cụ, người thuộc hàng nổi tiếng, đã được đưa lên phần tin tức trong nước và nhờ đó mà người của anh mới tìm được cô ấy. Vì thế, nếu em muốn vợ em trở về thì anh nghĩ anh sẽ cho phép em đi đón cô ấy và mang cô ấy về với chúng ta. Chỉ lần này nữa thôi nhé, đừng có xử lý tình thế kém như thế nữa nhé”.

“Em hả? Đón cô ấy về hả? Không phải là việc của em. Anh đã sa thải em rồi mà, anh không nhớ à? Em cảm thấy thật khó chịu khi lần trước em đã làm rối tung mọi việc của anh. Thật tệ hại là em đã từng quấn lấy cô ấy. Nếu gặp cô ấy, có thể em sẽ bóp chết cô ấy đấy”.

“Anh không nghĩ thế”. Leo nheo mắt. Anh ta đưa tay vuốt cằm một cách trầm ngâm, “Còn chuyện này nữa”.

“Anh muốn nói gì thì nói nhanh xem nào”.

Leo thành linh hạ giọng khiến các mạch máu của Connor đập dữ dội. Anh nhớ lại khuôn mặt xám ngắt của Linda trong bệnh viện và cảm giác bơ vơ khi anh đưa tay lên chạm vào khuôn mặt lạnh lẽo, không còn sinh khí của cô và rồi sau đó, anh nhìn chăm chăm vào những dây ông gắn vào người cô.

Dường như có một bàn tay lạnh giá chộp lấy cổ họng anh và siết chặt.

“Anna hả? Cô ấy bị thương à? Tốt hơn là cô ấy không sao! Nói em nghe đi, thật chết tiệt!”

“Cô ấy đã có con. Một bé gái. Đứa bé được chín tháng rồi. Nó có cái lúm đồng tiền và mái tóc vàng hoe của em đấy. Em hãy tự tính toán đi”.

Sau đó Leo chuyển hình của đứa bé xinh xắn ấy qua mạng.

Con của cô? Đã biến mất rồi?

Anna nhìn chằm chằm vào chiếc nôi trống rỗng của Taylor. Cô đặt xuống bên cạnh chiếc nôi chõng báo cuối cùng mà cô phải khuân đến hiên sau.

Con cô đã biến mất rồi!

Taylor có thể đi đâu được chứ? Một đứa trẻ chín tháng tuổi thì làm sao có thể tự mình đứng lên và đi ra ngoài. Với hai người phụ nữ làm việc trong nhà, cô và Josette, Anna đã nghĩ là Taylor sẽ được an toàn. Vùng lân cận đây khá là yên tĩnh và an ninh cho nên cô đã không khóa cửa.

Anna hít thật sâu vào. Cô liếc nhìn đồng hồ và cố nhớ lại lần sau cùng cô kiểm tra Taylor là vào khi nào sau khi cô đặt mình xuống chợp mắt một lát. Chắc chắn là cô đã không mang báo ra hiên sau lâu hơn vài phút.

Cô đã không nghe thấy tiếng xe hơi hay tiếng chuông cửa reo. Khi nghe thấy tiếng bước chân phía trên, cô nhớ lại đó chắc là Josette lên lầu lau dọn. Có lẽ Josette đã bế bé. Không chắc lắm, nhưng có lẽ thế.

Anna nhào ra khỏi phòng và chạy vội lên cầu thang. Chiếc cầu thang này bây giờ trông gọn gàng hơn vì báo và tạp chí đã được dọn sạch. Nhưng bây giờ cô không quan tâm đến việc này.

Gabrielle Cyr lưu giữ mọi thứ và bà đã trải qua chín mươi năm mài giũa kỹ năng của mình. Sau đám tang của bà ngày hôm qua, gia đình bà đã ra lệnh cho Josette và cô dọn dẹp ngôi nhà cổ trên đồi đồi này để rao bán.

Josette đang quỳ thân hình phụng phịch của mình trên sàn nhà tắm, xếp những

chai dầu gội và những gói xà phòng vào trong các thùng các tông. Có đến hai mươi lăm chai dầu gội trong phòng tắm này. Những chiếc túi đựng rác khổng lồ đã chứa đầy ắp rác.

“Chị có thấy Taylor ở đâu không?”, Anna bật khóc.

Josette quay lại, khuôn mặt tròn trịa, phúc hậu của chị trông đờ đẫn đi khi chị khom lưng xuống, đưa tay xoa xoa các khớp xương đang bị đau nhức vì chứng thấp khớp.

“Taylor hả?”. Thấy Anna mếu máo, chị chau mày, “La Petite đang ngủ trong chiếc giường nhỏ của nó, non, chère?”

“Ôi, trời ơi. Non. Non”.

Đôi mắt nâu to tròn của Josette tối sầm lại, “Đừng lo em à, non. Chị sẽ giúp em tìm đứa bé, được chứ? Chúng ta đi tìm nó đi”.

“Vâng, chị tìm trên lầu nhé, em sẽ kiểm dưới nhà và ngoài sân”, Anna nói.

“Và sang nhà kế bên nữa nhé. Có thể ông Denis đã bế nó đấy”.

Ông cụ thích đu đưa cô bé trên hiên. Denis hơi bị ngớ ngẩn do tuổi già. Ông không đau lòng gì về đám tang của người bạn lâu năm nhất của mình nhưng không hẳn vì thế mà ông lại bế Taylor đi khi chưa xin phép. Ông chưa bao giờ làm thế cả.

Thật mỉa mai. Anna đã nhận công việc chăm sóc cho Gabrielle, một bà cụ thuộc dòng dõi Creole đáng kính, vì cô không phải rời xa con khi làm việc.

Và bây giờ lại như thế này đây!

Trước khi Anna tìm khắp nhà và ngoài sân mà vẫn không tìm thấy Taylor, tìm Anna thật sự đã bắt đầu đập loạn xạ. Chạy xô trở lại phòng em bé, nhìn thấy chiếc nôi trống rỗng của Taylor cô cảm thấy rụng rời và mù mẫn. Cô e rằng mình sẽ ngất mất thôi. Nhưng cô không thể ngất được. Cô còn phải đi tìm Taylor.

Taylor có thể đi đâu được cơ chứ? Dwight à? Anna không tưởng tượng nổi là Dwight lại thích thú với con mình. Anh ta chỉ muốn cô, chỉ mình cô thôi mà. Và chuyện đó cũng đã qua lâu rồi. Vậy thì chỉ còn Connor thôi vì anh là người có quyền thật sự với Taylor.

Connor là thám tử tư. Cô thường đọc trang web của anh và biết rằng anh rất giỏi nghề. Ý nghĩ con người xảo trá đó xuất hiện nơi này để tìm con cô khiến tim cô đập thình thịch.

Anna bước đến bên chiếc điện thoại để gọi 911 nhưng ngay trước khi cô nhấn ống nghe lên, cô chợt nhớ ra rằng gia đình này đã ngắt đường dây. Thế là cô đành phải đi lấy điện thoại riêng của mình trong xe hơi nơi mà cô đã bỏ nó lại sau khi từ nghĩa trang về.

Chộp lấy chùm chìa khoá xe, Anna chạy xô ra khỏi nhà và lao xuống các bậc cấp. Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng sáu và trời mát mẻ một cách kỳ lạ. Hơi ẩm trong không khí len vào từ hiên sau như những giọt mật ngọt. Con gió thoảng nhẹ làm đung đưa những chiếc lá trên ngọn cây và khiến bãi cỏ xanh mướt xa xa dập dờn như dải lụa.

Băng qua sợi dây màu vàng cắm vào khu vực bức tường sụp đổ và các mảnh vụn rải rác, cô chạy nhanh về phía nhà để xe. Giàn giáo han gỉ bao quanh một trong những bức tường đổ tan tành của Belle Terre.

Anna đã nghĩ rằng đây là một công việc tuyệt vời cho đến cách đây một tuần khi cơn bão ập đến - một cái cây đổ sập xuống mái nhà, bắn văng những mảnh vỡ xuyên qua các cửa sổ lớn của Belle Terre. Sau đó thì bà Gabrielle chết. Và bây giờ Taylor lại mất tích.

Đột nhiên Anna ước rằng phải chi cô đừng nhận việc này.

Tin tức trên tivi có liên quan gì đến việc Taylor biến mất không đây? Quá sức chịu đựng với tình trạng bị kích động bởi những đoàn người đến phỏng vấn, ba ngày sau bà Gabrielle qua đời.

Nhà xe tối tăm nhưng Anna cứ để mặc không thèm bật đèn bên trong chiếc Honda của cô lên. Chắc chắn là chiếc điện thoại của cô nằm trên ghế hành khách nhưng khi cô nhặt nó lên và bấm phím thì cô nhận thấy là nó đã hết pin.

Chộp lấy bộ sạc điện thoại trên sàn, cô cắm một đầu vào điện thoại và đầu kia vào cái bật lửa. Sau đó, cô tra chìa khóa bộ phận đánh lửa và giẫm mạnh ga. Thay vì khởi động, chiếc Honda rú lên một cách khác thường.

Cô nhắm mắt lại, cố bình tĩnh và cầu nguyện trước khi lắc lắc nhẹ chiếc chìa khóa

và nhân ngón chân cái trên bàn đạp ga một lần nữa. Lại tiếng rú khác thường ấy! Cô giận dữ đạp mạnh lên tay lái.

“Một lần nữa đi! Lần thứ ba chắc sẽ được thôi”. Trong khi đưa tay về phía chiếc chìa khóa, ánh nhìn của cô qua kính chiếu hậu bắt gặp một người đàn ông cao to với đôi vai rộng và đang đội chiếc Stetson. Dang rộng hai chân trong chiếc quần jean, anh đứng xoay lưng lại chòm ánh sáng mặt trời gay gắt đang chiếu vào qua cửa nhà xe để mở. Ánh sáng mặt trời đỏ rực chiếu vào lọn tóc xoắn vàng rủ buông xuống chiếc cổ áo trắng tinh hồ bột của anh.

Connor.

Anh mặc chiếc áo sơ mi tay dài màu trắng và cũng mang đôi giày ống da cá mập màu đen ấy. Tay phải của anh đang cầm một vật gì bằng kim loại trông thật đáng sợ.

Taylor đâu?

Tim cô đập loạn xạ, cô nhảy ngay ra khỏi ghế tài xế. Khuôn mặt anh danh lại, đôi mắt anh lạnh lùng như băng. Anh giống như đang trong tư thế sẵn sàng đánh nhau.

Trong giây phút khủng khiếp nhận ra nhau ấy, Anna bỗng thấy bối rối. Cô yêu anh. Và anh đã gian dối, dối trá và lừa lọc. Tệ hại hơn cả là anh đã tìm đến đây để cướp lấy Taylor của cô.

“Taylor đâu rồi?”

“Đây là cuộn bugi của em này, em yêu”, anh nói bằng một giọng điệu vô cảm, “Nếu anh không đưa trả nó thì anh e rằng em sẽ bị kẹt dính ở đây. Đi theo anh nào. Chúng ta có một vài việc phải bàn bạc”.

“Về việc gì?”

“Về con của chúng ta, được chứ?”

Cái cười nhếch mép lạnh lùng của anh khiến cô rùng mình.

Anh đã biết.

Anh trông thật khắc nghiệt và tự phụ một cách đáng ghét. Con giận ập đến khiến cô quên mất sợ hãi.

Thình lình cô cảm thấy muốn lao vào anh, muốn đá ngay vào ống chân anh hay ít nhất là giẫm mạnh lên ngón chân anh... Cô muốn đập phá một thứ gì đó.

“Nó đang chơi với bạn... trong nhà ấy”.

“Josette à?”

Anh gật đầu.

“Cô ấy bế nó”.

“Anh chỉ bế nó đi ngắm cây cối, côn trùng và nô đùa với con chó đốm nhỏ thôi. Đã đến lúc anh và con làm quen với nhau rồi, em không nghĩ thế à?”

“Anh không có quyền đến đây”, cô thì thầm, nhìn qua vai anh về phía cửa nhà xe.

“Không có quyền đến thăm con anh à? Anh vẫn còn là chồng em, em nhớ chứ? Và là cha của Taylor đấy”.

Những lời nói gằn từng chữ và ánh nhìn chăm chăm của anh khuấy động trong cô những kỷ niệm không muốn nhớ và làm dâng lên cảm giác ham muốn khiến cô thấy máu trong người như nóng lên mặc dù cô quyết định là phải ghét bỏ anh.

“Tôi đã viết lại cho anh trong tờ giấy ấy là mọi việc đã chấm hết rồi cơ mà”, cô cáu kỉnh.

“Có lẽ là đối với em thôi, em yêu”, anh nói, đôi chân dài của anh di chuyển nhanh qua những vùng bóng tối kỳ lạ trong nhà xe, “Còn Taylor thì sao? Và điều gì sẽ xảy ra nếu anh không đồng ý? Anh là một nửa của phương trình này mà”.

“Đây không phải là bài toán. Em không muốn làm vợ anh nữa”.

“Em giỏi lắm”.

“Anh cũng có thể không muốn kết hôn với em”.

“Anh không muốn à?”, anh chau háu nhìn từ khuôn mặt lướt xuống cả cơ thể cô, “Em là người phụ nữ đẹp. Có lẽ anh không bao giờ quên được mười bốn ngày hạnh phúc ấy và những đêm sung sướng đó”.

Những đêm đó. Từ cuối cùng ấy khiến cô nổi giận, “Anh đã lừa dối em. Mọi việc anh làm, mọi điều anh nói đều giả dối”.

“Không phải mọi việc đâu em yêu. Ngoài ra, anh còn phải đưa em về Houston”.

“Tại sao vậy? Về Houston làm gì?”

“Anh sẽ nói cho em nghe khi chúng ta về đến đó”.

“Anh làm như thế bây giờ em muốn đi bất cứ nơi đâu với anh lắm vậy”.

“Em phải đi thôi và cả Taylor nữa. Chúng ta là một gia đình mà”.

Ôi, trời! Điều này còn khủng khiếp hơn các cơn ác mộng của cô. Đột nhiên cô muốn được ôm lấy con trong tay. Tranh luận với anh cũng không đi đến đâu. Dù hôm nay trời mát mẻ nhưng trong nhà xe không khí thật ngột ngạt.

“Em muốn gặp Taylor. Em muốn chắc chắn rằng con em không sao”.

“Làm như thế là anh muốn hại con anh vậy. Nó không sao cả”. Anh khẽ nói một cách giận dữ.

“Tốt nhất là nó không sao”.

“Nếu không thì em làm gì nào? Lại đánh cắp quần áo và tiền bạc của anh chứ gì?”

“Những điều em làm là đáng dành cho anh đấy! Anh đã làm việc cho Dwight mà!”

“Trời đất ơi, anh làm cái quỷ gì đâu nào!”

Sải bước ngang qua anh, cô bắt đầu chạy nhanh về phía ngôi nhà và ngay lập tức anh đuổi theo sau cô.

“Này”, anh gọi lớn.

Cô biết anh sẽ đuổi kịp cô. Khi cô vấp vào một gốc cây, có lẽ cô đã té nhào vào trong đồng gạch trên bãi cỏ dày chần ngang giữa cô và Belle Terre nếu anh không chop được cánh tay trái cô. Vừa lảo đảo xoay người lại, cô thấy mình bị siết chặt bởi các bắp thịt săn chắc trong vòng ngực anh.

“Thật may mắn cho anh là cái cây già cổ ấy đã đổ ập xuống và chủ của em thì lại

quá nổi tiếng”, anh nói, “Anh đã từ bỏ ý định đi tìm em sau khi ở Vegas về, nhưng tay thám tử mà anh thuê đã tìm thấy em và thật cảm ơn chương trình tin tức trên ti vi”.

“Nhưng thật không may cho tôi”. Cô đẩy ngực anh ra nhưng như thể cô đang đẩy một bức tường đá, “Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh”.

“Em biết đấy, những người thuê anh tìm em không phải là những kẻ xấu”.

“Cái gì? Anh làm việc cho Dwight mà, đúng không?”

Cô không tìm cách thoát ra khỏi vòng tay anh nữa. Anh nổi giận khi cô buộc tội anh trước đó làm việc cho Dwight.

“Không”.

“Nhưng anh có làm! Anh phải có làm!”

Anh lắc đầu, “Không, anh không có. Anh đang nói sự thật đấy”.

“Lần đầu tiên phải không?”

Mặt anh đanh lại, nhưng anh không tự bào chữa cho mình, vẫn thế, không biết tại sao, cô không biết lý do tại sao nhưng cô vẫn tin anh làm việc cho Dwight. Không thể nào không nghi ngờ anh được, “Này, anh đã nói dối mọi thứ”.

“Và em chưa bao giờ nói dối sao, Sue? Sue là bí danh mới của em phải không?”

“Anh là thám tử mà. Anh nói đi”.

“Anh vừa mới nói đấy thôi”.

“Vậy, nếu anh không làm việc cho Dwight thì anh làm việc cho ai nào? Em cũng sẽ không tin mọi thứ mà anh nói đâu”.

“Đúng thế. Vì vậy cho nên tại sao anh phải nói chứ?”

Cô lại đẩy ngực anh ra, “Anh nói đi nào!”

“Không, phải chờ thôi. Em sẽ không được phép la ãm lên nữa đâu, anh hứa đấy”.

Thật là ý nghĩ điên khùng. Thậm chí còn điên khùng hơn khi cô bắt đầu cảm thấy

rao rục trong vòng tay ôm chặt của anh. Ngay cả khi tranh luận với anh, cô cũng phải cố gắng tự đè nén mình. Tuy nhiên...

Trong khi cô bị khóa chặt trong tay anh dưới bóng mát của cây mộc lan, làn khí mát mơn man trên da thịt cô tương phản với hơi nóng tỏa ra từ thân thể anh. Cô cảm nhận được nhịp tim anh và ngay lập tức cô nhớ lại cảm giác lần đầu tiên bị anh ôm lấy tại phi trường. Rồi ký ức về những đêm ngọt ngào bên cạnh lò sưởi, những giây phút anh ấn mạnh vào cô khi nằm bên dưới anh chợt ập về.

Môi nụ hôn, mỗi sự âu yếm vuột ve đều là một phần trong sự dối trá mà anh thù ghét. Nhưng mà... Anh quá ngọt ngào... làn môi anh và hai bàn tay anh quá dịu dàng. Cô nhớ lại giây phút mà anh đam mê tuyệt đỉnh, giây phút mà anh đi vào trong cô và dường như anh tan biến hoàn toàn. Một người đàn ông có thể dối trá về tất cả những điều đó không? Anh có thể làm thế không?

Anh đưa tay nhặt chiếc lá rơi trên tóc cô và cô run lên.

Thật điên rồ, cô nhìn chằm chằm qua vai anh về phía chiếc cối xay gió và những bụi cây ráy thơm xum xuê, “Đừng”, cô bắt đầu bằng một giọng tắc nghẹn.

“Hãy cẩn thận”, chất giọng trầm sâu lắng của anh giờ khàn đi, có lẽ anh cũng xúc động khi ôm lấy cô trong tay.

Không. Cô không tin điều đó. Anh sẽ tiếp tục bịa đặt ra sự dối trá mới nếu cô cho phép anh.

“Mấy viên gạch này bấp bênh lắm”, anh nói, “Chúng có thể rơi xuống và làm em té đấy”.

Khi những viên gạch mà cô đang đứng trên đó bị lăn đi, cô vội bám lấy anh dù cho cô biết anh là mối đe dọa lớn nhất đối với cô.

“Dù gì đi nữa anh không bao giờ muốn làm tổn thương em”, anh nói và cau có như thể anh không muốn thừa nhận điều đó.

Một lần nữa, cô cảm nhận được nhịp đập tim anh, hơi ấm của anh và cảm giác hồi hộp, đòi hỏi đang dâng tràn trong cô. Anh ta đang dối trá và cô lại đang rơi vào sự dối trá đó một lần nữa đây.

“Hãy để tôi đi!”, cô giận dữ nói.

“Chưa được”. Năm chặt tay cô, anh đưa cô bước lên các bậc cấp đến bên chiếc ghế dài bằng gỗ tếp trên hành lang đổ nát phía trước Belle Terre.

“Anh là người đàn ông thật khốn khổ kể từ khi em rời bỏ anh”.

Sự thật hay giả dối? Cô ghét mình sao lại không biết khi cô nhìn kỹ những quầng thâm dưới mí mắt anh và sự mệt mỏi quanh khóe miệng anh.

Anh nhìn thẳng và mắt cô, “Em có bao giờ nghĩ về anh - thậm chí dù chỉ một lần kể từ khi em bỏ đi không?”

“Tôi đã cố không nghĩ”.

“Vì thế nên em đã không tự hỏi mình là anh sẽ có thể làm gì để vượt qua phải không?”

Vâng. Mỗi ngày đơn độc. Mỗi đêm cô đơn. Những đêm ấy là những đêm khủng khiếp nhất. Lúc nào em cũng tự hỏi sao anh lại có thể vừa làm việc cho Dwight lại vừa làm tình với em một cách quá đam mê như thế. Em cứ tự hỏi anh đang chơi trò gì đây.

“Cứ mỗi khi nghĩ về chuyện này, tôi lại tự nhủ với bản thân rằng anh đã nói dối tôi về mọi thứ, rằng Dwight đã thuê anh làm cho hắn”.

“Được rồi”. Anh hít một hơi thật sâu, “Như anh đã nói, anh chưa bao giờ làm việc cho hắn”.

“Nhưng anh đang làm việc cho người nào đó”.

“Anh đã trả lại tiền cho họ. Nhưng ngay khi anh biết rằng chúng ta có con, anh biết anh không còn sự lựa chọn nào khác mà phải chạy ngay đến đây. Anh muốn nhìn thấy con của anh”.

Cô nhắm mắt lại, ấn các ngón tay vào sống mũi mình, “Không”.

“Em không thể ngăn cản anh”.

“Tôi không thể sống với anh, anh đã lừa dối. Và tôi phải sống với một kẻ dối trá sao. Anh phải hiểu điều này chứ. Chúng ta ly dị đi. Ai đi đường nấy”.

“Không đơn giản thế đâu. Còn dính dáng tới những người khác nữa”.

“Những người đã thuê anh à?”

Anh gật đầu, “Và sau đó còn có một vấn đề nhỏ của riêng hai chúng ta nữa. Bây giờ anh biết anh đã có Taylor. Vì thế anh đánh cược mọi thứ”.

“Anh không thể bắt buộc tôi về với anh”.

“Ồ, anh có thể đấy, em yêu”.

Có lẽ anh sẽ còn nói thêm nữa, nhưng nghe tiếng Taylor khóc ré lên trong nhà, khuôn mặt nghiêm khắc của anh tôi sầm lại vì lo lắng cho con, “Nó không sao chứ?”

Anna không trả lời. Cô vượt qua anh, chạy nhanh vào trong nhà để xem con ra sao.

Bốn

Lúc này, Taylor đang thét lên từng chập.

Những tiếng khóc vỡ òa được nối tiếp theo là những tiếng thút thít đáng thương. Kỳ lạ thay, những tiếng nức nở run rẩy đầy bơ vơ đó như cứa vào tim Connor, một cảm giác mà anh chưa bao giờ có.

Chuyện gì xảy ra với con bé vậy? Anh đã từng nhìn thấy nhiều người chết và điều này lúc nào cũng ám ảnh anh.

“Cái bà chết tiệt mà anh giao đứa bé cho đâu rồi?” anh lớn tiếng.

“Josette à? Gần đâu đây thôi, tôi chắc thế”. Giọng triu mến, Anna tựa người vào nôi và đưa tay kéo chiếc chăn ra khỏi mặt Taylor.

Josette, với khuôn mặt phúng phình tái nhợt và cây chổi trên tay, chạy ào vào phòng, “Tôi chỉ mới vừa rời nó thôi. La petite, nó không sao, phải không?”

“Nó đang khóc đây. Nó không ổn”, Connor gầm lên, cảm thấy bị xúc phạm bởi câu hỏi này trong khi con gái mình đang khóc thét.

“Nó kéo chăn phủ lên mắt và không hát ra được”. Anna giải thích, “Phải thế không nào, con yêu?”, cô cúi xuống thì thầm âu yếm với con anh.

“Thế chưa đủ à?”, anh nói, cảm thấy ngỡ ngàng khi thấy người phụ nữ lớn tuổi ấy mỉm cười. Thật nhanh, để chắc chắn bé không sao, anh tiến đến bên Anna và cúi xuống nhìn vào chiếc nôi hồng đầy những cái lúc lắc và đồ chơi đủ màu.

Khuôn mặt Taylor đỏ lên. Cảm ơn Trời, nó đã bình tĩnh hơn và ngừng những tiếng khóc kinh hoàng đó. Tuy nhiên, nó vẫn còn sụt sịt và một giọt nước mắt vẫn còn đọng lấp lánh trên má.

Đứng cạnh Anna, lần đầu tiên anh nhìn thấy tấm ảnh của mình dán trên bức tường phía trước chiếc nôi. Đó có phải là lý do tại sao Taylor lại ngay lập tức quen

mừng anh khi bước vào phòng trẻ lúc này? Có phải Anna muốn cho khuôn mặt anh trở nên thân quen với con?

“Con yêu, không sao đâu”. Anna dịu dàng nói, “Con an toàn rồi và bây giờ con sẽ lại được yêu thương, chăm sóc”.

Josette có lẽ đã thay đồ cho Taylor trước khi cho bé vào nôi vì bây giờ bé đang mặc chiếc quần yếm hồng có hình các con hươu cao cổ màu vàng. Bé hết nhìn Anna rồi lại xoay sang anh, đôi mắt xanh của bé mở to đầy ngạc nhiên như thể đang tò mò về anh. Sau đó, nó bắt đầu bi bô một cách hớn hờ.

“Xin chào, lại gặp lại nhé”, anh nhẹ nhàng nói và tiến lại gần hơn.

Nghे tiếng anh, bé cười toe toét và sau đó lại ríu rít nói. Thật cảm động. Taylor bắt đầu khoa chân múa tay như thể là vui mừng lắm vậy.

Khi nó lăn qua và lật úp người lại, cố gắng trườn tới gần anh, nó mỉm cười. Anh cũng cười với nó. Sau đó, nó ngồi lên và vỗ tay và anh cũng vỗ tay cùng với nó.

“Giống con khi con thế, con khi con làm thế đấy”, anh trêu.

Đứa bé tinh nghịch rạng rỡ tươi cười với anh và vỗ tay thêm nữa.

Sao nụ cười toe toét phô ra một chiếc răng ấყ lại như xé toạc tim anh? Và lúm đồng tiền nữa chứ... Anh đã bị trêu chọc không thương xót vì cái lúm đồng tiền này. Nhưng trên mặt đứa bé, nó trông thật đáng yêu.

Khi anh xoa cái đầu nóng và mướt mồ hôi do khóc nhiều của bé, thì Anna há hốc miệng ra vì kinh ngạc và bước lùi lại phía sau. Anh dễ dàng nhắc bé lên, ôm chặt lấy bé và bắt đầu bước đi quanh phòng.

Anh đã có nhiều kinh nghiệm với trẻ nhỏ khi ở Afghanistan. Những đứa trẻ ấყ nghèo đói và đầy khiếp sợ vì không có mẹ. Những đứa trẻ ấყ không bụ bẫm và cũng không thơm mùi phấn và xà phòng như con anh. Và những đứa trẻ ấყ không làm gợi lên trong anh sợi dây tình cảm thiêng liêng như với con anh khi lần đầu tiên gặp mặt. Anh hài lòng khi thấy Anna quả thật là bà mẹ tốt.

Xem anh chơi với con, mắt Anna lóng lánh và khuôn mặt cô rạng rỡ hẳn lên.

“Taylor”, anh thẳm thì hôn lên má bé khi vuốt ve đầu nó, “Con xinh lắm... giống y như mẹ con”. Anh ngưng bật khi anh nhận ra mình nói gì.

Anh ngược nhìn lên Anna. Môi cô run run và cô cố gắng giữ chặt hai vai mình.

“Tôi... tôi đã cho con xem hình của chúng ta mỗi ngày và cứ nói với nó, ‘Đây là cha và mẹ’”, cô nói

“Anh dám chắc là em không hề muốn hoàn toàn từ bỏ anh”, anh nói.

Mặt cô trắng bệch và anh ân hận vì đã nói thẳng thừng như thế.

Có cái gì đó như ghen lại trong anh. Sau đó, anh xoay sang con gái. Ít nhất thì cảm giác của anh đối với con đơn giản hơn và anh thật quá say mê con bé.

Đã không biết bao nhiêu lần anh hỏi những gã trong đội là các bạn có thấy đứa bé không, các bạn có gặp hai người họ không.

Không đúng. Taylor là đứa bé đẹp nhất trong vũ trụ này.

“Có lẽ con được sinh ra cách đây chín tháng phải không?”, anh hạ giọng, “Và em đã không báo cho anh biết”.

“Vì tôi nghĩ là... anh thật nguy hiểm”.

“Vì thế suốt những tháng qua trong khi con học lật, học trườn, khi con mọc răng, anh đều không biết được. Anh thậm chí còn không bao giờ được nghĩ tới...” Tình thương yêu vô bờ đối với con gái đột ngột ập đến cùng với sự tức giận đối với mẹ nó khiến anh mất bình tĩnh.

“Khi mất kinh, tôi... tôi tính lại những tuần sau khi rời xa anh”, cô nói.

Giận điên lên khi anh cay đắng nhớ lại lúc anh thức dậy và biết được rằng cô đã bỏ đi. Trần trườg như nhộng, anh cứ đọc đi đọc lại tờ giấy mà cô in ra từ máy tính của anh, chiếc máy tính mà sau đó cô đã quẳng đi. Vò nát tờ giấy trong tay, anh lao ra hành lang với không mảnh vải che thân. Thậm chí không chìa khóa. Anh kịp chớp được cánh cửa ngay trước khi nó đóng sầm lại.

“Em yêu anh. Em tin tưởng anh. Nhưng anh đã lừa dối em... Mọi việc giữa anh và em sẽ chấm dứt từ đây”. Connor nhớ từng lời trên mảnh giấy chết tiệt đó.

“Vậy em có bao giờ nghĩ là sẽ chạy đến nói cho anh nghe về con không?”, anh hỏi, cố giữ giọng thật lịch sự và dễ nghe vì Taylor, dù anh đã biết rõ câu trả lời.

“Không, tôi nghĩ rằng tôi và con không có anh thì tốt hơn”.

“Đúng thế”. Con thịnh nộ bùng lên trong anh nhưng khi Taylor giơ những ngón tay bé xíu, mềm mại của mình ra sờ vào má anh và mỉm cười với anh thì cơn giận trong anh hạ ngay xuống.

“Da...da...coo...”

Con gái anh quả là thiên tài. Với đứa bé thông minh thế này thì thật khó nổi giận với mẹ nó được. Ấy thế mà, anh vẫn phải cố hết sức.

“À, em không tốt hơn đâu”.

Trong chiếc quần jean bạc màu và chiếc áo len màu xanh cũ xưa, Anna trông tồi tàn như mọi thứ xung quanh cô. Đôi giày của cô đã gãy mũi và gót của nó cũng bị mòn đi. Rõ ràng là cô đã không thể tiêu xài một đồng nào cho bản thân mình.

“Có phải em thật sự muốn sống như thế này không? Và em muốn Taylor cũng sống như thế này à?”

Cô cứng cỏi trả lời một cách tự hào, “Tôi có... có... việc làm. Mẹ con tôi có tất cả mọi thứ cần thiết”, cô nói.

“Với đồng lương nhỏ nhoi ấy à? Em nhận lương bằng tiền mặt à? Đó không phải là một công việc thật sự. Chúng ta là một phần của nền kinh tế ngầm mà. Em sống như thế này để tránh bị truy lùng phải không? Vì nó khiến em dễ lẫn trốn phải không?”

Cô đưa mắt nhìn xuống, “Tôi lo lắng Dwight và anh tìm ra”.

“Anh chưa bao giờ làm việc cho cái tay ngu ngốc đó”.

Connor liếc nhìn căn phòng. Toà lâu đài giờ đây đã cũ kỹ. Nước sơn đã bị tróc đi từng mảng và ố vàng. Những tờ giấy dán tường hình hoa lá bạc màu bị cuốn xoắn lại ở các chỗ nối. Sàn nhà bằng gỗ sồi đầy những vết sẹo. Tấm thảm đỏ trải sàn đầy những vết nhơ và mòn xơ cả chỉ. Chiếc nôi của Taylor thì trầy trụa và lung lay. Khăn trải giường quá mỏng đến nỗi anh có thể nhìn thấy lớp nệm bên trong. Chiếc ghế xích đu bọc nệm đã hư được đặt trong góc phòng.

Bế Taylor trên tay, anh bắt đầu đi tới đi lui. Anh nhớ lại cái túi vải len thô màu trắng sọc đỏ mà Anna xách ở Vegas. Bên ngoài tuyết đang rơi mà cô thậm chí

không có được chiếc áo khoác nữa và vì thế anh đã mua cho cô cái áo khoác lông cáo ở Vegas. Dù cô không muốn nhưng anh đã mua cho cô toàn bộ quần áo mới để rồi sau đó cô bỏ lại hết. Anh đã cho đóng gói mọi thứ và gửi về Houston cất lại dù anh không bao giờ muốn gặp lại cô.

Từ khi sống một cuộc sống trốn tránh, có lẽ cô không muốn trưng diện hay kết bạn để không gọi sự chú ý. Anh dừng lại trước bàn trang điểm của cô. Trước đôi mắt mở to đầy cảnh giác của cô, anh giật mạnh ngăn kéo ra.

“Không”, cô hét lên.

Anh mỉm cười một cách nham hiểm khi nhìn thấy cô cất giấu những tờ giấy bạc một trăm đôla và một bằng lái xe có dán hình của cô dưới cái tên Sue Oakley. Anh lật lật những tờ giấy bạc lên cho đến khi anh tìm thấy một giấy chứng minh nhân dân cũng với cùng cái tên ấy.

“Giấy chứng minh nhân dân giả. Anh dám cược là em đã bỏ rất nhiều tiền ra mua nó. Không dễ gì mua được, phải không?”. Trong lúc cô không trả lời, anh chộp lấy bằng lái xe và giấy chứng minh nhân dân. Khi anh sắp sửa nhét chúng vào túi sau của mình thì cô nhào tới giật lại chúng.

“Anh đang làm gì thế?”, cô nói, “Chúng là của tôi mà. Anh không thể lấy chúng được”.

“Anh đã lấy rồi đó”, vẫn ôm Taylor trên tay, anh nhìn chăm chú vào Anna, “Em biết điều gì luôn ám ảnh anh không? Suốt bao tháng qua anh luôn nhớ mãi đôi mắt em rạng ngời như thế nào khi em bảo với anh là em muốn trở thành một giáo viên”.

Cô nghẹn ngào.

“Đó có phải là lời nói dối không?”

Cô lắc đầu, “Nhưng bây giờ ý tưởng này thật sự không hợp thực tế nữa. Tôi thật khó theo đuổi nó”.

“Đúng thế đấy. Em sẽ không bao giờ thực hiện được điều gì giống như thế nếu em không sống ở một nơi cố định, nếu em cứ nhận lương bằng tiền mặt giống như một kẻ nhập cư bất hợp pháp và dùng giấy tờ giả. Điều ấy sẽ không bao giờ đến với em nếu em không thay đổi và Taylor cũng sẽ không có tương lai tốt đẹp”.

Khuôn mặt gầy gầy của cô tái mét.

Rồi ánh mắt khỏi cô, anh lại ôm siết Taylor vào ngực mình. Cuộc đời đáng buồn của Anna đã quá đủ đối với cô ấy nhưng ý nghĩ Taylor sẽ bị lôi kéo đi hết nơi này đến nơi khác... Taylor lại phải cứ đổi tên và đổi giấy tờ chứng minh nhân thân... Taylor không bao giờ biết đến anh, cha của mình... không bao giờ được học trường mà nó thích hay ở lại thị trấn mà nó xem như quê hương mình...

Anh sẽ không cho phép Taylor trưởng thành theo cái cách như thế, “Em có một gia đình ở Texas. Anh đã làm việc cho họ”, anh nói.

“Cái gì? Tôi không có gia đình”. Mắt cô ánh ngời lên trên khuôn mặt xanh xao.

“Em có đấy. Em bị... à... bị mất tích khi em còn bé. Chị em và cha nuôi em tìm em từ khi ấy đến nay. Gần đây gia đình cha đẻ em, gia đình Kembles, cũng tham gia tìm kiếm. Nói tóm lại, anh đang làm việc cho tất cả bọn họ”.

“Đừng làm thế. Đừng nói dối tôi nữa... đừng lôi kéo tôi vào việc này”.

“Đúng thế. Anh là kẻ dối trá”. Anh thở mạnh, “Được rồi, chúng ta sẽ không nói gì về họ nữa. Nhưng Taylor thì cần phải biết gia đình mình”.

“Gia đình nó à? Tôi chính là gia đình của nó mà!”

“Em nghĩ chỉ mình em là đủ sao? Em muốn sống cô đơn một mình suốt quãng đời còn lại ư? Anh mới vừa nói gì với em nào?”

Anna bối rối nhìn anh và có lẽ anh không thể hoàn toàn trách cô vì anh đã không thẳng thắn nói với cô khi ở Vegas.

“Anh đã không có cha”, Connor nói, quyết định một theo một khía cạnh khác, “Vì thế, anh biết phải khó khăn thế nào mới sống được trong những thị trấn xa lạ không ai thân quen. Anh trai anh, Leo, làm một cô gái hàng xóm mang thai. Ông chủ của mẹ anh ném cả nhà anh ra khỏi nông trại vì cô gái đó là người yêu của con trai ông ấy. Lúc đó anh mười lăm tuổi. Vài tháng sau thì mẹ anh chết. Leo đã phải vật lộn để vừa học cao đẳng vừa kiếm miếng ăn cho bọn anh”.

Anh ngừng lại. Anna không quan tâm đến anh. Vậy sao anh lại làm phiền cô vì câu chuyện về đời mình chứ? Tại sao anh lại đi kể cho cô nghe là anh không có bạn ở trường mới? Tại sao anh lại cố giải thích với cô lý do mà anh đi với bọn xấu? Việc anh sống tăm tối thế nào cho đến khi Leo bảo anh gia nhập quân đội có

thể cũng đâu thành vấn đề đối với cô. Và còn Linda... Anh lại một lần nữa bị chìm xuống đáy vực sau cái chết của cô ấy.

“Một người mẹ như em có thể làm điều gì tốt cho Taylor khi nó lớn lên hay là cứ mong chạy thoát khỏi bóng tối của đời mình? Anh dám cá là một ngày nào đó em cũng sẽ ruồng bỏ nó giống như là em đã bỏ rơi anh vậy.”

“Không! Tôi sẽ không bao giờ làm thế!”

“Lạy trời, nếu có điều gì xảy ra cho em thì sao?”

“Sẽ không đâu”.

“Anh ước gì anh biết chắc được”, anh nói, “Là một bà mẹ đơn thân, tự mình nuôi con - thật rất cam go trong hoàn cảnh bấy giờ”.

“Em sẽ không bao giờ rời xa Taylor”.

“Taylor cần một thế giới rộng lớn hơn cái thế giới mà em có thể mang lại cho nó”.

Mặt Anna trắng bệch. Với cảm giác thông cảm cho bà mẹ của con mình, anh vuốt lên má Taylor và đưa bé bắt đầu mút ngón tay nhỏ xinh của mình. Tình cảm cha con ấm áp dâng trào trong anh.

“Nó đói rồi phải không?”, anh hỏi.

“Tôi muốn lấy lại bằng lái xe và giấy chứng minh”.

Anh lắc đầu và lặp lại câu hỏi, “Con đói rồi phải không?”

“Có lẽ thế. Nhưng vì nó quá mê anh nên tạm thời quên đói đi đây”.

“Nó được nuôi bằng sữa mẹ phải không?”

Mặt cô ửng hồng lên trước khi gạt đầu thay cho câu trả lời.

Không nhận ra sự thân mật trong câu hỏi ấy của mình, và đến khi ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt của Anna thì cái ý định phải vạch rõ ranh giới với cô ấy lại một lần nữa bị dao động.

Tim anh nhói lên. Cảm giác ham muốn cô bùng lên trong anh.

Mặt và cổ anh nóng bừng khiến anh phải giật mạnh cổ áo ra. Trừ bộ ngực đầy đặn, cô gầy hơn khi ở Vegas và như thế lại khiến cô trông có vẻ yếu ớt.

Có phải cô ăn mặc luộm thuộm vì cô phải chăm sóc cho bà cụ, cho ngôi nhà to lớn này và cho cả đứa con không? Hiển nhiên cô cần sự giúp đỡ của anh mà cô lại không muốn thừa nhận.

Anh tưởng tượng ra cảnh cô bế con ngồi trên ghế xích đu sau khi bà cụ đã lên giường. Nếu cô về nhà với anh, anh sẽ chăm sóc cho cả hai mẹ con, thuê bà vú và người giữ trẻ và sau đó cho con đến học trường tư. Anh sẽ mang đến cho con mọi thứ mà cô không thể làm được.

Cô nhắm mắt lại để được tránh ánh mắt anh trong thoáng chốc, có lẽ cô không thể chịu đựng được khi nhìn lại anh.

“Anna, anh sẽ không để em biến mất và bỏ anh lại cô đơn một mình để rồi cứ tự hỏi là hai mẹ con đâu rồi, có an toàn hay không. Nếu anh cũng làm như thế với em thì sao nào? Nếu anh bắt lấy con thì sao nào? Em sẽ cảm thấy thế nào nào?”

Khóc nức lên, cô chộp lấy Taylor từ tay anh, “Đừng...” Nước mắt chảy dài trên má cô, “Đừng nghĩ thế!”

Anh không muốn làm cô khóc nhưng như thế chứng tỏ cô thừa nhận điều anh nói đúng với ý định của cô. Cơn giận ập đến trong anh.

Anh không đòi nào để Taylor đi. Và cả cô nữa. Không cho đến khi những điều thật sự quan trọng xảy ra. Như là việc đưa cô về với gia đình mình. Như là việc xác lập quyền nuôi con của anh.

Mong muốn đáng sợ của cô là trốn chạy khỏi anh khiến anh cảm thấy bất lực và mất tự chủ. Khi ở Afghanistan anh biết được rằng bất cứ khi nào anh có thái độ không còn gì để mất nữa thì lúc đó anh trở nên rất nguy hiểm đối với bản thân anh và cả cho những người khác.

“Đừng ép anh”, anh thì thầm, “Hãy quên chuyện li dị đi. Về nhà với anh và chúng ta sẽ sắp xếp lại mọi thứ”. Khi cô lưỡng lự và sau đó giữ chặt lấy Taylor làm đứa bé kêu lên vì bị siết quá chặt, tim anh thót lại.

“Không”, cô hỗn hển, “Tôi không thể. Xin đừng...”

“Phải thế. Em có thể làm thế. Em phải làm như thế”.

Anh sai bước đến bên cô và cao giọng, “Anh nghĩ là em không thấy được rằng em đang sống trong hoàn cảnh lao đao, trơ trọi và nghèo nàn. Nơi này đổ nát. Em lại không có bằng cấp gì. Nhưng anh thì có đấy. Hơn nữa, anh giàu có và có quan hệ với giới thượng lưu. Anh có thể mang đến cho Taylor một cuộc sống bình thường. Là vợ anh, em có thể có thời gian làm mọi thứ mà em muốn như là... đi học cao đẳng... để trở thành cô giáo”.

“Tôi không muốn làm vợ anh và không muốn sống với anh”.

Anh rút thẻ chứng minh giả của cô ra, “Vậy em thích phải vào tù phải không?”

“Tôi không làm điều gì sai cả”.

“Em đã làm giấy chứng minh giả và điều đó có nghĩa là em đã vi phạm pháp luật. Điều gì xảy ra nếu anh tố giác em?”

“Anh sẽ không dám làm thế đâu!” Anna ngồi thụp lên chiếc ghế xích đu vì hai gối cô như muốn khuyu xuống.

“Đừng ép anh. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh đưa cho nhà chức trách giấy chứng minh và bằng lái xe giả của bà Oakley? Em có nghe về vụ trộm giấy tờ chứng minh không? Em có bao giờ tự hỏi có phải những thứ này hợp pháp và thuộc về ai đó không? Hay là có phải vì em thuê nên bọn tội phạm làm không? Bị trộm giấy tờ chứng minh là vấn đề đã xảy ra với cá nhân anh. Vì em mà một kẻ lừa đảo đã tìm thấy ví của anh ở trong kho chứa rác, nơi mà em đã ném nó lại, và hắn đã đánh cắp giấy chứng minh của anh. Bây giờ anh đang nghĩ cách đấy”.

“Xin đừng...”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu anh nói với nhà chức trách rằng chủ em đã trả công cho em bằng tiền mặt? Em sẽ gặp rất nhiều rắc rối nếu em không báo cáo tất cả các thu nhập của em, phải không nào? Và chủ của em cũng thế. Họ sẽ phải thuê luật sư, mà những luật sư này tính phí cao hơn nhiều so với thu nhập mà em đã từng kiếm được”.

“Nhưng họ chỉ muốn giúp tôi thôi”.

“Có các luật về việc đóng thuế và phải khai báo đầy đủ đấy, em biết chứ? Em đã tuân thủ các luật này chưa? Họ đã tuân thủ chưa? Em có thể phạm tội giết người rồi bỏ trốn còn dễ dàng hơn là gian lận với IRS đấy”.

“Tôi là người tốt. Tôi đã phải làm điều này chỉ vì sự sống còn”.

“Đúng thế đấy. Em đã phải đánh cắp con anh. Em đã phải làm việc dưới một cái tên giả có thể được đánh cắp từ người khác. Tin anh đi, các quan tòa đã nghe hết tất cả những điều này rồi”.

“Nhưng anh biết Dwight đang theo dõi tôi mà! Anh đang làm đảo lộn mọi thứ! Anh sẽ không dám tố giác tôi đâu!”

“Đó là sai lầm của bà đấy, bà Oakley”. Anh ngồi thụp xuống và xoa đầu Taylor. Sau đó anh ngẩng lên nhìn Anna. Giọng anh nhỏ nhẹ, “Anh sẽ làm mọi cách để có được con. Anh có tiền thuê luật sư giỏi nhất. Và anh nghĩ là anh chắc chắn sẽ giành được quyền nuôi Taylor trong khi em thì không có đủ tiền bạc theo đuổi vụ kiện và sau đó sẽ bị tước quyền”.

“Bị tước quyền?”, giọng cô nghe trống rỗng khi cô ôm siết lấy Taylor vào lòng.

“Luật sư của anh rất giỏi trong việc tìm ra cách khiến em bị tuyên bố không thích hợp nuôi con”.

“Tôi không thích hợp sao?”

“Có lẽ việc này không dành cho em quyết định đâu, một khi chúng ta để pháp luật xen vào. Để anh nói cho em nghe mọi thứ nhé, em yêu. Tiền mua được nhiều quyết định công lý trên đất nước này đấy. Anh có tiền, mà có rất nhiều nữa kìa. Còn em thì không”.

“Tôi ghét anh. Tôi ghét anh cho đến chết”.

“Nhưng em vẫn còn sống, vì thế bây giờ em phải về nhà với anh và làm vợ anh, và em sẽ thấy điều này có lợi cho em như thế nào, bây giờ thì đi chứ?” Anh hất chiếc mũ Stetson ra sau, “Bởi vì nếu em đồng ý đi thì anh sẽ giữ bí mật việc xấu xa này. Và anh sẽ làm mọi thứ trong phạm vi quyền lực của anh để bảo vệ em khỏi Dwight nếu anh ta nhảy xổ vào cuộc đời em.”

Cô nhìn trừng trừng vào anh. Môi cô mím lại và mắt cô không chớp. Anh không muốn biết cô đang nghĩ gì. Anh vui mừng vì cô chỉ nhắm mắt nhưng vẫn im lặng. Khi cô không tranh cãi gì nữa thì anh mới bắt đầu thư giãn chút ít.

“Vậy ngay khi cho con ăn xong thì anh đề nghị em hãy bắt đầu đóng gói đồ đạc đi

nhé. Chúng ta sẽ đi Houston - ngay tối nay - nơi mà chúng ta sẽ cùng nhau sống cuộc sống vợ chồng”.

“Tôi không thích bị ép buộc”.

“Anh cũng không thích nhiều điều trong tình huống này. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện về những người thuê anh tìm em - đó là gia đình em”.

Cô ngần ngại.

“Và, em yêu, nếu anh đưa em về làm vợ anh thì anh sẽ lịch sự với em trước mọi người và anh cũng mong nhận được sự nhã nhặn như thế”.

Cô nhắm mắt lại để tránh nhìn anh, “Tôi không tin điều này”, cô thì thầm, “Tôi không tin bất cứ điều gì cả”.

“Anh biết có nhiều điều khó hiểu thấu được nhưng hãy gạt đầu nếu em đồng ý với các điều kiện của anh”.

Anh gần như từ bỏ ý định nhận được câu trả lời trước khi cảm cô khẽ hạ xuống.

Sau cùng là tiếng vâng. Anh cũng ghét tình huống này như cô vậy. Nhưng cô đã mang con anh đi và giữ nó cách xa anh, thế là cơn giận của anh lại bùng lên.

Năm

“Khi anh yêu cầu em nhã nhặn, anh thực sự mong điều đó”. Connor nói khi anh đưa Anna xuống cầu thang đến phòng ngủ ở Houston của anh.

“Ở đây chẳng có ai ngoài tôi và anh”, cô khẽ nói “Chắc anh không muốn tôi phải giả vờ khi chỉ có hai chúng ta chứ?”

“Em muốn mình sống theo kiểu đang có chiến tranh giữa chúng ta à?”

“Tôi chẳng thích gì hơn trong tình huống này cả, không đúng vậy sao”. Tình hình còn khó khăn hơn khi Anna vòng tay qua trước bộ ngực đầy đặn, mềm mại của mình, có lẽ vì cô nhận thấy ánh mắt anh dừng lại trên nó khá thường xuyên.

“Tôi sẽ không ngủ với anh”, cô nói khi nhìn vào chiếc giường sơn son thếp vàng được trải xa-tanh sáng màu cùng với rất nhiều gối ôm.

Họ đang đứng trong căn phòng ngủ của Connor ở tầng thấp, trong toà nhà ở Buffalo Bayo với nét kiến trúc từ những năm giữa của thế kỷ này. Toà nhà toạ lạc trong một khu dân cư sang trọng của Houston. Anh có nhà thiết kế tốt nhất vùng thực hiện trang trí nội thất ngôi nhà thật sang trọng và đắt tiền đến mức mà hầu như mọi người đều thấy ấn tượng khi tham quan nhà anh, thật khác hẳn với vẻ kém quan tâm của cô lúc này. Khi thật, sau khi đặt Taylor vào nôi và theo anh đi xuống nhà, cô chỉ nhận xét duy nhất về chiếc cầu thang đá cẩm thạch trắng của anh không có tay vịn, và trong ngôi nhà ba tầng như thế này thì nó là điểm kém thân thiện nhất cho một đứa trẻ

“Chúng ta hãy lo đến việc đó khi Taylor chập chững biết đi”, anh đáp, câu chữ của anh ám chỉ việc họ có cả một tương lai trước mặt, điều mà hiện tại anh rất nghi ngờ.

“Tôi muốn phòng ngủ riêng”, cô thốt lên và quay lưng ra khỏi giường anh, “Cùng ngủ với anh ở đây không phải là một cách sắp xếp chấp nhận được”

Anh bước lên phía trước một bước, cản đường cô “Em là vợ anh và điều đó nói lên tất cả những việc này. Vì vậy em phải ở đây và làm theo những gì anh bảo”

“Hoá ra giờ anh là kẻ vũ phu còn tôi là nạn nhân à”

“Đó là do cách hiểu của em - không phải anh, nhưng có lẽ là... bất kì thứ gì cũng có thể khiến em bùng nổ”.

“Tôi không thể tin được là anh thô lỗ đến mức ép buộc tôi như thế này”

Thái độ buộc tội của cô làm anh điên tiết. Chính cô là kẻ đánh cắp đứa con của anh, “Có lẽ chính là em đã ép anh. Em đã bao giờ suy nghĩ trên phương diện của anh chưa?”

Cô cắn môi. Rõ ràng là cô chưa hề nghĩ đến. Cô chẳng việc gì phải quan tâm.

Như trêu tức cô, anh ngắm nhìn những đường cong gợi cảm trên người cô một cách chậm chạp, không chỉ dừng lại ở vòng eo mà còn xuống thấp hơn nữa, cho đến khi cô nắm chặt tay và mặt đỏ bừng lên vì giận dữ.

“Nếu em còn lo lắng về chuyện tình dục thì cứ yên tâm đi, cưng ạ”, anh đáp, “Anh chẳng có tâm trạng nào... Ít nhất là trong tối nay.”

Nói dối. Anh như đang bị thiêu đốt trong địa ngục vì điều này. Lại ở gần bên cô trong phòng ngủ sau một thời gian thật dài khiến anh *rất* xúc động.

“Lý do duy nhất anh muốn em ngủ ở đây vì anh không đủ tin tưởng để em ra khỏi tầm mắt của anh. Và vì cái phòng ngủ vốn không dành cho trẻ con này chẳng có đến một cái cửa có thể khoá được, anh cần em ở bên cạnh anh suốt đêm”.

“Vậy ra giờ tôi là tù nhân của anh? Anh đang bắt cóc chúng tôi đấy à?”

Cái từ “bắt cóc” làm anh cảm thấy rất đau. Lời buộc tội của cô làm tim anh đập nhanh và thấy khuôn mặt cô như mờ đi. Rõ ràng là cô chẳng nhớ gì ngoài những việc xảy ra với bản thân mình. Anh nuốt một hơi dài.

Bức tường kính cao từ sàn đến trần nhà cho phép nhìn ra khoảng sân sau tươi tốt đầy cây xanh và hoa, nhìn thấy cả một nhánh sống màu nâu và hồ bơi hình chữ nhật. Anh dựa người vào tường và ấn nút để khép tấm màn mỏng gấp nếp sang trọng lại. Anh không nghĩ sẽ có ai đó đang nhìn thấy họ trong cơn giận dữ, tuy nhiên anh muốn có sự riêng tư tuyệt đối.

“Vì con gái của anh, anh mới chính là tù nhân của em đấy”. Giọng anh thấp, trong sự kiểm soát thận trọng, “Em là mẹ, nhưng anh cũng có quyền. Nếu em quyết

định cắt đứt với anh, anh nhất định sẽ phải được đảm bảo mình có quyền giám hộ. Vì vậy - nếu em muốn gọi luật sư thì cứ việc. Tốt hơn là để anh giúp em. Tin anh đi, anh có một vài thứ để kể cho họ nghe về em.

Mặt cô tái đi khi anh chộp lấy điện thoại.

“Cưng ạ, nếu em nghĩ cảnh sát để em ra khỏi đây cùng với con gái anh sau khi đã làm từng đó chuyện thì đúng là em hiểu về luật pháp ít hơn một kẻ hành động khôn ngoan cần biết đấy”. Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô trong khi dẫn mạnh chiếc bàn phím thu nhỏ.

Tay anh khá to trong khi bàn phím lại nhỏ, vì vậy anh bấm vào rất nhiều phím sai. Thì sao chứ, anh chỉ dọa thôi mà.

“Không!”, cô chạy về phía anh, run rẩy chộp lấy điện thoại, “Sao anh mà dám gọi! Tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn. Bất cứ điều gì... kể cả... phải, mọi thứ”

Đôi mắt mở to của cô làm anh nhớ lại những chuyện họ đã làm ở Vegas, những thứ mà anh phải hết sức khó khăn để có thể quên đi.

“Em có chắc không đấy?” anh nói, cùng với một nụ cười cầu hoà giả tạo. Anh nhìn khắp người cô một lần nữa và giả vờ như đang xem xét lời đề nghị của cô, “Bất kỳ thứ gì?”

Mặt cô trắng bệch. Anh khá chắc chắn rằng cô cũng đang nhớ đến chuyện họ đã cùng nhau ở Vegas tựa như anh.

Môi run rẩy, cô lặng im nhìn cơ thể cao lớn của anh rồi đến chiếc giường sơn son thật rộng, “Tôi chắc chắn”.

“Quên chuyện đó đi”, anh gầm lên, “Giờ anh chẳng màng đến chuyện đó”.

Cô nhắm mắt lại và thở một hơi thật sâu, “Cám ơn” ánh mắt cô hướng về chiếc cầu thang bên cạnh anh.

“Tôi cần đi kiểm tra Taylor một lần nữa”, cô nói.

“Trên máy bay anh đã bảo em về việc phòng cho trẻ đã được trang bị máy theo dõi rồi mà, trong phòng ngủ chính cũng vậy. Taylor không hề gây tiếng động nào, cô bé đang ngủ suốt từ lúc này đến giờ rồi”.

“Một cái máy theo dõi không thể giống như bố mẹ được”, cô nói.

“Cô bé ồm mà”.

“Có lẽ anh nói đúng, nhưng tôi chỉ muốn làm điều mà mình luôn luôn làm thôi”.

“Đó là bởi vì em sống một mình”.

“Cô bé đang ở trên giường lạ trong một ngôi nhà lạ. Tôi phải đảm bảo bé được an toàn. Làm ơn đi”.

Anh nhận thấy nỗi lo lắng trong mắt cô. Sâu thẳm trong lòng, mặt dù giận dữ bao nhiêu, anh luôn luôn muốn làm cô yên tâm. Thêm nữa, anh cũng muốn nhìn thấy Taylor.

“Được thôi, nhưng chúng ta sẽ cùng đi”, anh nói.

Taylor đang ngủ, đúng như anh nghĩ. Tuy nhiên, Anna khăng khăng đứng bên cạnh cô bé ít phút cho yên tâm, anh cũng đứng bên cạnh cô, thích thú nhìn nụ cười ngọt ngào của cô dành cho đứa con yêu quý của họ. Anh đã ước gì người cô đừng ngọt ngào thế.

Khỉ thật!

Việc mất Linda đã làm anh tổn thương quá nặng nề, anh đã lẩn tránh phụ nữ. Cho tới khi gặp Anna. Thế rồi anh để mất lí trí, chòng chéo chuyện nọ lên chuyện kia, vậy là mọi thứ nổ tung không thể kiểm soát được.

“Anh đã nói là em bé ồm mà”, anh nói và nhẹ nhàng kéo chăn của Taylor lên cao hơn.

“Nhưng bé còn rất nhỏ”.

“Đúng rồi, vì vậy trẻ con cần có cả bố mẹ để chăm lo cho chúng. Em không còn phải cô độc nữa đâu. Sớm thôi, em sẽ nhận ra mình chẳng có gì phải e sợ khi ở đây cả”.

“Không có gì phải sợ ngoại trừ anh”, cô nói, ánh mắt cô như thể muốn thiêu đốt anh dù là trong một đêm trăng.

“Phải”, cơn giận lại trào lên, anh tóm lấy tay cô và kéo mạnh cô đi về phía phòng ngủ của họ, “Sao em lại chắc chắn là anh sẽ làm hại em?”, anh nói khế.

“Hôm nay anh đã theo dõi tôi và ép buộc tôi đến đây”.

“Nếu anh không đến, Leo sẽ cử một người lạ đến. Em sẽ thích thế hơn à? Mẹ kiếp!”.

“Bất kỳ người nào khác còn đỡ hơn là anh!”.

Anh thấy trong người trống trải và lạnh lẽo khi họ lại cùng bước trên chiếc cầu thang nổi để đi về phòng. Lần này cô đi trước còn anh theo sau trong yên lặng.

Cô đang ở trong phòng, di chuyển về phía chiếc vali của mình thì điện thoại của anh reo lên.

“Xin lỗi”, anh nói. Anh lấy chiếc điện thoại và thấy tên Leo đang sáng lên trên màn hình.

“Xin lỗi, anh phải nhận cuộc gọi này”. Connor nói, quay người đi xa cô để nghe điện thoại.

“Giờ đã trễ lắm rồi. Ai có thể gọi anh vào giờ này?”

“Leo, chờ em một giây nhé”, anh che chiếc điện thoại và nhìn cô. “Đó là anh trai anh. Sao em không thay đồ ra và đi tắm đi”.

“Trong khi anh nhìn tôi thế này à?”.

Cô vẫn đứng gần anh đủ để anh ngửi thấy mùi hương thơm nhẹ nhàng của nước hoa và dầu gội trên người cô.

“Nếu anh làm thế thì sao? Chúng ta đã kết hôn rồi kia mà”.

Ném cho anh một cái nhìn lạnh giá, cô quay lưng đi. Tỏ ra không quan tâm, anh nằm dài trên giường.

“Cậu đã có cô ấy chưa”, Leo gặng hỏi.

“Rồi”.

“Cậu đã nói gì với cô ấy chưa?”.

“Không nhiều lắm. Sự xuất hiện của em hôm nay đã đủ sốc trong một ngày rồi. Cho cả hai bọn em”.

Connor nhận thấy Anna đang chậm chậm di chuyển lại phía bên kia của chiếc giường, yên lặng, lắng nghe.

“Abby đang khát khao được trông thấy cô ấy. Khi nào bọn anh có thể gặp nhau”.

“Chiều mai được không?”.

“Dĩ nhiên là Terence không thể tới ngay được. Nhưng anh sẽ cố gọi ông ta ngay sau khi chúng ta gác máy”.

Terence chính là nhà báo từng đoạt giải thưởng, cha nuôi của Abby và Becky. Nhưng câu chuyện phức tạp hơn thế nhiều. Hai cô gái là con ngoài giá thú của một trong những người đàn ông nổi tiếng nhất Texas, ông Caesar Kemble quá cố. Ông đã cai quản trang trại Golden Spur cho tới khi mất một thời gian trước đây. Mẹ ruột của hai cô là Electra Scott, một nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới. Bà đã mất. Cả mẹ nuôi của hai cô cũng đã mất.

Leo nói lời tạm biệt.

“Anh ta muốn gì?”, Anna thì thầm.

“Như anh đã kể, Leo làm việc cho gia đình em. Họ muốn gặp em. Anh đã bảo anh ấy chúng ta sẽ gặp vào chiều mai”.

“Gia đình tôi ư?”, hai tay cô run rẩy khi cô lấy chiếc túi đựng đồ trang điểm của mình ra khỏi va li, nhưng cô không tìm tới anh. Anh đã ước gì cô làm thế.

“Câu chuyện này hơi phức tạp. Chúng ta sẽ nói tới nó vào ngày mai, sau khi đã ăn sáng và làm vài tách cà phê”.

Cô thở hắt ra.

Anh mỉm cười. Cô thì không.

“Không biết em thế nào, chứ anh thì phải dùng buồng tắm. Tuy nhiên, ưu tiên cho phụ nữ trước”, anh thì thào. Đi ngang qua phòng, anh đặt tay lên sau eo cô và đẩy cô đi về phía nhà tắm. Trong vài phút, anh như sống người, ngắm nhìn chuyển động mềm mại của hai bên hông cô cho đến khi bị đau vì chân tê cứng.

Cùng với cô trong tình huống gần gũi thế này quả là một ý tưởng tồi tệ.

Cô dừng lại trước những bậc thang dẫn xuống một căn phòng nhỏ bao quanh bằng kính.

“Màn? Rèm treo? Hàng xóm trông thấy thì sao?”, cô hỏi, giọng cô nghe như rất khảng khiếp khi nhìn ra những bụi cây tối đen bên ngoài..

“Buồng tắm hướng ra vườn nhà và hoàn toàn riêng tư”, anh nói trước khi bước xuống và chỉ cho cô các bộ phận khác nhau và cách chúng vận hành.

“Đầu tiên, em bước xuống những bậc đá cẩm thạch này. Khi vặn những chiếc vòi này, nước sẽ phun ra từ trên trần nhà như mưa. Hầu hết mọi người đều rất ấn tượng, và thiết kế này hồi đó đã đoạt giải”. Anh lôi hai chiếc khăn ra khỏi giá và đặt lên người cô.

“Anh bắt tôi thoát y trước mặt anh, hay sẽ để cho tôi sự riêng tư?”.

“Em là vợ anh mà”, anh nói, “Em chọn đi”

“Vậy thì anh đi đi”, cô nói nhỏ.

Sáu

Thật ngạc nhiên. Cô đã không chọn anh.

Thật ngạc nhiên - như thể cô đã ở trong phòng tắm mãi mãi - có lẽ để hồi phục sau một đồng những sự kiện anh mang đến và né tránh anh cùng chiếc giường hôn nhân của họ.

Vì không thể có Anna, anh lên phòng Taylor để kiểm tra, sau đó xuống lầu làm vài cốc Scôt trước khi ủ rũ leo lên giường chờ Anna.

Cồn quả là một liều thuốc an ủi tệ hại. Khi Anna ra khỏi phòng tắm, mặc chiếc áo choàng flanen của anh dài tới mức quét trên sàn nhà, tâm trạng của anh càng kinh khủng hơn.

“Taylor rất ổn”, anh nói, “Anh đã trông chừng con”, anh cũng đã hôn lên vàng trán ấm áp của cô bé nữa.

“Anh đã làm thế thật sao?”, mắt Anna sáng lên tỏ vẻ biết ơn khi cô mở chiếc khăn quăn quanh đầu và thả xuống sàn. Không lẽ cô nghĩ anh là một người cha tồi tệ, không biết quan tâm à?

Nhìn cô trong trạng thái ướm át, tóc rối xoã trên mặt, bản năng đàn ông trong anh lại trở dậy, rồi anh tự hỏi không biết cô có mặc gì dưới lớp áo choàng đó không. Đó không phải là điều anh có khả năng khám phá. Khi leo lên giường, cô liếc anh với một ánh mắt lo lắng và kéo chăn lên quá ngực mình.

“Ngủ ngon!”, anh nói một cách cộc lốc, “Như đã nói từ trước - anh chẳng có tí cảm hứng gì”.

Cô nhìn anh với một ánh mắt như thể cô không tin tưởng anh. Lần này thì họ có cùng quan điểm với nhau. Anh cũng không tin tưởng chính bản thân mình.

“Ngủ yên nhé!”, anh cắn chặt răng lại ngay khi mùi hương ngọt ngào trên cơ thể cô làm anh tê cứng người.

Cô gật đầu làm theo chỉ dẫn của anh. Cau mày, cô vuốt sống mũi mình với ngón tay mảnh mai rồi với lấy chiếc dây công-tắc đèn ngủ bên cạnh giường.

Giấc mơ của anh về chuyện hạnh phúc vợ chồng là điều xa vời.

Anh cũng tắt đèn ngủ của mình, quay sang bên kia. Anh không ngủ được. Thân thể mềm mại, ấm áp của cô ở sát ngay bên cạnh anh trong đêm trăng thế này làm anh tưởng tượng cảnh cô khoả thân và quần quai lúc ở bên dưới anh. Một lúc sau, khi anh vẫn còn đang đếm những tia sáng mập mờ trên trần nhà thì Anna khóc òa lên và tìm lấy anh.

Anh thật sự choáng váng vì ngạc nhiên. Quên bẵng đi sự tức giận và thất vọng trong lòng, anh kéo cô lại gần, chịu đựng sự cương cứng tức thì khi cơ thể mướt mà ấm áp của cô phủ lên người anh, “Không sao đâu. Cung à”

Không nhận biết những lời dịu dàng cùng đôi tay anh, cô khóc thút thít như một đứa trẻ trong khi anh đang mãi ngắm những lọn tóc vàng xoăn rối trên ngực mình cùng với sự phập phồng của bờ ngực cô dưới lớp áo thun màu trắng cỡ rộng.

Không biết làm thế nào cô đã đánh rơi chiếc áo choàng của mình xuống sàn. Tất cả những gì trên người cô lúc này là một chiếc quần lót và cái áo thun.

Cô cũng đã có những cơn ác mộng như thế ở Vegas. Có lần anh phải ôm lấy cô suốt đêm. Giá đây mà là Vegas thì anh đã lùa tóc cô ra sau, vuốt ve chiếc cổ cao của cô, hôn lên môi cô. Cô đã phải trải qua quá nhiều chuyện và phải tự lập nhiều, vì vậy cô không biết cách dựa vào ai ngoại trừ chính mình. Anh đã từng trải nghiệm nỗi cô độc, tổn tại một cách khốn khổ là như thế nào. Dẫu sao, trong những giờ phút đen tối nhất của đời mình anh còn có Leo. Mặc dù mất đi Linda và đứa con chưa kịp sinh ra, anh còn có sự nghiệp của mình, trang trại và đứa cháu trai yêu quý, Caesar. Còn cô, cô đã từng có ai trong đời?

Ngoài đứa con cô đánh cắp của anh? Anh nhắc mình đầy giận dữ. Khi ngủ, những tiếng kêu đáng thương của cô làm giày vò trái tim anh. Dù không có được giấc ngủ yên, đấy cũng không phải là tất cả con ác mộng của cô.

Càng ôm sát cô vào người, Connor càng để tâm đến cơ thể mảnh dẻ, mềm mại và sự ngọt ngào, ấm áp đầy nữ tính của cô. Như mọi khi, da anh nóng lên, cơ thể căng cứng. Anh nén lòng và cố giữ hơi thở như bình thường để không làm cô thức giấc và nhận ra anh vẫn còn ham muốn cô đến chừng nào.

Anh chẳng biết mình đã ở đó ôm cô trong tay bao lâu, chỉ biết có nỗi buồn vui lẫn lộn.

Anh nhắm mắt lại và bắt mình phải đếm cừu để đi ngủ. Anh chỉ vừa mới đếm đến con thứ mười bốn thì cô thét lên.

“Anna, cưng à, không sao đâu. Em đang ở với anh, Connor đây”.

Anna giật mình.

“Này, mọi thứ vẫn ổn mà”.

Đột nhiên cô mở mắt ra, nhìn thấy anh lơ mơ bên cô trong bóng tối. Trở nên giận dữ, cô la lên và đẩy anh ra, “Anh đang làm gì trên phần giường của tôi? Đừng chạm vào người tôi”.

Thật ra là cô đang ở trên phần giường của anh, nhưng anh không ngốc đến mức tranh cãi với cô về điều đó.

“Em vừa gặp ác mộng”.

“Việc đó chẳng liên quan gì đến anh”.

“Phải rồi”, anh đưa hai tay lên ra dấu đầu hàng, “Đình chiến nhé?”.

Sự yên lặng bao trùm lấy họ một lúc. Vừa nhìn anh, cô vừa thu người về bên phần giường của mình và đưa tay vuốt những sợi tóc đang che mắt, “Xin lỗi vì chuyện đã xảy ra”, cô nói, “Tôi đã thực sự không biết mình đang ở đâu”.

“Không sao. Anh không thấy phiền đâu”.

“Sao việc đó làm tôi không lấy gì là ngạc nhiên nhỉ?”

“Này, anh đã không làm gì đâu nhé”.

“Phải rồi, chắc là không phải lúc này thôi”.

Anh không thích nhớ về việc mình đã làm mọi thứ rối tung lên ở Vegas. Nếu anh biết nghĩ hơn một chút, cô sẽ hành động hợp lý hơn. Khi đó có lẽ cô sẽ tin tưởng anh một chút. Có lẽ cô cũng sẽ muốn gặp lại gia đình mình.

Việc quyết tâm làm mọi cách để đưa cô về cho Leo, kết hợp với nỗi ham muốn cô mãnh liệt của anh dành cho cô là lý do tốt nhất anh bào chữa cho những việc đã làm. Anh đã quyến rũ cô, thậm chí còn cưới cô. Lẽ ra anh không nên cưới cô khi mà chưa nói với cô tất cả sự thật.

Đôi mắt to tròn của cô đang lang thang trong ánh sáng chập chờn màu chì. Mặc cho sự ngờ vực của cô, anh lại muốn kéo cô đến thật gần, để lùa những ngón tay vào mái tóc vàng óng mượt của cô thêm lần nữa, để đặt môi anh lên những hơi thở rộn ràng của cô, cho cô thấy rằng cô an toàn. Thế nhưng giờ cô đang e sợ anh. Anh có thể nào trách cô chuyện này không?

Đúng là anh cố gắng đi tắt và không trung thực với cô. Tuy nhiên, anh không phải là một gã như Dwight. Bằng cách nào đó anh phải thuyết phục cô chuyện này.

“Thế lần này cái gì đuổi theo em vậy?”, anh hỏi.

Cô im lặng một lúc lâu, anh bắt đầu lo sợ mình chính là tên hung dữ trong cơn ác mộng của cô.

“Những con gấu”, cuối cùng cô đã thú nhận.

Anh cố giấu đi vẻ mệt mỏi của mình, “Bao nhiêu con?”

“Năm hay sáu gì đó. Những con gấu khổng lồ. Tôi đã ở trong rừng. Chạy trong bóng tối. Tôi không thực sự thấy rõ chúng. Tôi chỉ biết là chúng ở đó”.

“Lúc đó em định chạy đi đâu?”

“Tôi đang cố gắng chạy về... Ồ! tôi cũng chẳng biết. Tôi đang bị lạc. Đột nhiên tôi nhìn thấy ánh sáng và một bức tường cao màu trắng. Cánh cửa mở ra và tôi nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp nhất trong trang phục màu trắng dang tay đón mình. Nhưng mặc cho tôi cố chạy nhanh đến mức nào, tôi cũng như đang đứng tại chỗ. Vì vậy, bà ấy luôn ở bên ngoài tầm với của tôi”.

“Mọi người thường có những giấc mơ như vậy. Cứ ngủ tiếp đi. Em an toàn mà”.

Cô nhìn vào mắt anh, “Thật không?”

Anh từ chối mắc phải bẫy của cô, “Không có gấu đâu. Anh thề đấy”.

“Tôi biết anh có màn hình theo dõi, nhưng anh có nghĩ chúng ta cần lên xem liệu Taylor có ổn không một lần nữa?”

“Chắc rồi”, anh nói.

Khi cô dậy để đi, anh theo sau cô, vì Taylor đang ngủ yên từ lúc nào, họ nhanh chóng quay về phòng, mỗi người nằm ở phần giường của mình. Biết cô nghĩ gì về mình, anh cuộn người, quay chiếc lưng rộng của mình về phía cô.

Anh mong đợi sự yên lặng.

“Connor?”

“Mmmmm?”

“Anh đã giữ tôi trên phần giường của mình. Anh thật là tốt. Tôi... tôi xin lỗi vì đã thật thô lỗ”.

“Không sao đâu. Anh hiểu mà. Ngủ tiếp đi”, anh lẩm nhẩm.

“Nhưng...”.

Tấm trải giường kêu sột soạt, rồi anh cảm nhận hơi ấm của cô một lần nữa khi cô nhích lại gần hơn. Cô nằm yên một lúc lâu, nhưng rất gần, anh có thể cảm thấy hơi thở của cô trên da mình. Cô đang chơi trò gì vậy?

Căng thẳng, anh chờ đợi, người như phát cháy lên vì muốn có cô. Khi cô di ngón tay của mình trên lưng anh, người anh như cứng lại. Rồi cô bắt đầu vẽ từng vòng tròn, từng vòng tròn nhỏ, làm kích thích mọi giác quan. Chắc chắn cô sẽ không chạm vào anh nếu cô không muốn... Nhưng khổ thật, ai biết được?

“Anh nói anh trai anh làm việc cho gia đình tôi, rằng họ đang tìm kiếm tôi à?”, cô khẽ hỏi.

“Không đợi đến sáng mai được sao?”

“Tôi không thể thôi không nghĩ về giấc mơ đó”.

“Nó cũng giống như những giấc mơ khác của em thôi, không đúng sao? Chỉ có điều không đáng sợ bằng”.

“Phải rồi, có lẽ vì anh đang ở đây”.

Cuối cùng cô cũng đã nói điều gì đó dễ nghe.

“Em không nhớ gì về việc có một gia đình... không gì cả cho đến lúc em tám hoặc chín tuổi. Em luôn tự hỏi tại sao? Gia đình có biết chuyện gì xảy ra với mình không?”

“Ngày mai nhé”, anh lẩm nhẩm, “Như anh đã nói, câu chuyện khá là phức tạp để thảo luận lúc này”.

“Ký ức cũ nhất của em là về bức tường cao, màu trắng tại nhà nguyện St Christopher's. Em có máu trên quần áo và một vết thương khá dài trên cánh tay, các bà xơ đã băng bó cho em sau khi xơ Kate tìm thấy. Em nghĩ có lẽ là có một chuyện kinh khủng đã xảy ra với mình. Không biết là chuyện gì. Mọi thứ giờ rất mờ nhạt”.

“Gấu à?”

“Em không hiểu tại sao lại có gấu. St Christophehs ở phía nam Louisiana. Những người đi khai hoang đã giết sạch gấu từ lâu rồi”.

“Louisiana?”, anh hỏi với giọng ngái ngủ.

“Em lớn lên ở đó. Em khoảng tám tuổi vào cái đêm xuất hiện trong cơn bão một cách sợ hãi. Các bà xơ, với sự hỗ trợ của hội từ thiện Công giáo, đã cố gắng tìm lại gia đình ruột cho em, rồi sau đó là tìm gia đình nhận nuôi. Không gia đình nào có thể xoay sở được với sự rứt rứt cùng những cơn ác mộng của em, xơ Kate luôn là người mang em về. Giữa những khoảng thời gian ở cùng các gia đình nuôi và ở tại nhà nguyện, em đi xe buýt đến học ngôi trường cách nhà nguyện khoảng mười dặm. Tất cả trẻ con đều có ba mẹ và anh chị em, trong khi em chỉ có xơ Kate, cha Kellick và các bà xơ khác. Bọn trẻ nói ba mẹ em ắt hẳn là người xấu.”

“Em có tin bọn chúng không?”

“Một chút. Nhưng hầu như em không nghĩ đến chuyện đó. Em không muốn nghĩ đến. Ở nhà nguyện em cảm thấy an toàn, thế là đủ. Trường học làm em khá bận rộn”.

“Chuyện gì xảy ra với xơ Kate?”

“Xơ mất ngay sau khi em tốt nghiệp trung học. Đau tim. Em tìm thấy xơ nằm trong dưới giàn mướp tây của mình. Xơ luôn là tượng đài sức mạnh của em. Đột nhiên em cảm thấy như tất cả chỗ dựa của mình đều đã sụp đổ dưới chân. Từ hôm đó trở đi, những cơn ác mộng của em càng tệ hơn. Em thường tỉnh dậy trong tiếng la hét, thấy như thể có ai đang chụp lấy và mang mình đi. Một thời gian ngắn sau đám tang của xơ Kate, em nhận công việc ở Montana. Em muốn đi càng xa khỏi Louisiana càng tốt”.

“Thế từ đó trở đi em không có ai khác nữa à?”

Cô không trả lời một lúc lâu, “Cho tới khi gặp Dwight, chủ đầu tiên của em, em... em không bao giờ thân thiết với bất kỳ ai, đặc biệt là những người em quan tâm đến. Em đã từng nhờ đến bác sỹ tâm lý, và bác sỹ đã nói rằng đó chính là vì em sợ mất họ. Em cũng chưa bao giờ thuộc về nhà nguyện. Em làm ồn rất nhiều, không thể nào đứng yên trong một buổi lễ. Em không thuộc về cái nơi tinh thần đó, vì vậy em thấy có khoảng cách rất xa giữa mọi người và mình... ngoại trừ xơ Kate. Xơ chịu đựng mọi sự khiếm khuyết của em, Xơ thường nói: “Ai trong chúng ta cũng có một thiên hướng. Con sẽ tìm thấy của mình”.

“Em chưa bao giờ có bạn thân ở trung học à?”

“Có một lần em có bạn... nhưng chúng em không được phép nói chuyện ở nhà nguyện, hay làm phiền khi các xơ đang cầu nguyện và đến gần khách ở khu nhà tranh. Em và bạn mình nhìn trộm một vị khách ở nhà tranh, và vị khách này đã báo sự việc. Cô bạn dựng lên một câu chuyện về cô ấy ở nhà nguyện, thế là một cuộc điều tra được thực hiện. Sau chuyện đó, em không thể kết bạn với ai được. Thế là em chỉ có mấy con chó và mèo lạc mà xơ Kate giao chăm sóc. Ngoại trừ xơ Kate, các bà xơ khác hầu như chỉ lo cho bản thân họ, vì thế em cũng quen với việc đó. Em khá là tự lập”.

“Dù vậy, em chắc hẳn có nhiều lúc cảm thấy cô đơn”, anh nói. Anh hoàn toàn chắc chắn về việc đó.

Nép người vào bên cạnh anh, môi cô vô tình lướt nhẹ lên vai anh. Dường như tất cả giác quan của anh lúc này đều tập trung hoàn toàn vào cô.

Cô cong đầu gối, cơ thể cô ôm theo thân hình anh như cách họ vẫn nằm sau khi ân ái ở Vegas. Chỉ có điều đây không phải là Vegas.

“Em rất sợ những con gấu đó... anh có vui lòng...”. Cô đưa ngón tay lần theo lưng thun của chiếc quần pijama trên người anh.

“Em đang làm gì vậy? Chính em là người không muốn lại gần ai mà, nhớ không?”

Khi ngón tay cô trượt đến giữa thắt lưng, anh hất chiếc chăn ra và bước xuống giường, “Em nhìn xem, điều này là quá sức chịu đựng đối với một người đàn ông”.

Người anh đang nóng bừng và cương cứng, một tình huống thực sự khó chịu vì cô không muốn gần anh. Anh có thể ép buộc cô đến đây, nhưng có những ranh giới anh sẽ không xâm phạm. Anh cũng không muốn mình bị người khác biến thành kẻ ngớ ngẩn.

Anh đi nhanh ngang phòng ngủ để vào nhà tắm, cởi phăng chiếc quần pijama và bước vào bể tắm hoa sen, vặn hết cỡ để nước lạnh phun từ trên trần. Thở hổn hển, anh tựa vào tường gạch mát rượi và để những tia nước lạnh dội lên người.

“Cornor...”

Anh giật mình khi nghe tiếng gọi của cô, vẫn để nước dội trên người, anh nói, “Hãy để tôi yên”.

Anh nhận ra tiếng bước nhẹ của cô vào trong buồng tắm. Ánh trăng đang chiếu vào phòng qua khung cửa sổ trên cao. Đắm mình trong ánh trăng màu bàng bạc, cơ thể trần của anh đẹp một cách rực rỡ, cô bước đến sát đầu bể tắm và điều chỉnh vòi để làm nước ấm hơn.

“Khỉ thật, trở lại giường ngay đi”, anh thì thào mặc dù mắt vẫn dán chặt lên những đường cong mỹ miều trên ngực và hông cô.

“Em không ngủ được”, cô đáp. Giọng nói khẽ của cô toát lên một sự phẫn khích không mong muốn làm mắt anh bị cuốn vào giữa hai bắp đùi của cô.

“Và cũng không muốn ngủ”, cô nói thêm. Bắt gặp ánh nhìn của anh, cô bước xuống bậc thang cùng anh trong vầng hơi nước mịt mù.

Thật là một trò chơi đầy ma lực. Đừng gục ngã vì nó.

Cô bước vào dưới vòi nước ấm, đầu ngửa ra sau để những tia nước lấp lánh phun khắp người. Cơ thể cô ngời lên rực rỡ, trông cô như một nàng tiên nước đang tắm mình giữa muôn ngàn hạt kim cương.

Khí thật, chuyện đó đã xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Anh như một kẻ ngớ ngẩn. Anh ham muốn cô bằng mọi tế bào trong cơ thể mình..., anh chưa từng ở trong tình cảnh phải chống cự lại một cơ hội như thế này.

“Hãy trở về giường trừ khi em thật sự muốn thế”.

“Em biết anh lừa dối em, nhưng có Chúa cứu rồi, em vẫn muốn anh”.

Rên rĩ một cách hoang dại, anh dang rộng vòng tay đón lấy cô đang nhào vào lòng anh. Anh ghì chặt cơ thể hấp dẫn, ướt át của cô vào người. Anh lướt nhẹ tay mình lên vùng cổ yêu kiều rồi táo bạo nâng chiếc cằm thanh tú của cô lên, ánh mắt của họ khóa lấy nhau. Họ không nói một lời, nhưng sự nóng bỏng, nồng nhiệt một cách dữ dội trong mắt cô cũng như mắt anh đã thể hiện tất cả.

Trong hơn một năm rưỡi trời cô đã chạy trốn khỏi anh. Ai biết tại sao bây giờ cô lại làm điều này? Vào lúc anh ít mong đợi nhất.

“Vòng chân em qua người anh đi” - anh thì thầm.

Cô nhắc người lên để anh đón lấy mình, cũng như anh, tim cô đang đập rộn ràng. Có thể sáng mai cô lại căm ghét anh, cũng có thể không. Tất cả những gì anh biết là cô bị anh cuốn hút mãnh liệt như anh đối với cô.

Khi cái phần đàn ông của anh đi vào nơi mềm mại, bí mật nhất của mình, cô thờ hồn hển:

“Sao anh lại lừa dối em, Connor?”

Để sau. Anh chạm đầu ngón tay lên môi cô, “Em đừng làm hỏng giây phút này”.

Anh tiếp tục cúi xuống và hôn cô thật sâu. Môi cô hé mở đầy tham lam. Rồi cả hai đôi môi đều rộng mở họ đang thưởng thức lẫn nhau.

Cô nhượng bộ, để lưỡi của anh vào trong vòm miệng mình nhiều hơn, rồi sau đó lùa lưỡi mình vào miệng anh. Nhắm nghiền mắt, anh kéo cô chặt vào mình hơn nữa. Nụ hôn của họ đậm đà, càng lúc càng nóng hổi khi anh trở nên cương cứng và gấp rút hơn.

Xoay tròn cô trong tay mình, anh tựa người cô vào bức tường ướt đẫm và ngừng lại, họ đang đứng, anh vẫn đang áp vào người cô.

Cô hỗn hển trước những cử chỉ gợi tình của anh

“Em có chắc mình muốn điều này không?”, anh thì thầm trong làn nước đang phun lên cả hai, “Không có trò gì chứ?”

Khi cô gạt đầu, anh nhắm mắt lại và cầu nguyện mình không nhầm lẫn.

“Xin anh đấy...”. Cô rên khẽ, chồm về phía anh, “Xin anh...”.

Tim anh như đang nảy lên, anh đi sâu vào bên trong cô.

Người cô căng lên, ướt và cực kỳ ấm áp - cô đang vô cùng sung sướng.

Kể từ khi cô bỏ đi, anh đã nhớ cô và khao khát điều này biết chừng nào. Anh đẩy tới đẩy lui trong cô nhiều lần và khoái cảm đã bắt đầu dâng lên.

Trong ánh sáng lung linh màu xám và những tia nước phun xuống, hai cơ thể gấp gáp, quần quai cùng nói một thứ ngôn ngữ chân thực và ngọt ngào. Trong giây phút này, không có sự căm ghét, nỗi sợ hãi nào của cô hay sự bực dọc của anh có thể ngăn cách họ. Cô giữ chặt lấy người anh, thì thầm vào tai anh những lời âu yếm nóng bỏng. Anh như cảm thấy cô thuộc về anh hoàn toàn, trao mình cho anh một cách trọn vẹn. Không cần biết cô đã làm những gì, anh sẽ không bao giờ để cô rời xa mình.

“Anna... Anna... Becky... Em yêu! Hãy là của anh nhé...”. Anh đang hạ giọng và thở rất mạnh, âm thanh chỉ vừa đủ để nghe, “Anh thề sẽ luôn bảo vệ em”.

Cô quỳ thấp người xuống trên hai đầu gối và bắt đầu dùng miệng ngậm lấy, rồi hôn anh một cách âu yếm và thành thực cho đến khi anh phun trào.

Khi cô đứng lên, anh dịu dàng hôn lên môi, lên đôi gò má rạn rỡ, lên chiếc cổ mịn màng của cô. Anh yên lặng nhắc bóng cô trên tay mình và bế cô ra khỏi bể tắm để đi về giường. Cô đã thôi không rúc về phía bên kia chiếc giường nữa mà nằm tựa vào người anh đầy tin cậy, trù mến.

“Đừng sợ những con gấu đó nữa nhé”, anh thì thầm.

Cô cười, “Bọn gấu đó sẽ không dám trở lại đây với anh đâu”.

Anh hôn lên cổ họng cô, vuốt ve mái tóc và nói, “Đây sẽ là những giây phút dành cho em”.

Anh làm tình với cô một lần, rồi thêm một lần nữa, lần nữa... trên giường; trên sàn; trên thềm cầu thang. Sau cùng, thỏa mãn, anh ôm cô lại gần bên mình và bế cô trở về giường, nơi anh sẽ có một giấc ngủ thật sâu trong vòng tay cô.

Anh vẫn còn tức giận việc cô giữ Taylor xa khỏi anh. Họ vẫn còn có nhiều vấn đề chưa được giải quyết. Anh không thích cảm giác mình ở trong tình huống có nhiều thay đổi nhanh chóng, nhưng sự nồng ấm và ngọt ngào của cô đã làm anh say mê.

Anh thôi không chiến đấu với cơn buồn ngủ đang xâm chiếm lấy mình nữa. Đợi đến mai vẫn còn thừa thời gian để thảo luận về vấn đề của họ và lo lắng cho tương lai.

Bảy

Anna nhíu mắt trước sự chói sáng của ánh mặt trời, cô mỉm cười thẹn thùng khi nhận ra tay và cả chân mình đang quấn lấy người Connor, một cảm giác yên bình bao phủ lấy Anna. Sự nồng ấm của anh làm cô quá lười biếng để lo nghĩ đến cái gia đình bí ẩn mà mình sẽ phải gặp hôm nay.

Dù chưa bao giờ thích thú việc gặp người lạ nhưng cô gạt điều đó ra khỏi tâm trí mình. Việc ngắm nghía mái tóc vàng rối bù của Connor, đến vòm ngực trần nở nang và vùng bụng thon, săn chắc của anh khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Thân thể anh cường tráng và rậm nắng - quá đẹp để có thể mô tả bằng lời. Cô cứ ngỡ như mình đang ở Vegas trong những thời gian đầu hạnh phúc, cả ngày lẫn đêm mùa đông khi cô đang điên cuồng yêu anh - trước khi cô biết được anh là ai: một kẻ lừa dối.

Thật chậm chạp, cô rời mắt khỏi anh và bắt đầu chú ý đến ánh mặt trời đang nhảy múa trên bức tường cao, cô lắng nghe tiếng kêu râm ran của những chú ve sầu, gọi cô nhớ về những nơi đã từng đi qua. Conner, người mà khi thức dậy có thể sẽ lại tức giận với cô, đã biến cô thành tù nhân trong căn nhà tuyệt đẹp của mình.

Sau tất cả những gì anh đã gây ra cho cô, sao tối qua cô lại có thể quyến rũ anh? Câu trả lời chính là bởi vì những cơn ác mộng làm cô cảm thấy mình cô độc và dễ bị tổn thương. Bởi vì sự ấm áp và mạnh mẽ của anh luôn làm cô cảm thấy thật yên tâm. Bởi vì việc ở bên anh đã làm đánh thức những ký ức khắc khoải trong cô về Vegas.

Đêm qua cô cảm thấy thật an toàn khi cuộn mình trong vòng tay anh. Đây là lần đầu tiên trong đời cô thấy mình thực sự thuộc về một ai đó, người sẽ luôn chăm sóc cho cô. Cô đã không còn lưu tâm đến câu chuyện kỳ quặc ở Vegas, đến việc anh được trả tiền để tiếp cận cô hay việc đám cưới của họ dựa trên những lời nói dối của anh và sự khờ khạo của cô.

Mối quan tâm hiện tại nhắc nhện tim cô đập nhanh hơn. Nhoài người ra khỏi vòng tay của anh, cô ngắm nghía khuôn mặt rậm nắng đẹp như tạc của anh. Khi

ngủ, những căng thẳng, tức giận trên gương mặt anh biến mất. Cả sự cuồng nhiệt đầy đam mê trong mắt anh đêm qua khi ghì chặt người cô bên thành buồng tắm, chiếm đoạt lấy cô như một chiến lợi phẩm cũng không còn vương trên khuôn mặt anh.

Thậm chí lúc này, khi cô định rời xa người anh để trở về phần giường của mình, cô cảm nhận ngay sự già cỗi, cô độc khủng khiếp đang bao phủ lấy mình, đột nhiên cô có một mong muốn điên rồ là lại rúc vào lòng anh. Nhưng liệu điều đó có thay đổi được sự thật phũ phàng về sự hiện diện của cô?

Cô đã từng cảm thấy thật cô đơn và hụt hẫng khi biết mình mang thai. Cô cố xóa sạch mọi điều anh nói, mọi thứ anh làm trong tâm trí. Cô muốn mình căm ghét anh hoàn toàn, thế nhưng thẳm sâu trong cô là một nỗi đau không thể chịu đựng nổi khi cô nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ nghe thấy anh hay nhìn thấy anh một lần nữa.

Giờ đây anh đã trở lại, anh yêu chiều cô và làm chuyện đó với cô thật tuyệt vời.

Anna nằm yên một lúc lâu, hồi tưởng những ký ức về quá khứ và lỗi lầm đã qua. Liệu cô có thể lái cuộc đời mình về theo đúng hướng.

Sau cùng Anna bước xuống giường, choàng lấy chiếc áo ngủ của anh và đi xuống cầu thang. Dĩ nhiên cô sẽ đi kiểm tra phòng ngủ của Taylor trước tiên.

Taylor đang cuộn tròn trong chăn, cô bé trông như một chú mèo con mãi nguyện trên chiếc giường xinh xắn trong chính ngôi nhà của bố mình.

Khi đã hoàn toàn yên tâm cục cưng của mình vẫn đang ngủ ngon lành, cô quá tò mò về Connor nên không thể dừng khám phá nhà anh một khi cô có cơ hội.

Nhanh chóng, cô dạo quanh các phòng trong nỗi e ngại Connor sẽ thức giấc. Phòng ngủ chính nằm ở dưới nhà, các phòng ngủ còn lại và phòng khách ở tầng giữa của ngôi nhà ba tầng.

Trong chiếc tủ đứng cạnh giường kế bên phòng của Taylor, cô tìm thấy những bộ đồ tuyệt đẹp mình mua khi còn ở Vegas, được treo ngăn nắp trong chiếc móc áo bằng gỗ. Cô vui mặt một lúc lâu vào chiếc áo choàng lông cáo, nhớ lại lúc cô đã yêu thích diện nó mỗi khi anh và cô đi chơi. Cô cảm thấy mình thật tao nhã trong chiếc áo đầm cưới không dây và chiếc áo choàng lông kia.

Khi trông thấy chiếc hộp bằng giấy bồi đặt dưới đáy tủ có tên Becky, cô cúi người

xuống để mở nắp chiếc hộp rồi chột thờ gắp khi thấy tất cả những món đồ lưu niệm dễ thương cô thu thập trong hai tuần lễ tuyệt vời cô và anh bên nhau. Sao anh lại cất giữ những kỷ vật này?

Tay run rẩy, cô chạm vào chiếc hộp diêm của nhà hàng nơi họ đến ăn tối, chiếc li họ nhắm nháp sâm-banh trong đêm đầu tiên anh yêu cô, hai cuốn sách về Hoover Dam và *Thung lũng chết* cô mua và đọc trong những chuyến du ngoạn của họ. Cuối cùng, cô chạm tay vào một vật mềm dưới đáy hộp.

Nín thở, cô nhấc hai chiếc hộp nhung lên và mở ra. Cô cắn vào môi mình khi nhìn thấy ba chiếc nhẫn của họ - hai chiếc của cô và một chiếc của anh.

Chiếc nhẫn đính hôn của cô tỏa sáng rực rỡ trong ánh sáng ban ngày. Nhớ lại lúc cô xúc động khi mang những chiếc nhẫn này, lúc cô cứ chốc chốc lại đưa tay ngắm nhìn, bao tử cô dường như cuộn lên. Từ trước đến giờ, cô chưa khi nào hạnh phúc hơn lúc anh đeo những chiếc nhẫn trên vào ngón tay cô. Lúc đó cô đã cảm thấy mình dũng cảm và mạnh mẽ để có thể đương đầu với mọi thứ.

Cuộc sống thay đổi thật nhanh chóng.

Không nén được nước mắt, cô đóng sập hai chiếc hộp rồi vùi chúng xuống hai cuốn sách du lịch to. Cô đứng lên và đóng cửa tủ lại, và cứ đứng thế một lúc lâu.

Thở gập và hơi sụt sùi mặc dù cô đã quyết tâm sẽ không rơi lệ, cô cố gắng tiếp tục chuyến tham quan ngôi nhà của mình. Với những cái cửa sổ ở trên cao, bức tường cao màu trắng sáng rực trong ánh nắng, thiết kế hiện đại, thân thiện, được trang bị đầy đủ với khuôn viên riêng biệt, ngôi nhà của anh ấy cứ như một lâu đài trong truyện thần tiên. Cô chưa bao giờ có một ngôi nhà thực sự, và cho tới giờ thì cô rất thích ngôi nhà của anh, ngay cả khi cô biết rằng thật đáng sợ khi yêu thích bất cứ thứ gì nơi đây khi mà cô và Taylor sẽ không thể ở lại. Dù sao đi nữa, trong ngôi nhà có phần sân sau được bao bọc bởi tường cao, một đứa trẻ có thể thỏa thích chơi đùa mà không sợ ánh mắt dòm ngó của những người lạ qua đường. Cô tưởng tượng ra cái xích đu, ngôi nhà đồ chơi dành cho trẻ em trước khi tự nhắc mình thôi không nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Mẹ con cô sẽ không ở lại, đó là sự thật. Cô đang cố gắng tìm hiểu thêm về con người anh, chứ không để phải lòng với ngôi nhà của anh.

Nhanh chóng, cô bước vào trong phòng bếp và mở tủ lạnh. Ngoại trừ sáu lon bia Mêhicô, một tá trứng, cà phê và vài lát thịt muối, còn lại là những ngăn nhựa -

kính sáng bóng. Rõ ràng anh không hề nấu ăn. Trong tủ lạnh cũng chẳng có lấy một mẫu trái cây.

Từ phòng bếp, phòng ăn đến phòng khách, vật dụng trông giản đơn và hiện đại, tường sáng màu, thiết kế tao nhã nhưng không nói lên gì về tính cách của chủ nhân ngôi nhà.

Tất cả phòng chính trên tầng giữa thật sạch sẽ và gọn gàng đến bất ngờ, cô chắc chắn anh có người giúp việc. Phòng làm việc của anh trên tầng ba lại là một câu chuyện khác.

Khi cô vén bức rèm phía sau bàn làm việc của anh, hiện lên trước mắt cô là quang cảnh sân trước nhà cùng thảm cỏ xanh trải dài ra tận mặt đường lớn. Tương tự như tầng dưới nhà, phần sân trước của anh cũng được chăm sóc thật hoàn hảo. Chắc chắn anh có người làm vườn, điều này cũng dễ hiểu thôi, vì anh đã nói với cô rằng mình làm việc suốt ngày và thường vắng nhà.

Một chồng báo, tập hồ sơ, phong thư và những tờ ghi chú đang chen chúc nhau trên mặt bàn của anh. Rõ ràng ở đây không hề có bàn tay của người quét dọn.

Những bức ảnh gia đình được trưng bày trong một cái kệ trên tường. Có một bức ảnh hai đứa bé trai đội mũ cao bồi, mặt đồ jean đang ngồi trên lưng một chú ngựa cao lớn. Hoặc có lẽ chú ngựa trông cao lớn chỉ vì hai cậu bé quá nhỏ nhắn. Khi cô nhận ra khuôn hàm bướng bỉnh của Connor, cô gần như chắc chắn đứa bé cao hơn, nước da sẫm với chiếc cằm giống hệt là anh trai anh, Leo. Một tấm hình trắng đen thứ hai bên cạnh đã sờ mép chụp hai đứa trẻ và một người phụ nữ tròn trịa, ăn mặt giản dị, có lẽ là mẹ của hai đứa bé.

Tại sao những bức hình cũ luôn gợi cho cô cảm giác thật mất mát?

Tấm ảnh tiếp theo làm cô như ngạt thở.

Tay cô run rẩy khi cầm bức ảnh cỡ 8x10 của một phụ nữ tóc vàng, một người đàn ông tóc đen và đứa bé con tóc sẫm màu chừng mới biết đi của họ, đứa bé trông rất giống cha. Cả ba cùng đội mũ cao bồi đen và áo sơ mi như nhau.

Auma nhìn bức hình một cách chăm chú, như vô thức, cô đưa tay sờ lên gương mặt mình.

Người phụ nữ trong hình giống cô như tạc.

Chăm chú ngắm đôi mắt màu nâu lục nhạt với cái nhìn hết như mình, Anna nuốt cục nghẹn đang trào lên trong cổ họng. Bàn tay của cô vẫn nắm chặt lấy bức ảnh, cô lại cảm nhận thấy nổi ám ảnh, mất mát và cả sự thích thú.

Người phụ nữ trông thật hạnh phúc và tin tưởng này là ai? Người phụ nữ trong ảnh có sức lôi cuốn kỳ lạ chưa từng có với cô, như thể là một phần của chính cô vậy.

Nhất định giữa họ có mối liên quan.

Hình ảnh hai bé gái tóc vàng thắt bím diện quần soóc: đỏ và áo sơ mi trắng giống nhau, cười đùa đuổi theo chú gà rừng trên sa mạc lóe qua tâm trí Anna. Nhanh như khi xuất hiện, những hình ảnh khó nắm bắt kia lại biến mất.

Cảm thấy run rẩy và chao đảo, cô nhắm nghiền mắt, tì đầu ngón tay lên thái dương - cô đang cố suy nghĩ, cảm nhận và gọi nhớ nhiều hơn những hình ảnh rời rạc về quá khứ bị lãng quên của mình. Nhưng trong đầu cô lúc nào cũng trống rỗng một cách tẻ nhạt.

Cô nhìn tấm hình, người phụ nữ trạc tuổi cô. Liệu họ có phải là chị em? Một cặp sinh đôi?

Một lần nữa cô nhìn thấy hình ảnh hai bé gái tóc thắt bím. Nhưng lần này hai bé gái đang ngồi cùng nhau trên một chú ngựa không yên.

Đó chính là tấm hình trong cuốn sách ở Vegas của Connor.

Bằng một cách nào đó, cô biết những hình ảnh thoáng qua đó không phải từ tấm hình. Nó hiện ra từ chính quá khứ bị lãng quên từ rất lâu của cô. Một trong hai bé gái trên lưng ngựa đó chính là cô.

Tim Anna đập dữ dội. Nếu người phụ nữ này là chị cô, sao cô lại có thể quên chị mình? Liệu có chuyện gì kinh khủng đã xảy ra khiến cô chọn cách quên đi một số năm đầu đời mình? Chuyện gì đã xảy ra với cô, với gia đình cô? Tại sao cô lại lang thang bên ngoài những cánh rừng ở St. Christopher?

Cô nhớ lại đoạn quảng cáo của Connor trên trang web, "Tôi không luôn luôn mang đến cho mọi người một kết thúc có hậu nhưng tôi thường trao cho họ sự thật. Từ đó chúng ta có thể bắt đầu lại...".

Sự thật. Anna run sợ. Sự thật cô là ai?

Becky. Connor đã gọi cô là Becky ở sân bay và lại gọi như thế vào đêm anh yêu cô trên chiếc giường cưới của họ. Liệu đó có phải là tên thật của cô?

Chậm chạp, cô đặt bức ảnh xuống vị trí cũ. Khi định quay lưng đi, mắt cô tình cờ chạm phải một tập hồ sơ dày trên bàn làm việc của Connor. Trên gáy của tập hồ sơ là dòng chữ màu đen đậm viết vội, "Rebecca Collins".

Tóc gáy Anna dựng lên sau khi cô nhắm đi nhắm lại cái tên Rebecca Collins.

Becky. Cái tên làm vỡ òa lên một cảm xúc lạ lẫm không thể nào ngăn nổi trong cô.

Quá bàng hoàng để có thể suy nghĩ, Anna ngồi lọt thỏm vào chiếc ghế bành và bắt đầu mở tập hồ sơ. Hầu hết các trang đã bị ố vàng, tự hỏi không biết có phải anh đã lần tìm trên từng trang tài liệu này những manh mối để lần ra cô, tay lật các trang hồ sơ cho đến khi cô tìm thấy một bài báo cũ có tựa đề: "Cơn bão Abigail Collins". Một phần của bức ảnh giống với bức cô tìm thấy trên kệ được bấm kèm một cách cầu thả trên góc phải của tài liệu.

"Abigail", Anna lẩm nhẩm

"Abby! Abby!", cái tên gốc và tên gọi thân mật gọi lên cho cô mỗi liên hệ tựa như với cái tên Becky.

Tò mò, Anna bắt đầu đọc, trang tóm tắt của anh cho cô biết thời điểm anh bắt đầu phỏng vấn Abigail trong văn phòng tại Austin về người em sinh đôi bị thất lạc của cô cách lúc anh xuất hiện tại sân bay Albuquerque không xa.

Em sinh đôi của Abby?

Người đó có thể là chính cô!

Anna chuyển sự chú ý về phía bức ảnh, một lần nữa, sự giống nhau như tạc làm cô cảm thấy cổ họng mình khô khốc. Connor nói anh làm việc cho gia đình cô, rõ ràng anh đã nói thật về điều này.

Thoáng rùng mình, cô cúi đầu thấp xuống tập hồ sơ và bắt đầu đọc những gì Abby mô tả.

"Anh không thể nào biết được ý nghĩa của những thứ hiển nhiên bên mình cho đến khi có chuyện tồi tệ xảy ra, ví dụ như bị lạc mất người em sinh đôi của mình, để rồi phải chịu đựng điều đó trong một thời gian dài như tôi, trong nhiều năm".

“Tất cả là lỗi của tôi... Becky biến mất. Gia đình chúng tôi không còn như trước nữa. Tất cả điều đó là do tôi gây ra. Giá như... Nhưng chúng ta không thể tự lừa mình, đúng không? Sự thật là sự thật”.

“Lúc đó chúng tôi tám tuổi. Bị la rầy vì làm ồn trong lều khi cả gia đình đang cắm trại trên núi Franklin ở El Paso, chúng tôi ra ngoài để chơi trò trốn tìm. Khi trông thấy một chú gà tây đang xoe đuôi, hai đứa liền chạy theo. Đó là lí do vì sao chúng tôi nhanh chóng đi xa khỏi nơi cắm trại. Khi mặt trời xuống núi, tôi bỗng nhận ra chúng tôi đang ở một mình. Tôi bảo Becky đi về lều nhưng con bé muốn tiếp tục đuổi theo chú gà tây. Lẽ ra phải bảo Becky về lều, tôi lại để cô bé ở lại đó một mình...”.

Những lời thú tội của Abigail làm tim Anna đập thành thạch tuy thực sự không phải vì cô đã nhớ ra Abigail hay chú gà tây. Ký ức cũ nhất của cô là về dây tường cao màu trắng bao quanh thánh đường St. Christopher và Xơ Kate. Trước đó cô chẳng hề nhớ gì cả.

Bức ảnh trong tập hồ sơ của hai bé gái thắt bím tóc vàng giống hệt nhau làm cô rơi nước mắt. Cùng với đoạn đối thoại của Abigail, bức hình trên đã làm Anna xúc động sâu sắc, cô phải dừng đọc.

Đột nhiên có quá nhiều thứ đến, đặt những tấm hình vào vị trí cũ, cô đóng tập hồ sơ lại sau đó giấu mặt mình vào hai lòng bàn tay.

Gia đình muốn gặp cô, nhưng làm sao cô có thể đối diện với những người xa lạ đó? Cô cần thời gian.

Khi Connor thức giấc, gối của Anna trống không, ngôi nhà trông nặng nề và ngột ngạt. Ngoài tiếng rít của những chú ve sầu bên ngoài, không có bất kỳ sự khuấy động nào khác

Anh nhớ lại đêm đám cưới của hai người ở Vegas, khi cô trốn chạy khỏi anh. Liệu có phải anh lại đang cô độc trong nhà? Có phải cô đã rời xa anh và mang Taylor theo?

Anh nhanh chóng ra khỏi giường, ánh nắng nóng buổi sáng chiếu lên trần và tường nhà. Một cách logic, anh biết rằng nếu cô mở cửa lớn hay cửa sổ, hệ thống chuông báo động của anh sẽ reo.

Vợ vội chiếc quần jean, anh chạy lên phòng Taylor. Cô bé đang ngủ nhưng vẫn kêu ư ử như thể sẽ thức giấc bất cứ lúc nào.

Anna đang đứng bên cạnh cửa sổ, quay lưng về phía anh, chiếc áo choàng flanel dài của anh rộng thùng thình so với người cô. Cái cách những ngón tay của cô nắm chặt lấy chiếc màn cửa và nhìn ra ngoài trong như tư thế của một con thú bị nhốt trong chuồng. Dường như cô đang khóc? Liệu có phải vì cô cho rằng anh đã lợi dụng tình huống đêm qua? Khi thật, có đúng là anh đã làm vậy không?

Mặc kệ những giọt nước mắt hay sự hối hận của cô, anh buộc phải kể cho cô nghe về Abby, Leo và Terence, về Electra, Joanne và trang trại Golden Spurs. Sau đó cô sẽ gặp bất kỳ thành viên nào của gia đình xuất hiện hôm nay. Cả Taylor cũng vậy. Như thế có lẽ là quá nhiều cho ngày đầu tiên trở về nhà của cô, nhưng cần thiết. Abby đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi.

“Em ổn chứ?”, anh vừa hỏi vừa mặc chiếc quần jean của mình vào.

Cô quay người lại, mắt cô đỏ hoe, nước mắt ướt đầm trên má, “Anh đã từng bao giờ sở hữu một trang trại chưa? Có phải mọi điều anh đã nói ở Vegas là dối trá?”.

Anh cứng người, cố gắng tìm câu trả lời, “Có. Anh có một trang trại có tên là Little Spur. Hay ít ra là một nửa trang trại, anh trai của anh sở hữu nửa còn lại. Trang trại ở Bastrop, gần Austin.”

“Nhưng phần lớn thời gian anh là một thám tử tư?”

“Gần như là vậy. Anh làm công việc này sau khi rời quân ngũ. Nhưng anh lớn lên ở một trang trại. Như vậy có được tính không?”

Thay vì mỉm cười trước cố gắng yếu ớt của anh để không khí vui nhộn hơn, cô nuốt nước bọt, “Anh đã nói quá nhiều điều dối trá. Em không biết phải tin vào đâu nữa”.

“Phải. Anh là người có lỗi trong mối quan hệ của chúng ta. Anh đã thôi không nhận những vụ tương tự như vậy nữa. Nhưng trước khi ra làm riêng, anh chuyển điều tra cho một văn phòng thám tử tư chuyên tìm kiếm trẻ bị bắt cóc và người mất tích. Chính ông ấy đã dạy anh mọi kỹ năng mà ông có, anh dần bắt đầu tạo dựng tên tuổi của mình. Điểm mấu chốt là anh rất giỏi trong việc tìm ra những người như em”.

“Sao lại là như em? Chuyện gì đã xảy ra với em?”

“Em bị bắt cóc”.

“Ai bắt cóc”, cô lẩm nhẩm, cúi người xuống tay vịn của chiếc nôi.

“Cho tới sáu tháng trước đây, không ai biết gì về vấn đề này cả. Họ đã xoá sạch mọi thứ. Một chiếc xe tải trắng được tìm thấy tại khu vực ranh giới số 10 của Beaumont, Texas, trên đó có một nửa tờ giấy yêu cầu tiền chuộc dính vết máu đã ố, máu của em. Dường như đã có ấu đả giữa những kẻ bắt cóc trên xe. Em đã thoát khỏi chiếc xe đó. Nhân viên của anh tìm thấy báo cáo của cảnh sát về chiếc xe và đã cho xét nghiệm ADN, kết quả trùng khớp với Abby, vì vậy đó chính là máu của em. Nhưng đó là chuyện đã xảy ra hai mươi năm rồi. Vài tháng trước đây, hai phạm nhân chịu án tù chung thân ở nhà tù La Mesa, Tijuana đã thú nhận về vụ bắt cóc. Họ vốn là người của Băng ma tuý Morales, tên trùm băng đảng có mối thù với cha em, vốn là một nhà báo viết bài về hoạt động tội phạm của nhóm này. Theo anh, ít nhất có một tin tốt lành cho chúng ta, đó là bọn bắt cóc này đều đã ngồi sau song sắt và không có khả năng gây nguy hiểm gì cho em”.

“Ít nhất..”.

Connor đang tay vào mái tóc dày của anh, “Anh trai anh là giám đốc điều hành của điền trang Golden Spurs, đã thuê anh đi tìm em. Chủ của anh ấy, bà Joanna Kemble là vợ goá của ông Caesar Kemble, cha đẻ của em - người chủ trang trại, chứ không phải là nhà báo đã nhận nuôi bọn em, vì Caesar không muốn vợ biết rằng ông đã lừa dối bà ấy.”

“Gia đình Kemble đã sở hữu điền trang Golden Spurs hơn một thế kỷ nay. Joanna sống nhờ vào điền trang và đảm nhận việc điều hành lâu dài. Cách đây không lâu, bà ấy đã phát hiện ra sự thật là Caesar đã phản bội vợ và có hai đứa con gái riêng, sinh đôi - những đứa con chưa bao giờ được nhắc tới - em và Abby, vì vậy Leo thuê anh. Anh tìm ra Abby trước. Leo đã cưới cô ấy. Hiện họ đã có một đứa con trai, đặt tên là Caesar”.

Anna nhắm mắt.

“Xin lỗi em. Có lẽ đó là quá nhiều thông tin rồi”.

Cô gật đầu.

“Em đã nhìn thấy ảnh của Abby”, Anna thở ra, mắt cô mở to, “Cùng với đó là ảnh hai bé gái hệt như em lúc xuất hiện bên ngoài thánh đường St. Christopher. Sao họ lại không thể tìm em trở về được?”

“Mọi người đã cố gắng. Nhưng cấp cảnh sát đủ quyền hành ở El Paso, họ nghĩ rằng em đã bị mang sang Mêhicô. Rồi một cơn bão xảy đến ở Louisiana. Hồ sơ bị thất lạc. Không còn ai theo dõi vụ việc nữa”.

“Thế là một bé gái bơ vơ ngoài đường trong từng ấy năm... bị thất lạc. Chính là em”.

“Cô ấy sẽ không phải như thế nữa. Không bao giờ như thế nữa”, anh nói, “Em có cả một gia đình đang muốn gặp em kia mà”.

“Sẽ không dễ dàng như thế đâu”, cô nói khẽ.

Anh bước đến bên chiếc cũi và ôm cô vào lòng, “Điều đó sẽ xảy ra mà”.

Đôi tay cô ngấp ngừng trên ngực anh rồi vòng qua cổ. Vòng tay anh siết chặt, cô cũng ôm chặt lấy anh.

Taylor bắt đầu nắm hai tay và đưa lên miệng trước khi phát ra những tiếng kêu báo hiệu sự hiện diện của mình.

“Chúng ta phải dừng chuyện này ở đây thôi em”, anh hôn lên mũi Anna trước khi buông cô ra và nói. Vừa mỉm cười khi nhìn thấy Taylor, anh thì thầm, “Nữ chúa bé bỏng”.

Anna quay sang con gái mình và khẽ nói với Connor, “Cám ơn anh đã kể câu chuyện về gia đình em”.

Cô bế Taylor lên và ôm sát cô bé vào lòng, Taylor mỉm cười.

“Gia đình nghe có vẻ xa vời với em, chỉ có Taylor là thật”, Anna dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt chiếc mũi của Taylor.

“Lần này sẽ khác em à”, anh nói.

“Thật không?”, cô thì thầm, đôi mắt lo lắng ngược lên nhìn anh, “Anh có thực sự nghĩ chuyện này sẽ dễ dàng không?”

Tám

Phải làm gì với Anna bây giờ?

Ngồi trong bóng râm trên văn phòng ở tầng ba của mình, Connor nhìn xuống bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng, trải dài theo lối đi. Bên kia đường, một cậu bé tóc đỏ lái chiếc xe đạp ba bánh màu xanh mới coong trong sự canh chừng của người mẹ, cảnh tượng trên càng làm Connor sôi sục với vấn đề chính anh đang gặp phải.

Connor chỉ biết đôi chút về những người hàng xóm của anh, nhưng anh đã chú ý đến ánh mắt của cặp vợ chồng hàng xóm nhìn nhau trong những bữa tiệc của khu phố, và cái cách mà một trong hai phụ huynh quan tâm đến con trai họ.

Nếu muốn Taylor lớn lên bên mình, anh cần thoả hiệp với Anna. Anh không thích cách cô lảng tránh mỗi khi anh đề cập đến gia đình cô.

Khỉ thật. Anh không thể nghĩ được gì cả. Có lẽ anh cần ra ngoài, hít thở không khí trong lành, biết đâu những giải pháp của anh sẽ xuất hiện.

Anh gõ gõ tay lên bàn một lúc lâu, sau đó anh vớ lấy điện thoại và gọi Sam Guerra, điều tra viên hàng đầu của anh đến để trông chừng Anna và Taylor trong lúc anh đi vắng.

Khi Connor trở về nhà cùng với cái xích đu trẻ em mua ở cửa hàng đồ chơi, anh không gần với câu trả lời hơn so với lúc trước khi đi là mấy. Anh nghe tiếng Anna trong phòng trẻ em khi đang bước ra cửa sau. Cô vừa hát ru vừa thay tã cho Taylor, cô bé cũng đang ê a phụ họa theo mẹ dù chẳng theo giai điệu gì. Anh dừng trước phòng trẻ, nép bên ngoài lối đi, ra khỏi tầm mắt của Anna, anh suýt huyết sáo theo hai mẹ con. Nắm chặt lấy chiếc xích đu em bé trên tay, tim anh đập thình thịch một cách điên cuồng. Anh không thể nào để Taylor đi xa.

Anh ngắm nhìn chiếc lưng thon thả quyến rũ của Anna một lúc lâu. Mặc dù cô đang mặc chiếc quần jean bạc màu rộng thùng thình, anh vẫn dễ dàng mừng tượng ra thân thể mịn màng gợi cảm cùng anh trong bể tắm tối qua. Tuy nhiên, anh vẫn phải đưa cô đi mua sắm một số quần áo mới.

Anna... nghĩ về những gì cô mang đến cho anh bên bức tường ướt át, khi cô quỳ

gối trước anh và hôn anh bằng đôi môi mềm mại, anh lại càng khát khao cô hơn gấp nhiều lần. Tim anh đập rộn ràng, anh đã tràn trề hi vọng.

Không giống như vẻ bướng bỉnh của cô sáng nay, trong mái tóc vàng sẫm óng ả đã được cột gọn gàng bằng một sợi ruy-băng, cô trông như một nữ sinh trung học kín đáo và ngây thơ.

Anh nghĩ đến tất cả những gì cô đã trải qua, sự khó khăn của cô khi kết thân với bạn bè, về sự săn đuổi của Dwight. Việc Connor đã không kể đúng về mình trong hai tuần lễ ở Vegas đã làm cho tình hình càng thêm tồi tệ. Vì vậy thật dễ hiểu vì sao cô lại không tin anh.

Thế nhưng giờ anh có thể làm những gì? Anh không tìm ra cách sửa chữa nào dễ dàng cả. Tất cả những gì anh biết rõ chính là anh sẽ không để cô ra đi.

Có lẽ anh đã gây ra tiếng động, từ chiếc dây xích đu đang cầm trên tay - Anna nghe thấy anh và quay lưng lại. Cô nhướng mày, mặt đỏ ửng, “Anh có nhất thiết phải phá vỡ cái gã đuổi theo tôi ở Santa Fe đến đây canh chừng để đảm bảo tôi không bỏ trốn không?”

“Sam là thám tử giỏi nhất của anh. Em phải hãnh diện vì anh đánh giá em khá cao chứ”.

“Thế là không cần phải bàn cãi về việc tôi là tù nhân của anh chứ gì?”.

“Vậy chuyện tối qua là thế nào? Có phải em muốn anh tin tưởng em và làm những điều ngốc nghếch... như là để em ở nhà một mình trong sáng nay, thế là em có cơ hội mang con của chúng ta đi?”

“Anh có hệ thống báo động và khoá kín cửa. Tôi chẳng có chìa khoá cũng như mã số”.

“Thật tốt vì em biết điều đó”.

Cô nhìn anh giận dữ, “Anh đã phòng bị trước rồi mà”.

Anh cố nở một nụ cười, “Em vẫn có thể mở cửa và chạy mất. Trước lúc có người tới đây, hẳn em đã có ý tưởng quái quỷ ấy trong đầu rồi”.

“Anh biết rõ ý định của tôi như đọc sách vậy”. Cô vỗ tay và nói, “Có phải anh học tất cả những điều này ở trường đào tạo thám tử không?”

Connor cố gắng kiềm chế cơn nóng giận của mình.

“Em nghe này, Sam không chỉ đến để trông chừng em cho anh. Anh ấy sẽ ở đây bảo vệ mẹ con em trong lúc anh đi vắng. Anh không muốn em lo sợ về cơn ác mộng với những chú gấu sẽ bắt em hay Taylor. Hay lo sợ về Dwight”. Giọng anh chột dẹt, “Anh muốn em cảm thấy an toàn khi ở đây”.

“Ồ”.

“Anh muốn giữ em an toàn để em ở lại... và Taylor ở lại”.

“Anh biết điều đó là không thể mà”.

“Em cố gắng làm quen với điều này đi, Anna”, anh nói hết sức nhẹ nhàng và kiên nhẫn, “Anh muốn giữ Taylor bên mình... Anh cũng muốn cả em nữa”.

“Trong bao lâu?”

“Anh còn chưa biết nữa”.

Cô mở miệng như muốn phản kháng, nhưng lại thôi.

“Trong khi đi ra ngoài, anh đã gọi Leo. Anh ấy sẽ cùng Abby, Caesar đến đây lúc hai giờ chiều. Joanne Kemble cũng sẽ thu xếp để đến. À, bà ấy chính là mẹ kế của em đấy”.

“Tôi... tôi không thể gặp họ, nhất là vào hôm nay. Làm ơn đừng...”.

Anh đặt chiếc đu và dây xích xuống nhà. Chỉ với hai bước chân, anh thu ngắn khoảng cách giữa hai người, “Em đã vượt qua rất nhiều khổ ải. Đừng tự đánh giá thấp mình. Em can đảm hơn nhiều so với những gì em nghĩ”.

“Tôi không thể đương đầu với việc này... anh... cuộc hôn nhân lừa dối... gia đình. Tôi sẽ không để mình bị ép buộc đâu”.

“Anh cũng vậy”, giọng anh trầm, dày và không thể nén nổi sự chua chát dù anh nói rất nhanh, “Taylor sẽ không phải lớn lên một mình như em đâu”.

“Phải. Taylor đã có mẹ ở bên. Tôi”.

“Một mình em không đủ. Người mẹ đơn thân không bao giờ là đủ cả. Dù muốn

hay không, em phải cho gia đình cơ hội làm quen với cô bé”. Khi thật. Anh không muốn đẩy sự việc lên tới mức này.

Có vẻ như cô sẽ không tha thứ cho anh mãi mãi. Anh cảm nhận được sự tổn thương không thể tránh khỏi mình đã gây ra cho cô. Có lẽ đó là lý do anh cúi lòng.

“Em nghe này. Anh đã nói nhiều quá rồi, quá sớm. Lẽ ra anh không nên đẩy nhiều việc cho em. Chà, đã mười giờ rồi. Anh đói quá. Em có thấy đói không?”

Cô hít một hơi dài. Sau đó, cô làm anh ngạc nhiên khi gật đầu thừa nhận, “Rất đói”.

Có lẽ cô cũng mệt phát ốm vì cãi nhau.

“Thế thì chúng ta sẽ tạm đình chiến để anh chuẩn bị đồ sáng cho cả hai nhé, sẽ là bữa sáng duy nhất anh biết làm. Nếu chúng ta ở cùng với nhau, có thể em sẽ muốn học nấu ăn”.

Cô đáp lại không tranh cãi, “Tôi cũng đoán thế khi thấy nhà bếp của anh. Bia, trứng và thịt xông khói trong tủ lạnh chính là đầu mối. Có bao giờ anh phải thềm ăn một trái chuối chưa?”

“Em đã kiểm tra nhà à?”

“Trước khi tôi lên phòng làm việc của anh”.

Cần một ít thời gian để cả hai làm quen với cái ý tưởng cô lang thang khắp căn nhà như là chủ của nơi này. Nhưng thực sự họ đã cưới nhau, cô có quyền làm vậy. Cô sẽ không bao giờ ở lại nếu cô chưa cưới”.

“Căn nhà này đang khát khao bàn tay của một người phụ nữ”, anh nói.

“Anh có người giúp việc mà”.

“Không giống nhau”, anh cảm giác như cổ họng nghẹn lại khi anh nhớ đến việc Anna đã chiều chuộng anh như thế nào trong phòng tắm tối qua.

Mặt cô đỏ ửng nhanh chóng, theo sau là vẻ chau mày khiến anh băn khoăn liệu những suy nghĩ của cô có thống nhất không.

Vào trong nhà bếp, anh đánh trứng và bỏ bánh mì vào lò nướng trong khi cô bày thịt xông khói.

“Tôi cũng không phải là người biết nấu ăn”, cô thừa nhận, “Tôi thường làm bữa sáng thật gọn nhẹ”.

Anh không thể nghĩ ra điều gì để nói, thế là họ cùng chuẩn bị bữa ăn trong im lặng. Khi ngồi cạnh nhau trên chiếc bàn ăn, ngoại trừ tiếng lách cách của muỗng, nĩa trên đồ sứ, còn lại là yên lặng.

Thỉnh thoảng, cô liếc trộm anh, nhưng cô giả vờ đưa mắt đi mỗi khi anh chú ý đến cô. Anh duỗi thẳng vai. Sao ở bên cô lại khó khăn đến vậy.

Khi họ ăn xong, anh gom chén bát lại và nhìn cô. Cô đan hai tay vào nhau trên mặt bàn và nhìn chòng chén bát anh đang giữ. Dường như những ngày sắp tới của họ sẽ kéo dài lê thê.

“Trước khi gặp mọi người, anh có việc phải đến văn phòng”, giọng anh thấp và có vẻ cáu kỉnh. Anh không yên tâm khi để cô ở nhà một mình, dù là với Guerra. Khi đã muốn trốn thoát, người ta luôn tìm ra cách.

“Thế còn Sam Guerra, anh ta cũng đi chứ?”

“Anh ấy ở nhà”.

Cặp chân mày của cô chau lại.

“Để bảo vệ em khỏi những chú gâu”, anh nói, cố tỏ ra thật tình cảm và hài hước.

“Anh nghĩ chúng ta có thể như thế này trong bao lâu?”, cô ngắt lời anh.

“Như anh đã nói, anh không biết. Em có muốn biết điều này không? Anh cũng không thích tình cảnh này hơn em chút nào đâu”. Anh kéo ghế ra sau, “Nhưng hiện tại, cả hai ta đều phải điều chỉnh. Anh sẽ không thể làm cái quái gì ra hồn ở văn phòng nếu cứ phải lo không biết em và con có còn ở đó khi anh về nhà không”.

“Thế khi anh về nhà thì sẽ thế nào?”

“Anh không biết. Anh sẽ tìm ra cách khi chúng ta cùng nhau”. Anh đặt khăn ăn lên bàn, “Này, em cứ thoải mái đi, anh sẽ không đi lâu đâu”.

“Anh có thực sự nghĩ rằng tôi sẽ quan tâm nếu anh không trở về không?”

Sự thất vọng cay đắng làm anh cảm thấy như giọt nước tràn ly. Dù vậy, anh cố gắng kiềm chế sự nóng giận của mình.

“Mặc cho thiện chí tối qua của em trong phòng tắm, có vẻ như cuộc hôn nhân của chúng ta bắt đầu lung lay rồi”. Anh cố gắng nở nụ cười, “Có nghĩa là anh sẽ phải để mặt cho chuyện gì tới sẽ tới thôi”.

“Chuyện hôm qua không phải cái gọi là một khởi đầu mới. Cuộc hôn nhân của chúng ta đã xong rồi. Tôi đã nói điều này với anh một năm rưỡi trước. Sao anh không chịu lắng nghe?”

“Về mặt pháp lý, chúng ta vẫn là vợ chồng, có nghĩa em vẫn là vợ anh”.

“Anh muốn gì ở tôi?”

“Nhiều, rất nhiều thứ. Có thể là một sự trả thù nho nhỏ cho đoạn khởi đầu”, anh nói, cơn nóng giận bắt đầu xâm chiếm lấy anh, “... Và Taylor. Em đã đặt anh vào địa ngục, Anna. Hãy nghĩ về điều đó”.

Cô hít một hơi dài.

“Hãy nghĩ về điều này nữa, Anna”, anh nói, “Em đã có hơn chín tháng ở bên Taylor. Anh cũng muốn có cơ hội làm quen với bé. Rồi cả gia đình của em. Họ cũng cần điều đó. Khi em là một thành viên của gia đình, vấn đề sẽ không chỉ là của mình em thôi, Anna. Nó còn liên quan đến những người khác nữa”.

Cô khựng lại một lúc lâu như thể bị mê hoặc bởi đôi mắt anh. Ánh nhìn của anh hạ xuống đôi môi cô.

“Và anh cũng sẽ không thể bỏ qua những gì em mang đến cho anh tối qua dưới vòi sen... nếu em có cảm hứng làm lại chuyện đó một lần nữa”.

“Sẽ không đâu”.

“Buồn cười thật, anh có cảm giác rằng tối qua em thấy khó có thể từ chối anh. Em đã quyến rũ anh, nhớ không?”

“Thật là tự phụ, kiêu ngạo... ngốc nghếch...”

Anh cắt ngang, “Anh biết giờ chưa phải lúc, anh không nên làm gì em lúc này... nhưng chết thật, nhìn em quyến rũ quá, có lẽ anh không kiềm chế được đâu”.

Thật bất ngờ khi anh dang cả hai tay với lấy cô, anh kéo phăng cô vào lòng mình.

Tại sao anh không thể kiềm chế được mỗi lúc ở bên cô?

Người cô tỏa hương thơm ngọt ngào, tóc vô cùng mềm mượt. Khi cô cố vùng vẫy khỏi anh, chiếc dây ruy-băng cột tóc rơi ra làm tóc cô xõa tung trên tay anh.

“Yên nào!”, giọng anh có phần bực bội khó chịu vì hông cô đang cọ vào đùi anh khi cô cố xoay người thoát ra.

Khi cô đá vào chân anh thì anh lại càng siết cô vào mạnh hơn. Anh vừa lùa tay vào mái tóc dày mượt của cô vừa nâng cằm cô lên rồi áp môi mình vào chiếc cổ ấm áp của cô.

“Em không biết mình đã gây ra cho anh những gì, chắc cũng không biết anh mong nhớ em nhiều đến thế nào đâu”, anh hỗn hển, “Hoặc có thể em biết”. Môi anh đê mê lướt dọc từ cổ xuống đến vai cô, “Anh không muốn chúng ta cãi nhau thế này. Anh chỉ muốn được yêu em. Anh muốn âu yếm em khủng khiếp”.

Vòng tay anh siết cô vào gần hơn. Môi anh lướt qua đầu vú cô, “Em yêu, em muốn biết anh sẽ làm gì nếu Sam không có ở trên lầu chúng kiến những gì ta đang làm ở đây chứ?”

“Không!”, cô lắc đầu dữ dội.

Ham muốn trào dâng khắp cơ thể khi anh nghiêng người kéo cô theo mình. Lưỡi anh ve vuốt khắp vành tai cô rồi luồn vào bên trong, “Anh sẽ làm chuyện đó với em tại đây trên chiếc bàn ăn này, và em sẽ đòi thêm lần nữa cho xem”.

“Không! Tôi nghĩ anh là đồ độc ác! Tôi đã trốn anh cả một năm rưỡi nay, anh nhớ chứ?”

Môi anh nhếch lên, nhưng nụ cười không đùa cợt nữa.

Cô thở mạnh rồi đưa tay lên định tát anh, nhưng anh đã nhanh hơn.

“Ừ, anh nhớ”, anh nói, chụp tay cô lại rồi lồng tay mình vào những ngón tay cô. Anh hôn cổ tay cô. Rồi kéo tay cô xuống ấn vào chỗ nhạy cảm của mình đang

cương cứng lên, “Và anh đã luôn khao khát em mỗi phút giây chết tiệt em rời xa anh”.

Họ chạm mắt nhau không rời. Anh biết tình cảm cô dành cho anh và biết anh ham muốn cô nhiều đến mức nào, má cô nóng lên.

Anh kéo tay cô lên rồi hôn lên từng ngón tay lần nữa, rồi nhìn thẳng vào mắt cô, “Tim em đang đập mạnh lên, mắt em đang rục lửa lên rồi, anh đang tự hỏi vì sao vậy nhỉ?”

Cô nắm tay lại đấm vào người anh. Anh giữ lại, rồi sau một lần vung vẩy cuối cùng. Cô rùng mình một cái, mềm người đi trong tay anh.

“Em ghét chuyện anh đã làm với em”, cô thì thầm, thậm chí khi đang cong người miết vào hông anh, “Em ghét mình yếu đuối thế này”.

Anh siết chặt cô hơn, rồi kéo phần dưới người cô áp sát vào chỗ đó của anh. Để cô không thể làm như không biết mình đang làm anh kích thích đến nhường nào. Khi cô không còn đẩy ra nữa, anh hôn như mưa lên khắp gương mặt, rồi cổ và vai cô, “Em không yếu đuối. Anh cũng cần có em mà. Điều này có gì là không ổn? Ta đã cưới rồi mà?”

“Không được lâu”.

“Chẳng có lý do nào ngăn cản việc này cả, em yêu ạ”. Anh thì thầm, thuyết phục cô một cách thận trọng.

Cô đưa tay lên vít lấy cổ anh kéo xuống gần hơn.

“Em cũng có nhớ anh... ít nhất là cũng hơi nhớ... khi em chạy trốn, có phải không?”, anh hỏi.

“Không...”.

“Anh dám chắc là em cũng bị ám ảnh về anh”.

“Mỗi đêm trên giường ngủ em đều thề là căm ghét anh”, cô nói.

“Thật tuyệt khi biết em cũng có nghĩ đến anh”,

“Không”.

“Nghe này, chúng ta có một đứa con. Phải hòa hợp cùng nhau để còn lo cho con nữa chứ”.

“Không, chẳng thể nào đâu”, cô thì thầm, nhưng lại liếc nhìn môi anh.

“Em đúng. Nếu em cứ không chịu nhìn nhận vấn đề theo hướng tích cực, thì không thể. Nhưng nếu em chịu tập trung thực hiện thì sẽ được mà? Sao nào?”

“Không”.

“Sao em không cho chúng ta... cho anh... một cơ hội? Người ta có thể thay đổi, em cũng vậy mà. Có lẽ cách sống trước giờ không còn phù hợp với em nữa. Em đã chọn một cách sống thì không có nghĩa là cả đời em cứ phải làm theo nó, mặc dù em có thể. Giờ em đã làm mẹ rồi. Em muốn Taylor sau này lớn lên sẽ sống trong sợ hãi thiếu tự tin như em sao? Nó có bị bắt cóc đâu, em mới bị mà! Có lẽ em phải vì con bé mà đổi mặt với những gì đã xảy đến với mình chứ”.

Anna lắc đầu nhưng vẫn ngược mặt lên, không đồng tình mà cũng chẳng kháng cự. Khi cô hé miệng, anh như hớp lấy tất cả những gì bên trong cô, hôn cô mãi miết cho đến khi thấy như mình sắp sửa không còn chịu đựng thêm được nữa.

Tim anh đập loạn xạ. Người nóng bừng cả lên, và anh biết nếu mình không dừng lại thì sẽ không thể kiềm chế nổi mà sẽ kéo cô đến bàn ăn làm chuyện đó mất.

“Chết tiệt”, anh chửi thề khi thả lỏng mình. “Lúc nào gần em anh cũng phát điên lên được”.

Chín

Đúng như lời anh nói, Anna có thời gian suy nghĩ lại mọi việc sau khi Connor đi được vài tiếng. Cô cố tập trung giặt đồ rồi đọc báo để khỏi nghĩ đến anh cùng những nụ hôn ngọt ngào ấy.

Có thời gian rảnh rồi đọc báo thế này mới thật xa xỉ làm sao. Thường phải làm những công việc phục vụ cho người khác nên cô chưa bao giờ có lấy vài phút rảnh rỗi cho riêng mình ở New Orleans. Nếu làm vợ của một người đàn ông giàu có thì cô sẽ có được một cuộc sống đầy đủ sung sướng. Và Taylor cũng vậy. Đừng nghĩ đến điều đó.

Khi nghe có tiếng xe đến, cô dừng lại nghe ngóng. Cô lắng tai nghe tiếng cửa ga-ra xe kéo lên. Rồi nghe tiếng bước chân Connor nện trên sàn nhà. Đàn ông ai cũng đi đứng ồn ào vậy à?

Cô đóng cuốn sách mình đang không thật sự chú tâm đọc lại. Cô đi nhanh đến phòng Taylor rồi làm ra vẻ đang bận rộn vuốt lại mấy bộ đồ màu hồng xinh xắn mới giặt xong, rồi đem cất vào ngăn kéo.

Cô hồi hộp nghĩ liệu Connor có đến tìm mình không. Nhưng thay vì đi tìm cô rồi lại hôn cô thì anh gọi Sam ra sân sau giúp mình.

Tất cả im ắng đi một lúc. Cô tò mò không biết anh đang làm gì, tim đập rộn lên và cảm thấy mình đang mong ngóng anh một cách lạ kì. Cô chờ đợi, đợi thật lâu. Sau đó nghe tiếng khoan và tiếng búa vang lên. Cô chạy ra cửa sổ nhìn xuống. Connor đang đứng trên nhánh cây bồ đào điều chỉnh cái dây xích anh mắc chiếc xích đu màu xanh pha đỏ anh đã mua. Cô nín thở và lo lắng nhìn anh. Có vẻ như anh không tự tin lắm với công trình của mình.

Sam đứng dưới giữ chiếc ghế xích đu bé xíu. Đưa lên đưa xuống theo yêu cầu của Connor.

Khi Connor hoàn chỉnh treo xích đu xong, cô nín thở nhìn anh trèo xuống rồi nhanh nhẹn nhảy xuống đất. Anh dang đôi chân dài đứng ngắm chiếc xích đu. Một cơn gió thổi qua mái tóc vàng bay phất phơ trong gió. Anh đứng đưa xích đu qua lại khi Guerra đang nhìn.

Sao Connor lại quá đẹp trai? Quá quyến rũ đến vậy? Cô thấy như mình đang là cô bé tuổi mười bảy mới biết yêu say đắm lần đầu. Cô muốn mở cửa sổ gọi anh rồi chạy xuống sân với anh.

Cô tưởng tượng mình sẽ ngược lên nhìn anh, khen anh đã lấp xong xích đu. Rồi anh cười với cô nụ cười khoáng đạt luôn làm cô xiêu lòng ấy. Có thể anh sẽ nắm lấy tay cô, hôn cô. Xong kéo cô lại gần hơn, rồi có thể hơn thế nữa...

Không! Cô thở dài buồn bã rồi nhắm nghiền mắt lại.

Cô mừng tượng cảnh một buổi tối nhàn rỗi ấm áp sau giờ làm, Connor đứng đưa xích đu cho con, Taylor đang cười rất khoái chí, còn mình thì ngồi trên vông nhâm nhi trà đá và ngắm nhìn hai cha con. Cô tưởng tượng mình sẽ sống cả đời cùng những buổi tối như thế; Taylor cao lên, ngồi bên cạnh ba nó bập bẹ những từ đầu tiên; rồi Taylor đang nhuộm trứng phục sinh cùng Anna trong khi Connor vừa đọc báo vừa nhìn hai mẹ con; Taylor loai choai trong bể bơi, bơi qua bơi lại trong vòng tay hai người.

Anna vụt mở mắt. Cô tự buộc mình thôi không mơ mộng hảo huyền nữa. Anh ta là một kẻ dối trá còn mình chỉ là đồ gốc mà thôi. Không thể liêu lĩnh yêu Connor rồi cùng chung sống hạnh phúc bên nhau được.

“Đáng ghét”, cô nói thầm, rồi quay người đi, mắt rung rung.

Anna giật mình khi nghe tiếng chân Connor đi lên cầu thang. Lúc này khoảng 2 giờ 15 phút. Cô có nghe tiếng chuông cửa ít phút trước.

“Mọi người đang ở đây”, anh hạ giọng nói nhỏ, “Abby, Caesar, Leo... Joanne”.

“Mẹ kế của em”.

“Phải. Họ đang ở trong phòng khách”, anh nói, “Anh đã mời trà rồi”.

“Chờ em một chút”, Anna nói nhỏ, vẫn không nhìn thẳng vào Connor. Hơi choáng vì hồi hộp và lo lắng, cô đứng trước gương trong phòng ngủ rồi thoa đi thoa lại mấy lượt son môi.

“Thôi để anh mời mọi người uống cà phê rồi em xuống sau nhé”.

Cô để thổi son lên bàn rồi chau mày nhìn đôi môi đậm màu khó coi của mình. Da

cô trắng nhợt như người ốm. Cứ nghĩ tô son nhiều trông sẽ khá hơn nhưng màu đỏ chói lại làm da nhợt nhạt thêm. Cô xóa bớt son môi rồi đi xuống cầu thang.

Ngay từ trong bếp cô đã nghe tiếng cười nói chuyện rôm rả. Mọi người đang ngắm nhía Taylor và cười nói râm ran. Còn Taylor thích chí ê a khi thấy có đông người xúm xít quanh mình.

Cô ngập ngừng bước vào phòng khách và đứng sững lại. Không gian chợt tĩnh lặng. Bầu không khí im ắng đầy ngại ngùng khi tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô. Cô cảm thấy căng thẳng và ngại ngùng. Mặc dù vậy, cô vẫn cố mỉm cười lịch sự.

Joanne - người phụ nữ tóc hung quyến rũ hẳn là mẹ kế cô - chạy đến nắm lấy tay cô.

“Chào mừng con đã về nhà, con yêu. Chúng ta đã đợi giây phút này lâu lắm rồi”. Nét mặt bà dịu lại, “Mẹ đã báo cho Terence, cha của con rồi. Ông sẽ đến đây ngay khi có thể”.

Anna kéo tay mình ra. Cô mơ hồ nhìn thấy cuốn sô tay và hồ sơ từ văn phòng Connor đang mở ra trên bàn nước. Một cậu bé tóc đen ngồi giữa Abby và Leo, đang bế Taylor.

“Becky”, Abby gọi nhỏ, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô đầy yêu thương và bối rối, “Em thân yêu”. Giọng cô trùi mền và quá đổi ngọt ngào. Nghe du dương như tiếng nhạc, ai đã từng yêu thích thì khó lòng mà quên được. Không, phải nói là không thể quên.

Âm thanh ấy đã bị chôn giấu đâu đó trong kí ức của Anna, và khi nghe nó, Anna nhớ lại hình ảnh hai bé gái nắm tay nhau, nháy lò cò. Cả hai đã từng nghĩ không gì có thể chia cắt được chúng.

Cô nhớ lại một bàn tay cứng ngắt chộp lấy mình rồi tống vào một chiếc xe chở hàng. Cô đã vẫy vùng chống cự. Chống cự dữ dội.

Sao cô lại nhớ ra những điều này? Những gì cô nhớ rất rõ đó là lúc một mình trong khoang sau xe, rồi chỉ có một mình mãi từ đó về sau cho đến khi gặp được người cô đã sẻ chia mọi thứ.

Một cách vô thức, cô bước lùi một bước. Như một đứa trẻ e ngại khi gặp toàn người lạ xung quanh, cô thấy mình càng lúng túng hơn.

Như thể biết được cô đang thấy khó chịu, Connor bước vội đến bên cô, dang bàn tay rám nắng và ấm áp kéo cô lại gần mình. Tay anh ấm áp nhưng sao lúc này cô thấy như có một gọng kềm đang siết quanh eo mình. Anh có vẻ rất thoải mái nhưng sao cô thấy bàn tay ấy như một sợi xích trói lấy mình.

Anna rướn người lên. Khi cô cảm thấy bàn tay kia của anh đang giữ lấy eo mình thì cô nhẹ nhàng đẩy ra.

“Tôi... e rằng tôi bị nhức đầu,” cô nói, “Xin mọi người thứ lỗi...”.

Cô không muốn làm mọi người phiền lòng nhưng thật sự cảm thấy mình muốn được ở một mình. Mọi người, ngay cả Connor, cũng đều mong gặp lại cô bé năm xưa họ đánh mất. Các bức tường bao phủ lấy kí ức của cô nhưng cô lại nhớ rất rõ cô bé đó. Cô cảm thấy không còn biết mình là ai nữa.

“Tôi xin lỗi”, Anna thì thào, “Thật sự tôi thấy mình không ổn lắm”.

“Để em ấy nghỉ ngơi”, Abby nói với giọng ngọt ngào du dương quá đỗi quen thuộc ấy, “Chúng ta sẽ để sau vậy. Khi nào nghỉ ngơi xong đã. Giờ chỉ cần nhìn thấy em ấy và biết nó vẫn bình an... vẫn khỏe mạnh... được chơi với Taylor... vậy là đủ rồi”.

Mắt Connor lấp lánh, không biết là anh đang thầm thông cảm với cô hay đang muốn điều khiển cô, nhưng anh đột ngột bỏ tay ra làm cô suyt ngã. Khi đã đứng vững trở lại, cô từ từ đi ra ngoài rồi vào phòng ngủ.

Cô ngồi xuống sàn đưa hai tay ôm lấy gối, ước gì mình đã không cư xử như thế. Cô ngồi ôm gối, nước mắt rơi lã chã. Sao cô lại khóc nhỉ? Thậm chí cô đâu biết những người này là ai?

Connor đến gõ cửa hai lần.

Cả hai lần cô đều bảo anh để cô yên.

Một tiếng sau anh quay lại, “Mọi người về rồi. Ai cũng rất hiểu cho em. Em rất tuyệt mà. Anh sẽ làm việc trong văn phòng ở trên lầu. Nếu em cần gì thì biết phải tìm anh ở đâu rồi. Anh sẽ trông Taylor cho đến khi em bình tâm lại”.

“Cảm ơn anh”, cô nói, cảm thấy ít nhất thì mình cũng biết ơn anh về đó.

Mười

Gần 4 giờ thì Anna thức dậy, rửa mặt, chải đầu rồi mở cửa. Cô vào xem Taylor, thấy con đang ngủ nên bước lên tầng và gõ nhẹ cửa phòng Connor.

“Connor?”

Không thấy anh trả lời nên cô đưa tay định xoay nắm cửa thì nghe tiếng đàn ông trò chuyện trong phòng. Guerra và Connor đang bàn một vụ có liên quan đến việc giả mạo lừa tiền bảo hiểm.

“Được rồi, giờ tiến thêm bước nữa. Thuê nhà kế bên ở”, Connor nói, “Giả vờ là người hàng xóm mới gây ồn ào. Lấy lòng, làm anh ta tin tưởng. Trở thành bạn tốt nhất của anh ta... chết tiệt, dùng tất cả những gì có trong thủ thuật nghề nghiệp ấy. Nhưng nhớ đặt máy quay chỗ thuận tiện, lục soát thùng rác và theo dõi anh ta”.

“Còn các vấn đề cá nhân riêng tư thì sao?”

“Sẽ không sao nếu chúng ta...”

Cô không muốn nghe thêm nữa. Cô không muốn nghĩ đến việc sử dụng mảnh lời là một phần công việc của Connor và đây cũng chính là cách anh dùng để bắt đầu mối quan hệ giữa họ.

Cô gõ cửa mạnh hơn, lắc tay nắm cửa trước khi đẩy vào, “Hi vọng tôi không làm phiền hai người”, cô nói nhỏ.

Guerra bước đến phía cô, “Chúng tôi xong việc rồi, bà Storm. Tôi đi ngay đây”.

Cô gạt đầu và mỉm cười khi anh đi qua.

Connor vẫn giữ nguyên tư thế, ngồi im tại bàn, gương mặt đẹp trai có vẻ dè dặt, “Em thấy khá hơn rồi chứ?”

“Em xin lỗi”.

“Không sao đâu”, giọng nói trầm ấm của anh có vẻ dịu dàng.

“Em đã làm mọi người thất vọng”.

“Em đã trải qua nhiều chuyện, mọi người hiểu mà. Chúng ta sẽ hẹn gặp lại vào tuần tới. Sẽ tổ chức tiệc tối ở trang trại. Abby đã chọn giúp anh người lo việc nấu nướng. Anh vừa nói chuyện điện thoại với họ xong. Tất cả sắp xếp xong rồi. Em không phải lo việc gì đâu”.

“Trừ việc xuất hiện”, cô nói nhỏ, cảm thấy lo khi nhớ lại nỗi ngại ngùng mình đã trải qua. Dù Connor có nói gì đi chăng nữa thì cũng khó mà tin làm sao mọi người có thể hiểu và cảm thông cho cô... khi mà chính cô còn chẳng hiểu nổi mình.

Nụ cười của anh xua tan gánh nặng trong lòng cô. “Tất cả mọi người đều yêu quý em”, anh nói.

Cô nuốt nước bọt.

“Tuần tới ba của em, Terence, sẽ đến được. Có vẻ ông đang ở Colombia thăm vấn mấy tên khủng bố hung hăng ở trong khu rừng nào đó. Nếu em hỏi anh về ba em thì để anh nói cho em biết là ông đang mong mọi điều gì cho đến cuối đời. Abby từng mong con trai cô ấy, Ceasar, có thể làm ông vui lên phần nào, nhưng có vẻ ngay cả cậu bé cũng không làm ông nguôi ngoai đi được. Cô ấy nói ông vô cùng đau khổ từ ngày mất em.”

Anna thấy ngực mình tê buốt và đau nhói. Cứ như thể cô muốn khóc nhưng lại không thể khóc được, “Em... em không biết phải nói sao. Em không tưởng tượng được gặp lại ba thì em sẽ mang đến cho ông được gì. Chắc em chẳng biết an ủi ba bằng cách nào cả. Em... em không biết cách yêu thương...”

Anh cười lớn đáp lời, “Em yêu thương Taylor, phải không nào?”

“Nó là một đứa bé nên dễ dàng để yêu thương”.

“Vậy thì em đã có được một bài học hay để bắt đầu tình yêu thương rồi. Em cũng là đứa con gái bé bỏng trong lòng ba mình, như Taylor trong lòng em vậy. Thử nghĩ nếu Taylor bị bắt cóc thì em cũng sẽ lâm vào trường hợp như ba em”.

“Đừng! Làm ơn hãy nói về chuyện gì khác ngoài gia đình em có được không?”, cô hít một hơi thật sâu.

“Được thôi, chuyện gì nào?”

“Chuyện gì à? Ví dụ như khi em đang ở tầng dưới thì anh làm gì trên này chẳng hạn?”

“Sắp xếp tổ chức tiệc cho tuần tới. Suy nghĩ về chúng ta, về việc mình nên bắt đầu mọi thứ cùng nhau như thế nào. Anh nghĩ chúng ta nên tập trung vào việc giải quyết vấn đề chứ không nên cứ nhìn vào những vướng mắc. Vì thế anh đang tìm hiểu về bạn trai cũ của em rồi, D. Crawtord. Chắc em sẽ thấy vui khi biết anh ta đã tiến bộ lên rồi. Anh ta đã có vợ cùng một đứa con, có được việc làm. Vì vậy anh nghĩ từ nay em bớt đi được một cái đuôi rồi”.

Cố họng cô ghen lại, “Cảm ơn anh... vì đã làm điều đó, vì đã cho em biết”.

“Anh đang tìm kiếm một số chương trình đào tạo tại địa phương và thấy chương trình của Đại học Houston có vẻ hay. Em xem thử đi”.

Khi nhìn thấy trang web của Đại học Houston đang mở trên máy, cô sững người lại.

Anh dịch chuyển đôi chân dài, bắt chéo lại. Rồi ngồi dựa ra sau và nhìn trang web chứ không nhìn cô, cứ như thể anh thấy không thoải mái khi cô đứng đó vậy.

“Anh xin lỗi vì đã cư xử thô bạo với em lúc ở trong bếp. Chắc việc đó có ảnh hưởng xấu đến tâm trạng của em khi gặp gia đình”. Giọng anh hơi khô khan, mặt ửng lên. Anh không nhìn lên.

Cô ngẩng nhìn đôi vai anh, dáng anh ngồi thẳng thớm có vẻ căng thẳng. Cô tự hỏi anh đang thật sự nghĩ gì.

“Em đoán là mình có sức chịu đựng kém”, cô nói hơi lớn.

Mấy khớp ngón tay đang cầm chuột máy tính của anh trắng nhợt, “Anh cho Taylor ăn rồi. Anh thấy lúc này con có vẻ không vui cho lắm”.

“Cảm ơn anh. Anh chăm con tốt mà”. Cô dừng lại một lát vì không biết nói gì thêm nữa, “Em thấy anh treo xích đu của con”.

“Có lẽ chúng ta sẽ để con bé chơi thử sau cũng được”.

“Anh thật tốt khi phải làm thật nhiều việc phiền toái vì con”, cô nói.

“Tốt à?”, anh lẩm bẩm, giọng anh đột nhiên đanh lại. Đôi mắt ánh lên, “Nó cũng là con anh - một sự thật mà hình như em lo lắng quá nên quên thì phải”.

“Không. Em... em không lo lắng gì đến mức quên đi điều đó. Không đâu mà. Em không có ý xúc phạm anh. Em chỉ đang muốn nói lời cảm ơn anh thôi”.

Không gian lặng im làm cô thấy lúng túng, hết lắng nghe tiếng kêu o o từ máy vi tính rồi lại đến tiếng không khí kêu ở lỗ thông gió trên trần nhà.

“Thế sao anh lại phải mất công ngồi tìm các chương trình đào tạo vậy?”, cô hỏi.

Anh nhìn cô, “Em định làm gì từ giờ cho đến cuối đời? Chạy trốn? Ẩn nấp? Dọn phòng khách sạn? Chăm sóc người già? Kiếm sống ngày nào hay ngày đó à?”

“Em nói là em muốn làm giáo viên mà. Nếu không có mục tiêu và lên kế hoạch thì chẳng bao giờ em làm được điều đó cả”.

“Đó chỉ là một giấc mơ ngớ ngẩn mà thôi”.

“Không hề ngớ ngẩn nếu chúng ta cùng nhau biến nó thành hiện thực”. Anh nói giọng nói trầm ấm, êm ái và tự nhiên, cứ như thể anh thật sự tin rằng họ có thể là một đôi sẽ sống bên nhau bình thường cho dù đám cưới có hơi vội vàng cùng với việc anh đang ép buộc cô ở đây.

“Lại đây và nhìn này”, anh nói, “Đại học Houston có lớp dạy trực tuyến trên mạng. Em không cần phải xa Taylor để đến lớp một học kì nào”.

“Đi học tốn tiền lắm. Em còn phải làm việc mà”.

“Anh sẵn lòng giúp em về việc đó mà”.

“Nhưng phải mất bốn năm mới lấy được bằng. Có nghĩa là...”

“Một tương lai có nhau. Sống như vợ chồng”.

“Trong bốn năm?”

“Hoặc lâu hơn. Nghe tệ lắm à?”, anh nhìn cô như thiêu đốt, “Anh sẽ làm việc chăm chỉ để Taylor có được một tuổi thơ ấm êm và hạnh phúc”.

Giống như tuổi thơ lúc cô có một người chị em song sinh cùng nắm tay nhau chơi đùa thật vui vẻ?

Anna hít một hơi, “Nhưng tại sao anh lại làm điều đó vì em?”

“Bởi vì, như anh đã nói với em rồi. Anh tin là giấc mơ của em rất quan trọng - không chỉ với riêng em mà còn cho cả Taylor và anh nữa. Nếu em sống không vui vẻ, phải làm những việc em không yêu thích thì làm sao em có thể là một bà mẹ hạnh phúc được. Nếu em chịu hi sinh thời gian học hành lấy bằng cấp, thì em sẽ là người truyền cảm hứng cho Taylor sau này đây. Con bé sẽ noi gương mẹ mà nỗ lực học hành. Anh muốn con có được điều đó và nhiều thứ khác nữa. Em cần phải sống độc lập và tự tin chứ không phải cứ lo lắng về những chuyện liên quan đến quá khứ. Em không thấy tự tin hơn nếu có được một nghề nghiệp mình thấy đáng tự hào sao?”

Những lý do của anh nghe vô cùng hợp lý.

“Anh muốn Taylor tự hào về em. Giờ nó còn bé nên yêu em vô điều kiện nhưng khi con lớn lên, tin anh đi, lúc đó em sẽ thấy mừng vì ít nhiều gì thì mình cũng đạt được những thành quả khiến con phải ngưỡng mộ”.

“Em không biết”.

“Muốn đi lên thì em phải luôn tiến về phía trước. Thế giới thì phức tạp”, anh nói, “Cơ hội có được một nghề nghiệp đàng hoàng đang trong tầm tay em thôi. Nếu mình vẫn làm vợ chồng thì em có gia đình và có anh. Taylor lại có cha. Anh luôn muốn mình sống cùng con mà. Em sẽ có tất cả Anna à, hãy cho mình cơ hội em à”.

Có thể sao? Còn tình yêu giữa họ thì sao? Sao anh ấy chẳng nói gì liên quan đến tình yêu cả. Cô cảm thấy nghẹn ngào, từng hơi thở trở nên nặng nề. Cô có muốn có được tình yêu của anh ấy không nhỉ?

Hai tay ôm lấy miệng, cô bước đến bên cửa sổ. Cô miết các ngón tay lên cửa sổ và nhìn ra đường. Sau lưng mình cô nghe tiếng anh kéo ghế ngồi dậy.

“Em sẽ không còn phải thui thủi một mình nữa”, anh khẽ nói. Sải bước đến gần cô, anh đưa tay nắm lấy vai cô và ôm lấy cô từ phía sau.

Tim cô đập mạnh. Cô hít một hơi thật sâu, nhưng cũng không lấy lại bình tĩnh được. Hông cô chạm vào người anh khiến cô run bần cả lên.

“Em đang làm mọi việc khó khăn lên. Tại sao vậy? Sao không để anh được có cơ hội giải quyết một ít khó khăn cho em? Giúp em biến những giấc mơ không tưởng trở thành hiện thực? Biết đâu một ngày nào đó mình lại có thể đem đến hạnh phúc cho nhau”.

Những lời anh nói khiến cô lại liên tưởng đến cảnh họ cùng nhau vui đùa với Taylor trên chiếc xích đu ở sân sau vào những buổi tối mùa hè ấm áp. Cô quay người lại, mái tóc vàng óng của anh sáng lên trong ánh nắng. Cô chẳng muốn gì hơn là lùa tay mình vào làn tóc ấy.

Cô hít thở ngắt quãng. Cơ thể run rẩy khi tay anh đang nắm lấy hai cánh tay cô, khi cô cảm nhận làn hơi nóng toát ra từ cơ thể cường tráng của anh.

“Em không quên là anh đã ép buộc em đến đây”, cô nói nhỏ và đẩy anh ra.

Gương mặt anh đanh lại khi rời cô ra, “Em cần có người đẩy mình đi cho đúng đường mà. Chúng ta có một đứa con gái với nhau. Anh sẽ làm tất cả mọi điều để thuyết phục em làm điều tốt nhất cho chính mình và cho cả Taylor, em phải thay đổi thôi”.

“Trước khi gặp anh mẹ con em có sao đâu”, cô vừa nói vừa đi ra cửa.

“Khỉ thật”, anh đưa tay hất tóc mái ra sau, “Em đúng là như Leo nói - Chó săn chim rất khó đào tạo”.

Cô đã đặt tay vào tay nắm định kéo cửa đi ra, nhưng dừng lại và xoay người nhìn thẳng vào đôi mắt đang rất giận dữ của anh, “Chó săn chim?”

“Xin lỗi. Đó là từ chuyên dành cho săn bắn. Leo và anh sử dụng chó săn chim khi bọn anh đi săn ở trang trại. Leo dùng vòng chích điện đeo cổ cho chó. Anh ra lệnh và nếu chúng không làm theo mệnh lệnh thì anh ấy sẽ chích điện chúng”.

“Thật dã man!”.

Khi cô lùi lại một bước thì anh tiến đến dồn cô vào chân tường gần cửa.

“Nhưng hiệu quả. Hầu hết đều biết nghe lời sau lần đó. Nhưng cũng có một số con thì cần nếm đau thương mấy lần mới thuần được”. Cái nhìn của anh lướt trên người cô.

“Em không nghĩ mình thích sự so sánh đó”.

“Nghe này, anh không hiểu được em nữa, nhưng anh tin rằng chúng ta nên duy trì cuộc hôn nhân của mình vì Taylor”.

“Trong mười tám tháng trời em không còn dám tin vào cảm giác của mình dành cho anh nữa. Thật khó để quên đi những gì đã qua”.

“Hãy tin anh, anh cũng nghĩ mình là thằng ngốc trước em mà. Sao cả hai ta không cùng để mọi việc trôi vào quá khứ đi em?”

Anh đang đứng thật gần, gần bên cô quá làm cô thấy chéch choáng như đang chìm dần vào cát lún vậy. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô đồng ý?

Điều gì sẽ xảy ra nếu cô lại bắt đầu hi vọng và tin tưởng rằng anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh mình cho dù có chuyện gì xảy ra?

“Tại sao em lại cưới anh, Anna?”

“Em... em...”

“Tại sao?”

Khi anh nhìn cô đăm đăm, cô thấy vô vàn cảm xúc mâu thuẫn ào xé tâm can mình. Hi vọng. Sợ hãi. Nghi ngờ. Và cảm giác điều gì đó thật sáng sủa, vững vàng và mới mẻ.

“Có lẽ em đã cố gắng lắm thì mới làm được việc đó”, anh nói.

Trong một lúc, cô thấy như mình bị thôi miên bởi đôi mắt xanh nồng nhiệt của anh.

“Thật tệ là em nhận ra anh đã dối em”, cô nói.

“Có bao giờ em nghĩ điều đó có phải là nguyên nhân thật sự làm em lo lắng không? Rằng em vẫn sẽ chạy trốn cho dù anh không dối em điều gì? Anh nói gần đúng rồi phải không?”

“Không... không!”

“Những kẻ bắt cóc làm em sợ hãi đến nỗi lúc nào chúng cũng ám ảnh em. Chúng bắt em khi em còn nhỏ. Nhưng rồi em đã trốn thoát được. Em đã tự sống một

mình. Riêng việc sống sót đã là quá đủ đối với em trong nhiều năm trời. Cho đến khi em gặp anh, có Taylor. Giờ em phải cần hơn thế nữa”.

Cô nhớ lại cảnh mình chạy trốn trong rừng, khóc trong đêm tối mà chẳng có ai đến cứu. Thậm chí những người thân mà cô tin yêu cũng chẳng đến, những người mà cô thương yêu và tin rằng sẽ ở bên mình mãi mãi.

“Anh không biết được cảm giác mình yếu đuối, nhỏ bé và sợ hãi nó ra sao đâu... và cô độc nữa. Anh lúc nào cũng mạnh mẽ đầy quyền lực mà”.

“Lúc còn nhỏ anh đã mất cả cha lẫn mẹ. Khi đó anh chẳng có lấy một người bạn trên cõi đời này”.

“Anh có Leo”.

“Anh phải chứng kiến cảnh bao người chết ở Afghanixtan. Anh đã từng ôm Linda trong vòng tay mình và cầu nguyện cô ấy được sống nhưng lại nhìn thấy cô chết đi trong vòng tay mình”.

“Nhưng lúc đó anh đã bên cạnh cô ấy. Anh đã là người hùng ở Afghanixtan, phá tung tù ngục và cứu sống biết bao trẻ em, em cá là như vậy. Còn em, không ai đến giúp em cả, anh có hiểu không? Em đã mong mọi điều đó, nhưng rồi phải một mình vượt qua tất cả để tồn tại!”

“Họ đã cố gắng tìm em”.

“Nhưng đã thất bại”.

“Anh đã tìm ra em, Anna à. Có lẽ đã đến lúc em không nên sợ hãi khi có được tình yêu thương nữa”.

Giọng nói ngọt ngào dịu dàng của anh làm cô mềm lòng và khơi dậy ít nhiều ham muốn theo bản năng. Nhưng cô kìm lòng lại, “Anh không thể bảo em làm gì hay nên cảm thấy gì! Nếu em cho phép mình tin anh lần nữa, cho phép mình yêu anh, rồi anh rời bỏ em mà đi thì lúc đó em sẽ ra sao?”

“Sẽ không có điều đó xảy ra đâu”.

“Sao anh biết được,” cô nói, “Chuyện gì cũng có thể xảy ra cả”.

“Đúng! Không ai trong chúng ta dám đảm bảo điều đó. Vì thế chúng ta phải biết nắm lấy cơ hội tốt đến với mình. Anh nghĩ nếu ta cùng cố gắng thì mình có thể

hạnh phúc bên nhau, Anna. Và điều đó là tốt cho Taylor, trẻ con sẽ phát triển tốt nếu được yêu thương chăm sóc đầy đủ. Anh nghĩ em cũng biết điều này và đó chính là điều em nên lo sợ. Nhưng nếu em không chịu thì xem như chúng ta đã thất bại ngay từ đầu”.

“Thì xem như ta đã thất bại đi”, cô nói, “Bởi vì em không muốn có anh lần cuộc hôn nhân này - Em đã nói với anh nhiều lần rồi”.

Mười một

Connor tránh mặt Anna suốt buổi chiều và tối hôm đó. Anh gọi pizza rồi ngồi ăn một mình. Ngay khi nghe tiếng anh đi lên văn phòng trên tầng thì Anna lẹ làng đi xuống bếp và ăn một miếng bánh lạnh ngắt còn sót lại. Mãi đến khuya anh mới lên giường đi ngủ, nhưng anh lại nhìn cô với ánh mắt xa cách lạnh lùng. Anh không cười với cô, không hôn rồi nói xin lỗi hay ôm lấy cô vào lòng nên cô cũng chẳng thèm xin lỗi.

Sao cô lại phải xin lỗi khi anh ta chính là người gây nên cuộc hôn nhân không thể có này? Cô khổ sở nằm bên anh hàng giờ khi vừa thấy ghét anh lại vừa thấy bực chính mình vì đã làm anh tức giận đến thế.

Rồi cô cũng chìm vào giấc ngủ và mơ thấy anh. Trong cơn mơ cô thấy họ cùng nhau chơi đùa ở sân sau nhà và anh đang đẩy xích đu cho cô. Những vòng hoa thật đẹp từ trên cây cao nhẹ nhàng rơi xuống, còn cô luôn miệng mỉm cười mỗi khi quay lại nhìn anh.

Cô cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, môi cô cong lên khi thức dậy bên anh vào sáng hôm sau và thấy hơi ấm người anh lan tỏa khắp cơ thể mình. Lưng anh đang sát bên người cô. Cô đắm đuối nhìn tấm lưng ấy thật lâu và hơn bao giờ hết cô muốn chạm vào làn da anh để có thể cảm nhận làn hơi ấm ấy.

Rồi vẫn như thế, cô mong anh quay lại ôm lấy cô vào lòng rồi hôn cô như thể anh cũng đã mơ một giấc mơ thật ngọt ngào về hai người, như thể họ chưa bao giờ cãi nhau.

Nghĩ đến đó cô thấy lòng ấm áp hẳn lên.

“Em thấy sao nếu hai ta đừng cãi nhau nữa mà cùng nhau đi đâu đó đi?”, anh vừa nói vừa áp môi mình vào thái dương cô, “Mang theo cả con nữa...”

“Nhưng ta sẽ đi đâu?”, cô hỏi, không chắc mình muốn đi nhưng cũng không muốn gây gổ với anh nữa.

Cô bước xuống giường và khoác áo choàng vào.

“Ăn trưa, mua xe, mua điện thoại. Em hãy mặc mấy bộ đồ mới đẹp đẹp. Mình có thể ăn tối luôn rồi đi bất cứ đâu, đi khắp nơi”.

Cô định phản đối thì chợt nhớ đến giấc mơ đêm qua nên dừng lại. Anh đang tỏ ra rất quan tâm đến cô kia mà. Cô cảm thấy hài lòng với điều đó. Sẽ thật tuyệt nếu được ở bên anh cả một buổi chiều chẳng phải lo nghĩ điều gì.

“Cũng được”, cô nhẹ nhàng đồng ý, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có lẽ Anna chán cãi nhau rồi. Có lẽ bất kì cô gái nào từng phải làm việc nặng nhọc rồi phải chăm con mọn cũng đều thích có một ngày đi ăn ở nhà hàng, mua sắm quần áo tại Galleria và mua xe. Dù với lý do gì đi chăng nữa thì cũng không ngăn mình lại có một ngày bên Connor vui vẻ đến vậy.

Houston, với những con đường chạy dài tựa mì ống xuống khu trung tâm đầy ấn tượng, bên trên là đường chân trời với những rặng thông xanh xum xuê ở giữa, thành phố trông thật trẻ trung, năng động. Bầu trời xanh thẫm. Connor nói rằng không khí hôm nay không ẩm ướt đầy sương như thường ngày. Anh còn nói đường sá xe cộ hôm nay có vẻ thưa thớt hơn.

“Có lẽ Chúa đang mỉm cười với chúng ta”, anh nói.

“Anh tin vào...”.

“Anh đã chứng kiến nhiều phép màu trong cuộc đời mình. Chuyện này không bị được với Taylor. Sự hiện diện của con bé trên cõi đời này đã là một điều kì diệu”.

Cô ngạc nhiên nhận thấy mình hoàn toàn đồng tình. Rồi trong một khoảnh khắc, trông họ có vẻ như một đôi thực thụ.

Connor lái xe đưa cô đi từ nơi này đến nơi khác và cô nhận thấy nỗi căm ghét Connor dần biến mất. Cô lại dễ dàng trò chuyện tâm sự cùng anh như lúc họ gặp nhau ở Las Vegas, nói về những tháng năm cô đơn một mình của cô. Về phần mình, anh cũng kể thêm cho cô nghe về tuổi thơ lớn lên ở trang trại của mình và việc anh bị đuổi đi. Anh kể về người mẹ đã khuất cùng khát khao có được một gia đình như thế nào. Anh tâm sự thêm với cô về chuyện của Linda.

“Khi anh chôn họ - Linda cùng em bé chưa ra đời - Anh nghĩ vậy là mọi chuyện đã chấm hết”. Anh thì thầm khi dừng lại ở một sa-lông xe khác, “Anh thấy đời mình

thật cay đắng và anh rất sợ khi nghĩ đến tương lai. Nhưng cuối cùng anh nhận ra một điều là mình có thể vượt qua được tất cả - nếu em muốn”.

“Có lẽ anh có thể lấy lại những gì đã mất”, cô nhỏ giọng. “Anh là một lính thủy gan lì có thể phá tung mọi bức tường. Anh nghĩ cứ dùng vũ lực là có thể có tất cả. Điều đó đôi khi chẳng dễ chịu gì cho người khác”.

“Mỗi người sống mạnh mẽ theo cách riêng của mình. Anh nghĩ em cũng rất dũng cảm”.

Cô bật cười.

“Anh nói nghiêm túc đó”, anh nhìn cô nòng nài với cặp mắt xanh biết nói khiến cô thấy mình chới với.

Đột nhiên cô lập tức muốn chọn lấy một chiếc xe nên đã dừng lại ở ngay chiếc đầu tiên họ nhìn thấy. Đó là một chiếc Toyota mới toanh màu kem, trang trí bằng da bên trong. Sau khi mua bán đã thỏa thuận xong, Connor đặt chìa khóa xe vào tay cô làm cô vừa ái ngại lại vừa thích thú nên không biết phản ứng thế nào.

“Em không biết phải nói gì”, cô vừa nói nhỏ vừa nắm tay lại, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt rực sáng của anh, “Cảm ơn anh... Em... trước đây em chỉ toàn lái mấy chiếc cà tàng thôi”.

“Vậy thì em lại càng hợp với một chiếc xe thật đẹp”. Cách anh nói rồi nhìn cô làm cô thấy lòng mình rộn ràng không sao tả được.

Đúng lúc đó Taylor khóc thét lên như thể muốn nói dù có xe mới xe cũ gì thì cô bé cũng cần nghỉ ngơi hoặc thỏa sức bò đi lung tung chứ không thể nằm im trên xe mãi được nữa.

“Muộn rồi. Em nghĩ mình nên về nhà thôi”, Anna vừa nói vừa cố xua đi cảm giác vừa đến trong lòng, “Mình nên về trước khi quý con bé bỏng trong chiếc đầm công chúa màu hồng lại gào lên”.

Connor gật đầu, nhưng không hiểu anh chưa nghe rõ hay chưa muốn kết thúc buổi chiều thật dễ chịu này, nên khi thấy một cửa hàng điện thoại di động bên đường thì anh lập tức dừng lại. Người bán hàng vừa chậm chạp lại giới thiệu dài dòng mấy món hàng làm Taylor không chờ thêm được nữa, cô bé bắt đầu khóc ré lên và bực bội kéo quần kéo áo.

Connor cầm lấy chiếc điện thoại đầu tiên được giới thiệu và nói anh sẽ mua. Trên đường về Anna đề nghị ghé vào một tiệm thức ăn nhanh vì ở đó Taylor có thể vừa bú sữa bình vừa ngắm nhìn bọn trẻ con leo trèo chơi trong chiếc nhà đồ chơi. Anna ăn một chiếc bánh put-đing kem nhân trái cây, Connor ăn một chiếc hăm-bơ-gơ nhân phô mai và họ lại tiếp tục chuyện trò. Tại sao cùng làm những việc rất đổi bình thường với Connor mà cô lại thấy thú vị đến như vậy?

Rồi cuối cùng họ cũng về đến nhà, cùng nhau cho Taylor ăn và dỗ cô bé ngủ. Sau đó họ nhẹ nhàng men theo dãy hành lang tối, lên cầu thang, rồi Connor kéo Anna vào phòng khách, anh bật nhạc lên và vòng tay ôm lấy cô.

Quên đi chuyện gặp gỡ gia đình đầy bối rối tại chính căn phòng này. Quên hết tất cả mọi thứ, Anna siết chặt lấy Connor khi anh ôm cô xoay tròn dưới trần nhà cao trước cửa sổ kính lớn ngập ánh trăng chiếu vào. Họ khiêu vũ cùng nhau, hai cơ thể dính chặt lấy nhau trong căn phòng lấp lánh, rồi họ ân ái với nhau.

Lúc nào cũng thế, mỗi khi anh ôm lấy cô rồi hôn cô thì cô cảm nhận một niềm rạo rức đến nghẹt thở khiến cô quên đi chuyện anh đã lừa dối rồi ép buộc mình đến đây ra sao. Lúc nào những cử chỉ vuốt ve âu yếm của anh cũng làm cô khao khát anh hơn nữa.

Sau khi họ đã cùng nhau đi đến tận cùng của khát khao, anh kéo cô sát hơn vào người mình và ôm cô thật chặt.

“Anh ước gì lúc nào mình cũng sẽ như thế này”, anh nói, “Anh vui lắm em à”.

Cô cũng rất hạnh phúc. Ở bên anh thật dễ chịu. Cô thấy mình như trẻ lại và rất hạnh phúc. Nhưng tất cả những việc này thì nghĩa lý gì cơ chứ?

Khi cô lặng im hôn nhẹ lên má anh, anh nới nhẹ vòng tay.

Thở chậm rãi và đều đặn, Connor, người luôn biết mình muốn gì, cần gì, dần chìm vào giấc ngủ. Còn cô, cô nằm thao thức nhìn lên trần nhà hàng giờ tự hỏi mình nên làm gì đây.

Cô có nên cho phép mình tin tưởng vào anh cùng những mộng tưởng ngớ ngẩn kia không? Họ đã thật sự có với nhau những gì cơ chứ? Liệu hai tuần bên nhau cùng sự dối trá của anh ta, đưa con và sự cương quyết ép buộc cô chung sống có đủ để duy trì cuộc hôn nhân này không?

Có thể có.

Có thể không. Hoặc cô cần có sự lựa chọn khác, chẳng hạn như một việc làm càng xa Houston, Texas càng tốt.

Ý nghĩ đó thôi thúc cô phải hành động nên khoảng ba mươi phút sau, cô nhẹ nhàng lén ra khỏi giường. Khoác tấm áo choàng, cô nhón gót đi lên cầu thang vào phòng làm việc của Connor, bật máy tính lên và tìm việc làm đang đăng trên mạng.

Đã đến lúc để cô lại tự mình quyết định mọi việc cho cuộc đời mình.

24 tiếng sau

Anna nhìn đồng hồ, đã 8 giờ tối. Taylor thì đang ngủ. Còn Connor, sau một ngày dài dành cho vợ con, giờ anh đang ngồi trên lầu kiểm tra hộp thư của mình.

Ga-ra xe tối om khi Anna lén vào rồi ngồi lên xe của mình. Vừa ngửi mùi xe mới, cô vừa bấm số điện thoại.

Không có người bắt máy nhưng cô nghe giọng một người đàn ông ở hộp thư thoại.

“Tôi thấy mẫu quảng cáo tìm người chăm sóc người ốm, và có thể sắp tới tôi cần một công việc”, Anna nói nhỏ, “Hôm nay tôi đã gửi cho ông hồ sơ rồi”. Cô để lại tên cùng số điện thoại và nhắn rằng mình có thể bắt đầu làm việc trong vài tuần nữa, “Tôi có con nhỏ nhưng cũng chưa biết mình có mang con theo hay không. Có thể nó sẽ ở với ba, ít nhất là trong một khoảng thời gian”.

Cô dừng lại, giật mình, tim nhói lên. Bỏ lại Taylor? Với anh ta? Thậm chí trong một thời gian ngắn? Sao cô lại có ý nghĩ đó nhỉ?

Nhưng sao lại không để Taylor ở thêm với Connor nếu họ xa nhau và đang tính đến chuyện li dị? Anh ta mong muốn được ở bên con bé và đối xử rất tốt với con. Hai ngày qua hai cha con cứ chơi đùa với nhau mãi. Anna không còn sợ Connor ngày càng thân thiết với con hơn nữa.

Sau khi gác máy, cô lên phòng trẻ và âu yếm ngắm Taylor đang ngủ. Cô bé như

một thiên thần nhỏ tay đang bấu lấy tấm mền bé xíu say giấc dưới ánh trăng. Cô phải tập cai sữa cho Taylor ngay thôi.

Người đàn ông gọi lại khi Anna đang đứng ngắm đứa con gái quý giá của mình.

Ông ta mô tả công việc. Đó là việc chăm sóc người ốm ở vùng Georgia xa xôi. Một cụ ông gần đất xa trời đang cần có người chăm nom. Lương không cao nhưng cô cháu gái nghĩ có một em bé có thể giúp ông khuây khỏa rất nhiều.

Vì thế, cô có thể mang Taylor theo.

Hoặc không.

Anna nói cô sẽ cho biết quyết định cụ thể sau vài ngày nữa.

Mười hai

Trang trại Little Spur.

Gần Bastrop, Texas.

Bảy ngày trôi qua. Nhóm người thuê nấu nướng đã đến làm việc rồi ra về từ sớm. Anna đang ngồi trước gương trên tay cầm một đôi hoa tai, vừa bước ra khỏi cửa phòng cô đã nghe thấy mùi gia vị nấu nướng thơm lừng.

Bàn ăn đã dọn sẵn và thức ăn đang được bọc trong giấy kính, chỉ cần phải hâm nóng lại là được.

Tối nay vào lúc 7 giờ, Abby, Leo và Terence sẽ đến.

Khi nghĩ đến điều đó đột nhiên tay Anna hơi run lên một chút, cô rướn người tới trước để đeo đôi hoa tai dài rất hợp với chiếc đầm không dây cô đang mặc. Cô đã chuẩn bị tinh thần cho cuộc gặp gỡ cả tuần nay rồi nhưng vẫn thấy căng thẳng, ruột gan bồn chồn. Đêm qua một phụ nữ tên Drake gọi điện khẩn khoản năn nỉ Connor giúp đỡ vì chồng bà đang bị bắt cóc. Anna rất quan tâm đến chuyện này không chỉ vì cô cảm thông cho những người từng gặp chuyện như mình.

“Ú u ú u... bé cưng!”

Giọng Connor dịu dàng trầm ấm cùng tiếng ê a xen lẫn tiếng cười của Taylor vọng ra cửa sổ đang khép hờ. Connor làm một người chồng, người cha tận tụy suốt cả tuần qua. Chiều nay anh trải một chiếc mền xanh ra bóng mát ngoài thềm cỏ cho Taylor nằm chơi để Anna một mình rảnh rang trong nhà sửa soạn và chuẩn bị tinh thần cho cuộc gặp gỡ tối nay. Lúc này anh vẫn đang chơi với con trò ú òa một cách đầy trách nhiệm.

Có phải người cha nào cũng siêng chơi với con suốt như vậy không? Rồi mua sắm đồ chơi và tìm tòi sách viết về trẻ con nữa?

Anh đã mua mấy quyển viết về sự phát triển của trẻ nhỏ và đã đọc chăm chú. Con

người đáng ghét! Phải chăng anh ta đang cố tình làm khó để mình không thể rời xa anh ta được?

Cố sửa soạn cho xong nên cô lại nhưn người gần gương để đeo nốt chiếc hoa tai còn lại. Nhưng cô vừa đeo xong thì nó lại rơi ra.

Cô ngồi thừ người ra bực bội nhưng nghe tiếng cười khúc khích của Taylor rồi tiếng Connor trêu con, cô sực tỉnh.

Có lẽ cô sẽ cố gọi lại chuyện họ đã bàn đêm qua, nhưng tin Larry Drake bị bắt cóc khiến cô hơi bị sốc.

Có đêm, sau bữa ăn nhẹ Anna ra ngoài đứng ngắm mặt trăng mà không để ý Connor đang theo sau cô. Rồi cô quay lại nhìn thấy anh, cao lớn và quá đỗi đẹp trai. Mỗi khi có anh bên cạnh trong đêm như thế này là cô biết mình sẽ lại ở trong vòng tay anh, nghĩ đến điều đó tay cô run lên.

“Một đêm thật đẹp”, anh nói và ôm cô sát lại.

“Vâng”, cô đồng tình rồi nép vào người anh, tận hưởng sự ấm áp, an toàn trong đôi bàn tay và cơ thể ấm áp của anh. Cô muốn ở đó mãi mãi.

“Anh không định hoãn lại bữa tối để lo giúp đỡ người phụ nữ tội nghiệp ấy tìm chồng sao?”

“Anh đã giao vụ Drake cho những người giỏi nhất làm. Đối với anh không có gì quan trọng hơn em cùng Taylor và gia đình của em. Không kể Leo và Abby. Tất cả chúng ta đều cần có buổi tối này”.

Anna yêu trang trại này và cho dù cô đã cố hết sức để làm mình không thích có Connor bên cạnh nhưng thật lòng cô yêu mỗi giây phút bên anh trong suốt tuần qua.

Anh quá đỗi ngọt ngào và luôn quan tâm đến hai mẹ con. Anh tự hào dẫn cả hai đi giới thiệu mọi nơi trong khuôn viên trang trại, nào là cái hàng rào mới xây, vựa lúa cùng bãi cỏ mới cắt. Họ thay phiên nhau đẩy xe tập đi cho Taylor hay bế bồng con mỗi khi bé giơ tay đòi ẵm.

Kể cả khi anh phải làm việc thì cô cũng cảm thấy vui trong lòng khi biết anh đang ở đâu đó không xa trong phòng bên hoặc bên ngoài. Hầu hết những buổi sáng khi anh làm việc thì cô tắm rửa cho Taylor ăn uống rồi dọn dẹp bếp núc.

Cô vô cùng mong ngóng đến buổi chiều vì đó là khoảng thời gian Connor dành hết cho cô và Taylor.

Thay vì cứ hấp tấp đặt cô vào thế đã rồi như trước kia thì nay Connor lại điềm đăm tấn công cô. Cô muốn từ chối rồi lại gây sự với anh nhưng không tài nào làm được.

Đêm mới là phần tuyệt nhất. Sau khi cho Taylor đi ngủ xong, họ cùng nhau ăn tối trong ánh nến ngọt ngào trên sân thượng hoặc ở phòng ăn, rồi thế nào cũng làm chuyện đó cùng nhau.

Thậm chí vào những đêm Taylor mãi chơi không muốn ngủ sớm thì họ cùng nhau chơi với con cho đến khi cả ba cùng mệt nhoài nằm dài trong phòng ngủ. Đợi đến khi Taylor ngủ say, Connor bế con vào giường của bé rồi quay lại ân ái với Anna.

Anh đã mua cho hai mẹ con rất nhiều quà. Hành động này có ý nghĩa với Anna rất nhiều bởi lẽ trước đây cô đâu có gia đình và người thân để tặng quà cho mình vào những ngày sinh nhật hay dịp lễ Giáng sinh. Khi nói với Connor là cô không cần dùng nhiều quần áo đến thế thì anh nói, “Một phụ nữ đẹp như em sao lại không dùng đồ đẹp chứ, với lại anh có nhiều tiền để trưng diện cho em mà. Đừng nghĩ ngợi gì về điều đó mà”.

Nhưng nếu cô không muốn duy trì cuộc hôn nhân này thì làm sao lại nhận nhiều quà của người ta được, mỗi món quà đều làm cô cảm động bởi từ bấy đến nay có ai tặng cô cái gì đâu?

Cứ mỗi lần nghĩ đến việc bỏ Connor mà đi là cô thấy cổ họng mình như nghẹn lại.

Trở về với thực tại, Anna đứng lên xoay người ngấm lại phía sau chiếc áo không dây Connor mua cho cô ở Austin tuần trước và đề nghị cô mặc nó đêm nay.

“Tại sao?”, cô hỏi khi thấy anh lấy nó ra từ tủ áo.

Anh ướm vào người cô rồi nói, “Vì khi mặc nó nhìn em kêu gọi chết đi được”. Ánh mắt anh cháy bỏng cùng đôi bàn tay ấm áp khi anh vô tình lướt qua ngực khi ướm chiếc áo mềm mại vào người cô khiến cô thấy da thịt mình nóng bừng lên.

Anh để rơi chiếc áo trên nền gạch Saltillo rồi lấy tay kéo hông cô vào sát bên mình để cô cảm nhận được chỗ ấy của mình đang hưng phấn đến mức nào,

“Taylor đang ngủ phải không?”. Mắt anh ánh lên vẻ chiếm hữu lắm lúc làm cô chẳng thích chút nào. Anh nói chiếc mũ Stetson ra sau một chút rồi ghì lấy cô mạnh hơn.

“Nó có vẻ rất mệt lúc em cho đi ngủ”.

Anh cười thích thú, “Nghe có vẻ ta có cơ hội tốt đây”.

Máu Anna như nóng lên. Cô ngả đầu ra sau và rướn môi chờ đợi. Khi anh lùa lưỡi mình vào miệng cô rồi quấn lấy lưỡi cô, cô chỉ muốn làm chuyện ấy với anh ngay thôi.

Anh vừa hôn cô vừa lần tay cởi nút áo cô ra. Anh đưa lưỡi mình lướt trên môi, xuống cổ cô, rồi đến núm vú cô. Hai đầu vú cô nhô cứng lên khi anh quấn quýt chiếc lưỡi ẩm ướt của mình qua đó. Rồi cô hoàn toàn trần truồng trong vòng tay anh, quên đi tất cả mọi thứ, chỉ còn ý thức được đôi bàn tay ấm áp đang ve vuốt khắp cơ thể mình hàng giờ cùng ánh mắt khao khát cháy bỏng đam mê của anh trong buổi chiều hôm ấy.

“Em thấy chiếc bàn trong bếp thế nào?”, anh thì thào, “Tại hồi đó em làm anh cứ tơ tưởng chỗ này suốt, em nợ anh mà”. Anh đùa.

Cô muốn nói không nhưng chẳng làm được mà chỉ cười, “Tốt nhất nên xem mọi người trong bếp đã về hết chưa đã, em không muốn làm họ sốc khi chứng kiến đâu”.

Anh bật cười rồi tiếp tục hôn cô.

Sau khi tận dụng tốt chiếc bàn xong anh bế cô vào phòng rồi để cô nằm ngoan ngoan trong lòng anh, đầu gối lên khuôn ngực vạm vỡ. Cứ nghĩ đến cảm giác ân ái với anh thì cô chỉ mong lại mau đến tối để được vào giường cùng anh làm chuyện đó lần nữa.

7 giờ tối, cứ nghĩ đi, không làm tình với anh chồng mà có lẽ bạn sắp bỏ thì quả là đồ ngớ ngẩn.

Tối nay khách đến gồm có Leo, Abby và bé Caesar vừa mới chập chững biết đi của họ cùng với Terence vừa bay về từ Nam mỹ.

“Abby đã đón ba em đêm qua rồi”, sáng nay Connor đã nói lúc họ đang ăn sáng.

Anh giải thích thêm rằng Abby có một công ty chuyên về thương hiệu ở Austin, còn Leo thì phần lớn trụ ở văn phòng hợp tác của Golden Spurs tại Antonio. Họ đã nghỉ đêm cùng với Terence ở trang trại Buckaroo. Trang trại này là của Abby từ lúc chưa lấy Leo và nó nằm sát cạnh Little Spur.

Tự nhiên Anna thấy có chút mệt mỗi khi nghĩ đến gia đình mình. Cô muốn ra ngoài hít thở khí trời và thư giãn đầu óc trước khi họ đến.

Có tiếng nện gót giày và tiếng Connor nói chuyện với con vụng vào.

“Ừ!”

Nghe tiếng kêu chí chóc của Taylor, cô bước nhanh ra cửa sổ nhìn xuống. Taylor đang nằm ngửa giờ đôi chân bụ bẫm lên đạp Connor, còn anh đang cúi xuống bên con trên chiếc mền đầy hình mặt trời. Đôi bàn tay bé xíu giờ lên nắm chặt lấy hai ngón tay Connor. Hai cha con nhìn nhau với vẻ hạnh phúc đến mức Anna chỉ muốn chạy ào xuống dưới ngòi cùng cả hai để tận hưởng niềm hạnh phúc trong tình yêu bên nhau mãi mãi.

Anna hít một hơi thật sâu. Đột nhiên trước mắt cô hiện lên hình ảnh một bé gái tóc cột đuôi gà lưng đeo ba lô hồng đang nắm tay Connor, còn anh trông rất hạnh phúc và tự hào nắm tay dẫn con đến một ngôi trường tiểu học rộng lớn. Tận đáy lòng Anna mong ước biết bao mình sẽ là người nắm lấy bàn tay còn lại dắt con đến trường trong ngày trọng đại đó.

Nếu cô ở lại với Connor và họ trở thành một gia đình thực thụ thì họ sẽ cả đời tận hưởng mọi ngày lễ cùng những sự kiện quan trọng bên nhau. Họ sẽ có thêm con. Có lẽ một bé trai với đôi mắt xanh giống Connor và có một lúm đồng tiền bên má nữa.

Anna bám chặt tay vào khung cửa sổ rồi rời tay và vội vã đi xuống dưới lầu bước ra phía cửa trước.

Cô thật sự thấy mình cần ra ngoài nhanh nhanh để được ở bên Connor và Taylor - ngay bây giờ.

Mười ba

Đóng sầm cánh cửa màu xanh lại, Anna chạy ra hành lang rộng màu trắng kiểu Tây Ban Nha bao quanh khu nhà. Trời đang rất nắng mà cô lại quên lấy kính mát theo. Cô lấy tay che ngang trán rồi đưa mắt ra bãi cỏ tìm Connor.

Dưới ánh nắng chói lòa cô chỉ nhìn thấy mũ của Connor và đồ chơi của Taylor, mấy cái nồi cháo nâu tí hon mà không thấy hai cha con đâu cả.

“Đây này”, Connor vói gọi.

“Em không thấy anh đâu cả”.

“Giờ em thấy rồi”, anh chậm rãi trả lời, “Anh mới đọc truyện cho Taylor nghe”.

Connor bận áo thun trắng bó sát lấy thân hình vạm vỡ của anh cùng một chiếc quần jean. Anh vừa dùng đũa xích đu cho Taylor vừa cầm một quyển truyện tranh hình nổi mở trên tay. Taylor lúc này trông đáng yêu quá, cô bé đang nắm chặt hai tay lại rồi giơ lên cố chống lại cơn buồn ngủ dù mí mắt đã gần díp lại rồi.

Anna cười với anh, “Ồ, anh làm con mệt rồi này”, cô cố tỏ ra giọng bình thường.

“Dù sao con bé thấy vui mà. Em sao rồi?”, anh hỏi.

“Em à, em bình thường”, cô nói, “Em chỉ muốn hít thở ít không khí trong lành thôi. Em... em muốn thấy hai cha con đang làm gì, rồi đi dạo một lát... trước khi... họ... khách của chúng ta đến. Em muốn tự trấn tĩnh lại một chút”.

“Em đứng vào bóng mát đi, trời nóng lắm đấy”.

“Em không chảy ra đâu mà”.

“Anh thì lại thích thấy em tan chảy đấy”. Ánh nhìn nồng nàn cháy bỏng hiện lên trong đôi mắt xanh của anh làm cô nhớ đến những đêm họ bên nhau, lúc cô ở bên dưới anh... làm cô mong sao họ sẽ còn có nhiều đêm như thế nữa.

Cô liếm đôi môi khô của mình.

“Xin lỗi em vì giờ mình chẳng có thời gian nghỉ ngơi nữa”, anh hạ giọng, “Đừng đi xa quá nhé, nhìn em bận rộn lắm nên ra nắng nóng thế này lâu không được đâu”.

“Cảm ơn anh vì đã chăm Taylor giúp em để em có thời gian sửa soạn. Con bé thích anh chơi đùa và nói chuyện với nó lắm đấy”.

“Anh còn yêu nụ cười rạng rỡ của con nhiều hơn. Con sẽ là cô gái xinh đẹp nhất được sinh ra ở miền nam này đây. Con còn có tài năng của người đánh trống nữa. Anh âu yếm nhìn con, “Anh đã chuẩn bị dọa mấy đứa bạn trai của con bé khi nó lớn lên rồi đấy”.

Nghĩ đến tương lai mong manh của cả hai, tự nhiên Anna thấy ruột mình thắt lại, “Ừm...”

“Em đi dạo thong thả nhé”.

Lưỡng lự không muốn rời hai cha con, Anna đi về phía bậc thang. Cô định làm ca nước chanh rồi ra ngồi chơi cùng cả hai.

Nhưng rồi cô quyết định đi dạo. Cô duỗi thẳng vai rồi tiến ra con đường trước cổng.

Đi đến cuối con đường lát sỏi, cô mở cổng. Tiếp tục rảo bước trên con đường nhỏ uốn khúc dưới những tán sồi già, cô dần để lại ngôi nhà màu trắng sau lưng.

Trông thấy một băng ghế dưới tán cây sồi gần hàng rào nơi có mấy con gia súc Santa Cruz đang gặm cỏ, cô đến chỗ có bóng mát rồi ngồi xuống nghỉ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua đồng cỏ, Anna thấy lòng mình thật thư thái và vui vẻ khi ngắm nhìn đàn gia súc đang gặm cỏ. Cô lấy hai tay ôm gối ngồi đó quên cả thời gian trôi.

Đột nhiên có tiếng sấm vang lên làm cô giật nảy mình. Cô vụt đứng lên khi trông thấy một phụ nữ trẻ mảnh mai đang cười trên con ngựa vàng không yên phi ra từ đám cây.

Abby

Nín thở, Anna bước gần đến hàng rào hơn.

Abby đang cầm dây cương ngựa lại, khi còn cách hàng rào khoảng hai mét, con ngựa dừng lại và cào móng xuống đất.

Abby bước xuống ngựa mà không nói gì. Cô cầm dây cương dài và cũng dẫn ngựa tiến đến hàng rào.

Anna nửa muốn chạy đến bên người chị em song sinh của mình nửa lại muốn bỏ chạy ngay. Môi cô mấp má không nên lời.

“Becky? Em đã thấy khỏe hơn chưa? Chị mong đến buổi tối nay lắm”.

“Chúng ta như hai kẻ xa lạ mà. Chúng ta không nên là người lạ. Lẽ ra ta phải chia sẻ vui buồn trong cuộc sống cùng nhau”.

Con ngựa khịt mũi.

Bao cảm xúc lẫn lộn cùng hình ảnh của những ngày xưa hiện về trong đầu Anna. Cô nhớ lại hình ảnh hai bé gái, tóc tết đuôi sam đứng đưa trên vai gầy khi cùng nhau cưỡi trên con ngựa của Abby chạy dọc theo những con đường nắng nóng đầy bụi giữa mùa hè. Cô nhớ lại lúc cả hai cùng nhau đứng trên thềm bể bơi, cả hai cùng đưa tay bịt mũi rồi nhảy xuống hồ cùng lúc. Cô nhớ lại lúc hai chị em giúp mẹ nướng bánh quy cho ông già Noel vào dịp Giáng sinh.

Cả hai cùng nhau bê khay bánh quy đến bên cây thông Noel. Tự nhiên Anna lại đứng dưới gốc cây sồi nhìn chăm chăm gương mặt xa lạ nhưng lại quá đỗi thân quen của người chị song sinh đã trưởng thành.

Có biết bao điều cô muốn nói cùng chị mình, Anna thấy như mình sắp òa lên khóc, Thế nhưng... thế nhưng...

“Abby?”

Không khí tràn vào cuống họng Anna, cô cố nuốt xuống, rồi lại cố đẩy ra nhưng không thể làm được.

Đã mất quá nhiều năm. Quá nhiều. Họ đã từng thân thiết như một, chia sẻ với nhau mọi thứ. Không gì có thể bù lại những tháng ngày mất mát ấy. Cứ như thế cô đã khóa tất cả tình yêu mình dành cho Abby vào lòng rồi giờ không tìm thấy chìa khóa để mở ra vậy.

Nỗi cô đơn ủa đến xâm chiếm lấy Anna. Nỗi buồn vì không được gặp gỡ chị mình

tràn về, nhưng giờ Abby đang ở ngay đây bên cô và có vẻ muốn nối lại tình chị em của hai người.

Có lẽ ít nhất cô cũng làm được một điều là cố tìm ra điểm chung nào đó với chị mình.

“Em thấy khỏe hơn chưa?”, Abby hỏi.

Anna gật đầu, “Ở nông trại thế này thật tuyệt, rất yên bình”.

“Bọn chị cũng thích ở đây lắm. Sẽ rất tuyệt nếu sau này Caesar và Taylor cùng lớn lên, tha hồ chạy nhảy tự do khám phá thiên nhiên giống như chúng ta ngày xưa. Trẻ con ghét những bó buộc ở cuộc sống nơi thành phố lắm”.

Anna mỉm cười, “Có lẽ em nên vào kiểm tra hâm nóng lại bữa tối”.

“Ừ, hẹn gặp lại em”, Abby nói nhỏ, “Mời chị đến chơi thường xuyên nhé”.

Thường xuyên ư? Mỗi quan hệ này có thể có không? Họ có thể làm lại từ đây không? Nghe có vẻ rất hay. Mà tại sao không cơ chứ?

Anna quay bước vội vã về phía khu nhà lợp ngói đỏ.

Khi Anna chạy qua cổng, Connor đang ngồi trên xích đu nói chuyện điện thoại liền nhồm đậy.

“Tôi sẽ gọi lại sau”, anh ngừng cuộc điện thoại và tiến nhanh về phía cô.

“Em yêu!”

Cô nhanh chóng khựng lại khi nghe anh gọi, nếu anh không đứng ngay cửa thì có lẽ cô đã chạy qua luôn rồi.

“Em ổn chứ?”, anh hỏi.

“Em... không sao”.

Anh kéo cô lại ôm trong vòng tay vững chãi và ấm áp rồi áp mặt cô vào ngực mình, “Có chuyện gì xảy ra vậy em?”

“Em nhìn thấy Abby! Thấy chị ấy đang cười ngượng. Rồi đột nhiên em nhớ lại thời thơ ấu. Chúng em bơi cùng nhau, cười ngượng... Kỷ niệm hiện về rõ mồn một như

vừa mới hôn qua. Hồi đó hai chị em thân nhau lắm. Rồi thấy chị biến thành người lớn và em chẳng còn nhận ra Abby của ngày xưa nữa. Em thấy hạnh phúc rồi lại vô cùng đau khổ.”

“Đây chỉ là bước đầu thôi. Bữa tối sẽ là bước tiếp theo”.

“Em... em mong chúng ta sẽ hoãn bữa ăn tối lại”.

“Đây chính là lý do tại sao ta phải làm ngay bây giờ. Em cứ suy nghĩ sự việc phức tạp lên hoài”.

“Nhưng có vẻ gượng ép. Như cuộc hôn nhân của chúng ta đây này”.

“Sao cơ? Em nghĩ vậy thật à? Hay em chỉ nói vậy để bảo vệ bản thân mình? Bởi vì mỗi lần anh chạm vào người em, mỗi lần ta gần gũi nhau đều quá tuyệt. Vậy thì sao em có thể nghĩ như thế?”

“Em không biết. Em không quan tâm”.

“Vậy à, tẻ thật, anh thì có quan tâm đấy! Chuyện của chúng ta là rất đặc biệt. Em phải đối diện với gia đình mình dù có muốn hay không. Lần tới khi gặp họ, mọi việc sẽ bình thường hơn”.

“Em không thể”.

“Anh có thể nói cho em nghe rất nhiều điều kinh khủng về hai từ “không thể”. Chuyện gì mà cũng nói “không thể” là xem như thôi rồi. Anh từng thấy người mất mạng vì điều đó em à”.

Anh áp tay cô lên môi mình, “Anh sẽ luôn luôn ở bên em.” Anh siết chặt cô trong vòng tay mình cho đến khi cô cũng ôm anh thật chặt.

“Thứ gì cũng có thể mất đi trong tích tắc”, cô nói, “Em không thể mạo hiểm lần nữa”.

“Đừng nghĩ như vậy, em à. Sao em không nghĩ rằng mình có thể cùng nhau sẻ chia mọi vui buồn? Chúng ta có quyền được hưởng hạnh phúc. Được yêu, được sống xứng đáng để ta mạo hiểm chứ? Ba chúng ta, em, Taylor và anh có thể là cơ hội làm lại cho em mà?”

Có thể sao?

“Hãy ôm em thôi”, cô thì thào, “Hãy ôm em”.

“Anna, anh xin lỗi đã ít nhiều dối em lúc chúng ta ở Las Vegas. Là lỗi của anh nên ta mới có một khởi đầu không hay.”

Cô nghĩ đến cơ hội việc làm ở Gergia. Rồi anh vuốt tóc và hôn trán cô, cô lại ôm anh sát hơn vào mình.

Mười bốn

Connor căng thẳng khi thấy Terence và Abby vây lấy Anna. Ít nhất thì lần này Anna vẫn còn chịu ở trong phòng cùng mọi người. Nhưng anh không thích khi nhìn thấy sự bồn chồn trên gương mặt hơi gầy gò nhưng rất thanh tú của cô lúc này đang hướng ra cửa tìm lối thoát.

Đừng thúc ép. Hãy cho cô ấy ít không gian riêng. Connor hi vọng tối nay sẽ diễn ra suôn sẻ. Thật đáng lo ngại.

Anh chỉ mong ước mỗi một điều thôi - từ giờ đến cuối đời được thức dậy mỗi sáng khi đang ôm cơ thể ấm áp mềm mại của Anna trong lòng mình, còn con gái anh nằm ngủ ở phòng dưới sảnh. Nhưng những ngày qua cho dù có cố gắng thuyết phục Anna đến mức nào đi nữa thì anh vẫn không thấy yên tâm về cô.

Nếu đêm nay cô chịu làm quen với mọi người trong gia đình mình thì có lẽ cô sẽ bắt đầu nghĩ đến tương lai cũng nên.

Anh đang thầm mong tối nay mọi việc suôn sẻ thì thấy Terence và Abby vây lấy Anna, lúc này đang đứng chôn chân tại chỗ, hai tay ôm chặt lấy Taylor. Lúc này Ceasar chập chững đi vào phòng khách tò mò sờ ngấm các đồ vật gần đó. Còn Leo thì đang đuổi theo cậu bé rồi đứng trông chừng con.

“Chị thích chiếc áo của em”, Abby hào hứng nói với Anna.

“Ừ, trông con tuyệt lắm”, Terence góp lời, mắt không rời khỏi Anna.

“Chúng ta không thể tin được khi biết tin Connor đã tìm ra em và Taylor”, Abby nói, “Cô bé xinh quá!”

Taylor nhắm mắt và e ngại dụi đầu vào ngực mẹ khi Abby đưa tay vuốt ve viền áo đầm của cô bé.

“Thỉnh thoảng khi gặp người lạ đúng lúc nó đang mệt thì nó như vậy đấy”. Anna nói, mắt liếc nhìn Connor, “Nó nghĩ nếu nhắm mắt lại rồi mở ra thì mọi người sẽ biến mất”.

“Chúng ta không phải là người lạ đâu, bé yêu”, Abby nói, “Minh đã gặp nhau tuần trước rồi mà. Bác là bác Abby của con đây”.

“Mọi người uống chút gì nhé?”, Connor mời, anh hi vọng uống nước vào sẽ giúp tất cả bớt căng thẳng hơn.

Không thấy ai trả lời, anh liền kéo khuỷu tay Anna dẫn cô ra phòng khách, mọi người đành phải đi theo. Không thấy Leo và Ceasar đâu cả.

Sai lầm lớn. Căn phòng lớn với những chiếc ghế bành rộng bọc da và chiếc sừng nai treo trên tường có thể phù hợp với những cuộc họp mặt đông đúc, nhưng thật tệ cho một nhóm người ít ỏi thế này. Phòng hơi tối cùng không gian rộng lớn càng làm Anana và Terence dễ dàng thu mình lại với mọi người hơn.

“Các quý cô, dùng nước gì nào?”, Connor vui vẻ hỏi.

“Nước lọc”, Anna lẩm bẩm nói mà không nhìn anh.

“Chị cũng vậy”, Abby nói.

“Có đá”, Anna nói giọng hơi lạc đi.

“Ừ, nhiều đá”, Abby cố tỏ giọng vui vẻ.

Cứ như nhóm người bất động này ai cũng cần đá vậy.

Giúp tôi chứ, mọi người! Connor thầm nói.

Anna cầm lấy nước uống và thu mình ngồi xuống mép ghế. Nhân đó Abby cũng ngồi xuống mép bên kia. Cô đặt ly nước xuống và cho Taylor ngồi chơi trên sàn. Thấy Anna có vẻ không thoải mái, Abby bậm môi nghĩ nghĩ ngợi rồi cô cố mỉm cười nhìn cháu gái mình, “Nó đáng yêu quá”, Abby nói, “Được mấy cái răng rồi?”

“Một”. Anna nhìn tránh đi hướng khác, “Chắc cũng sắp có hai cái rồi”. Abby không biết nói gì thêm nữa nên hai chị em cứ ngồi đó, dè dặt suy nghĩ mông lung về nhau.

Phải mất rất nhiều nỗ lực cùng tình yêu thương và thời gian để hàn gắn mối quan hệ này.

Mặt trời hắt vừa ló dạng sau đám mây bởi lẽ đột nhiên có một tia nắng lọt vào

cửa sổ rồi chiếu thẳng vào giải thưởng Steuben Longhorn thu nhỏ của Connor, làm nó sáng lên.

Mắt Caesar sáng rực, cậu bé hét lên. Bản sao tóc đen của Leo đập chững chạy đến bàn nước nơi có chú bò bằng thủy tinh sáng bóng trên đó.

Có phải đứa trẻ nào cũng biết chạy trước khi biết đi như thế này không? Hay chỉ có cháu mình là đứa nhóc duy nhất nhanh nhẩu cứ như chân có gắn bánh xe vậy? Liệu Taylor có giống Caesar không? Connor rất muốn cả hai đứa làm bạn và chơi đùa cùng nhau.

“Không được, nhóc con! Đó không phải là đồ chơi đâu!”, Abby cười với Anna trước khi ngăn con lại, cô nhanh chóng chụp lấy chú bò nhỏ chỉ vài giây trước khi mấy ngón tay mũm mĩm của Caesar kịp chạm vào.

“Không được!”, cô lặp lại giọng nghiêm khắc hơn rồi đưa con bò cho Anna.

Caesar xỉ mặt xuống. Cậu bé hay nằm ra mỗi khi cáu. Rồi Caesar ứ lên một tiếng, nằm lăn ra sàn.

Connor cố nén cười, “Nó búống bình giống cha hay giống ai vậy không biết?”

“Hoặc giống chú”, Leo đáp trả.

Caesar lại ứ lên thêm lần nữa.

“Không được, con! Con không được kêu lên với mẹ như thế!”, Abby la con.

Caesar trề môi dưới ra, Taylor nhìn thấy, cười khanh khách vỗ tay thích thú, cu cậu thấy có người chú ý đến mình nên cũng bót cáu lại.

Thấy người cổ vũ mình rất hăng hái nên Caesar trở nên vui vẻ rồi đứng lên chạy về phía Taylor. Bắt chước lời mẹ, cu cậu nói lớn, “Không!”

Taylor lúc này phấn chấn hẳn lên dù mẹ của bé thì vẫn chưa làm được điều đó. Cô bé cười và liên tục vỗ tay.

“Cẩn thận con, em còn nhỏ”, Leo nói rồi nắm tay kéo Caesar lại.

“*Tawor*”, Caesar ngọng nghịu gọi rồi giật tay khỏi tay ba và bắt đầu vỗ tay cùng Taylor.

Ceasar hào hứng vỗ tay theo điệu bài *Bánh có nhân*. Taylor khoái chí cười nắc nẻ rồi cũng bắt chước vỗ tay như vậy. Miệng cười ngoác đến mang tai. Ceasar chạy tới chỗ từng người, rồi cu cậu làm mọi người cũng hào hứng hát cùng mình.

Cảm ơn Chúa vì những đứa trẻ này! Chẳng thể làm ơn mấy chú hề tí hon này được.

“Hai người cũng sắp phải sửa lại khu nhà để bọn trẻ an toàn chạy nhảy rồi đây”. Abby nói.

Connor gật đầu, “Phải rồi”.

Anna nhú mày và tránh cái nhìn của Connor.

“Này, em có thấy cái hàng rào anh mới làm dọc theo đồng cỏ phía Bắc không?”, Leo hỏi.

Điện thoại trong túi lại rung lên lần nữa làm Connor hơi lo. Dù đã lờ đi không nghe máy nhưng anh biết mình nên trả lời ngay khi có thể.

“Anh đang hỏi là em thấy cái hàng rào mới thế nào?”

Leo lặp lại.

“Xin lỗi... à... cảm ơn. Em nợ anh bao nhiêu?”

Connor hỏi.

“Hàng xóm bên cạnh trả một nửa, nên phần em là một phần tư. Để anh gửi mail cho.

“Tốt”, Connor đáp.

Tại sao Anna chẳng thể nói gì hết? Tại sao cô ấy cứ thu mình ngồi sát mép ghế như vậy? Ôi chao, cô ấy không bỏ chạy đi đã là tốt lắm rồi.

Anna vẫn ngồi đó tay mân mê những nếp gấp trên váy mình cho đến khi ngược lên bắt gặp Connor đang nhìn mình. Cô lại nhìn xuống và đan hai tay để vào lòng.

Connor đứng lên, “Mọi người uống thêm nước rồi ăn tối nhé?”

Mấy viên đá kêu leng keng trong cốc, Terence và Leo đưa ly lên. Connor nhấp cạn ly.

Tuyệt thật. Phụ nữ trong phòng này chẳng động đến cốc còn cánh đàn ông thì đã nốc cạn mấy ly Scốt rồi.

Connor mở điện thoại thì thấy có cuộc gọi nhỡ của Guerra nên anh liền gọi lại. Khi anh gác máy. Leo cũng đã lắng nghe cuộc trò chuyện liền hỏi anh về trường hợp Drake bị bắt cóc, “Vậy theo em thì hiện giờ ông ta đang ở đâu?”

“Chúng ta không có nhiều đầu mối”.

“Gia đình ông ấy chắc đang lo lắng phát điên lên được... như chúng ta ngày xưa ấy”, Terence nói, “ Ba luôn nhớ cảm giác tồi tệ đã nuốt chửng lấy mình như thế nào, cảm thấy bất lực và tự trách mình. Bất cứ khi nào mình ở đâu cũng không thể quên được cảm giác đó”.

Anna đánh rơi ly nước xuống sàn, chiếc ly vỡ tan, “Xin lỗi Connor”. Anna lúng túng nói nhỏ.

“Không sao”, anh vừa nói vừa chạy đến bên cô, “Em có sao không?”

“Kỉ niệm”, cô thì thầm, “Kỉ niệm cứ ùa về mỗi khi em nhìn thấy Abby ngày hôm nay”.

“Leo, trông chừng Ceasar để em nhặt mấy mảnh vỡ”, Abby nói.

“Mọi người muốn biết chuyện gì xảy ra với tôi...”

Tất cả đều khựng lại khi nghe Anna run rẩy nói.

“Thật ra tôi không biết chắc điều gì vì tôi không nhớ rõ lắm. Một chiếc xe tải màu trắng... rất sợ hãi... muốn trốn chạy đi. Cảm thấy mình lạc lõng, không ai nhớ đến... như là chẳng ai quan tâm đến mình nữa”.

“Trời ơi!”, Terence kêu lên.

“Chuyện đã qua rồi. Giờ em đã an toàn bên cả nhà rồi”, Abby nói.

Terence đặt ly nước xuống bàn và bước đến bên Anna.

“Con quan trọng, Becky. Rất quan trọng. Cha nghĩ mình cũng đã từng trốn chạy tất cả”, Terence nói, “Giờ đây có lẽ nhờ con còn sống mà cha có thể không như thế nữa”.

Connor tránh sang một bên để hai cha con lại với nhau.

Từ từ, Terence vòng tay ôm lấy Anna. Cô không ôm lại cha mình nhưng như vậy cũng đủ rồi. Terence ngại ngần và lóng ngóng đưa tay vuốt tóc con gái.

“Cha có mùi giống ngày xưa”, Anna lạc giọng lúng búng nói, “Ít nhất cũng có cái gì đó giống”.

“Mùi thuốc lá”, ông nói, “Ba xin lỗi, thói quen khó bỏ nhất trên đời mà”.

“Con nhớ ra cha vì mùi thuốc lá này mà, đừng bỏ”.

“Cha sẽ không mách bác sĩ của cha là con xui như vậy.”

“Ba à!”, Abby phản đối, nhưng giọng nhẹ nhàng đùa, “Cha đã hứa với con và bác sĩ là sẽ bỏ hút thuốc mà”.

Cuối cùng Anna đã có thể nở nụ cười thật sự...

“Có hai đứa con gái mà mỗi đứa nói mỗi khác. Các con có nhớ là lúc nhỏ hai đứa rất hay cãi nhau không?”

Anna lại mỉm cười như thể cô đang nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc bên gia đình. Lúc đó rắc rối chỉ mỗi một việc là làm sao tranh phần với Abby để được ba mẹ cưng hơn.

“Nếu con được điểm thua Abby là con sẽ bịa chuyện Abby làm gì sai để mách ba”.

“Hồi đó Abby cũng làm thế với con mà”.

Abby bật cười.

Đột nhiên Anna thấy mệt khi phải cố hòa mình trong câu chuyện của gia đình.

“Xin thứ lỗi”, cô nói rồi lại đi xuống sảnh.

Connor đuổi theo để xem cô thế nào, lên đến phòng ngủ, anh hỏi, “Thế nào rồi em?”

“Thật khó khăn... khi cùng lúc nhớ ra người thân của mình lại đồng thời lại cứ như vừa mới biết họ”.

“Em đã cư xử rất tốt mà”.

“Thật không? Hay anh chỉ nói thế vì anh muốn điều đó xảy ra?”

Anh nâng cằm cô lên để cô có thể nhìn vào mắt mình, “Anh chỉ đang muốn nói với em rằng em có thể sống một cuộc sống hạnh phúc với gia đình mình, với anh ở nơi này. Họ đều yêu thương em và Taylor. Anh cũng luôn quan tâm đến em”.

“Thật sao? Anh có bao giờ thấy mình bị lừa dối như em không? Anh có không?”

Những lời nói đó làm anh sững người lại vì thất vọng, anh liền quay bước đi xuống dưới cùng mọi người. Cô ân hận vì mình đã ăn nói như thế với anh nhưng đã trót nói rồi thì có rút lại được đâu.

Tối hôm ấy, suốt buổi còn lại Connor vẫn cư xử lịch sự với Anna trước mặt mọi người nhưng anh tránh không nhìn Anna. Khi cô cảm nhận được anh đang hoàn toàn giữ khoảng cách với mình thì cô ước giá mà mình đã không xử sự như thế.

Cô ghét phải làm anh buồn lòng, nhưng giờ cô phải làm gì để cứu vãn tình thế đây?

Mười lăm

Buổi tối trôi qua thật chậm chạp. Đầu Anna nhức như búa bổ khi cô đứng cạnh Connor tại cửa trước. Sao cha cô lại không đi như những người khác nhỉ?

“Tạm biệt”, cô thì thầm, đẩy cửa rộng hơn với hy vọng rằng cuối cùng thì Terence cũng hiểu ý.

Nhưng ông vẫn đứng đó, tim ông nhói lên khi nhìn cô.

“Con xin lỗi. Con thật sự rất đau đầu”, cô nói. Không thể suy nghĩ về việc ông cần gì hay Connor cần gì thêm một giây nào nữa, Anna chạy nhanh vào phòng ngủ lớn, bỏ lại Connor tiễn Terence ra ngoài và khóa cửa. Cô ghét phải thô lỗ hay tàn nhẫn như thế, nhưng cô cảm thấy phát điên vì căng thẳng.

“Bữa ăn tối tốt hơn anh nghĩ đấy”, Connor nói khi anh vào với cô vài phút sau đó, “Lúc đầu mọi thứ có hơi căng thẳng, nhưng...”

Đầu óc mụ mẫm, cô cứ gật sau khi uống xong viên aspirin với nước, “Em thật sự không muốn nói về chuyện này”. Xoay lưng về phía anh, cô ngồi xuống bên bàn trang điểm và bắt đầu vật lộn với chiếc móc của sợi dây chuyền.

Nhìn thấy tay cô bắt đầu run rẩy, anh tiến đến phía sau cô, “Cần anh giúp không nào?”

Cô không muốn anh ân cần như thế và khi những ngón tay ấm áp của anh chạm vào gáy cô, cô phải kiềm chế cảm xúc rộn ràng ấm áp đang dâng lên trong cô. Nhanh chóng, anh đã tháo được sợi dây chuyền ra và đặt nó lên mặt bàn.

“Em quá yên lặng đấy”, anh nói.

“Em à? Xin lỗi!”. Suốt đêm nay cô cảm thấy như là mình bị tách ra làm hai. Bên họ. Bên anh. Vì sự mong đợi của họ, “Anh có thể vui lòng đừng nói thêm gì được không? Về bất cứ điều gì trong việc này được không?”

Anh gật.

Điều mà cô muốn bây giờ là đi nằm, kéo chăn trùm kín người và yên lặng. Không phải Leo, Abby và Terence không tốt mà bởi vì họ quá tốt. Và cô cảm thấy mình như bị cuốn về phía họ. Họ mong đợi cô trở thành em gái và con gái của họ trong khi cô vẫn không biết cô có làm được thế không.

Có lẽ đã quá muộn cho mọi người lại trở thành người nhà của nhau. Có lẽ nếu cô bỏ đi thì mọi người sẽ thấy hạnh phúc hơn - cả Connor nữa.

Điều mà cô muốn bây giờ là đi vào cõi hư không bằng một giấc ngủ không mộng mị. Có thể sáng mai dậy cô biết cô sẽ làm gì.

Khi Connor hôn nhanh lên trán cô, cô cảm thấy môi anh quá ấm. Chúng khuấy động sự khát khao trong cô.

Cô đột nhiên gay gắt với anh, “Em đã nói là em bị đau đầu”.

“Được rồi”. Đôi mắt anh buồn rầu, “Anh lấy làm tiếc khi nghe điều đó”, anh nói, giọng khàn đi, “Vậy thì có lẽ anh để em yên tĩnh một lát vậy. Anh cần phải đi gọi điện thoại đây”.

“Về vụ bắt cóc à?”, cô rùng mình.

Anh gật đầu, “Anh định đi một lát. Em ổn chứ?”

“Em không sao”, cô nói dối.

“Khi anh gọi điện xong, em có muốn anh ngủ lại ở phòng ngủ dành cho khách không? Như thế thì anh sẽ không làm em thức giấc khi anh vào giường”.

Ngay lập tức, cô cảm thấy đau lòng và muốn từ chối lời đề nghị bỏ cô ngủ một mình của anh, nhưng thật điên rồ, vì anh đã nói lên điều mà cô muốn cách đây vài giây - được một mình.

Thật ngu xuẩn. Điều mà cô thật sự muốn là có anh bên cạnh, suốt đêm, và vòng tay anh ôm lấy cô - vì ai biết được họ có nhau được bao lâu?

“Anh luôn chu đáo”, cô nói.

“Anh biết em mệt, vì thế để anh đi xem Taylor cho em trước khi anh gọi điện thoại nhé”.

“Anh yêu”, cô thì thầm, cố giấu cảm giác thất vọng.

Anh mỉm cười. Nụ cười thật đẹp. Hàm răng trắng bóng, đầy rần rỏi vẻ đàn ông, gọi lên ước muốn cháy bỏng trong cô. Lúc nào cũng thế, sự mạnh mẽ đàn ông trong nụ cười của anh luôn làm tăng thêm cảm giác mâu thuẫn trong cô đối với anh.

Anh muốn cô, và cô đã nói với anh là cô thích ngủ một mình hơn. Khi anh xoay lưng đi, cảm giác rất cần có anh phủ ập lên cô. Cô suyt bật lên thành lời gọi anh lại khi nhìn dáng anh tự tin bước xuống sảnh.

“Đừng đi”, cô thì thầm nhưng quá khẽ nên anh không thể nghe thấy. Anh quá tốt. Anh luôn giúp cô, lên kế hoạch mọi thứ và thực hiện chúng một cách hoàn hảo. Anh bên cô suốt buổi tối, đóng vai một ông chủ nhà tuyệt vời, giải quyết ổn thỏa mọi thứ cho dù họ mới cãi nhau trong phòng ngủ. Anh thậm chí còn hứa sẽ giúp cô lau dọn nhà bếp vào ngày mai.

Tim cô nhói lên.

Sáng hôm sau có lẽ cô sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn để vạch ra những điều cần làm.

Giữa cảnh tranh tối tranh sáng hiện lên khuôn mặt khủng khiếp, đáng sợ của một người đàn ông. Mũi ông ta mím lại một cách tàn độc. Cái mũi khoằm của ông ta giống như là mỏ chim hơn là mũi người. Và đôi mắt ông ta, đang chăm chăm nhìn vào cô, chiếu ra những tia vẫn đỏ kỳ lạ, và tròng mắt dường như bất động.

“Thật là đứa con gái hư đốn!”, ông ta gầm gừ, “Mày tháo khăn bịt mắt ra à! Mày có biết điều đó nghĩa là thế nào không - mày đã nhìn thấy tao. Bây giờ thì tao không bao giờ để mày thoát được!”

Cô giật mình tỉnh giấc - thét lên, tiếng kêu bị bóp nghẹt dưới gối. Một lần nữa ký ức tồi tệ lại ập về.

Đèn pha của chiếc ô tô chạy lấn đường. Một tiếng ầm đing tai nhức óc vang lên. Chiếc xe tải nhỏ lật nghiêng.

Cô nhớ là mình đã bò ra ngoài và cầm cổ chạy. Một chiếc xe tải dừng lại. Hoảng sợ, cô bò vào trong xe và kéo tấm vải nhựa phủ lên người. Tiếng động cơ chạy đều đều làm cô ngủ thiếp đi. Nhiều tiếng trôi qua, khi chiếc xe tải dừng lại, cô trèo ra

ngoài và chạy nhanh vào rừng. Kể đó, cô nhớ mình được ôm chặt trong tay xờ Kate.

Mình nhớ lại rồi, cô nghĩ.

Nhanh như chớp, Anna nhào ra khỏi giường. Với đôi chân trần, cô chạy băng qua sảnh vào phòng ngủ dành cho khách với hy vọng Connor đang ngủ ở đó. Khi cô súyt đẩy mạnh cửa và nhào vào lòng anh thì đột nhiên cô ngừng lại.

Connor đã buộc cô phải bắt đầu lại mối quan hệ của họ. Cô không thể chạy theo anh khi mong anh cứu lấy cô và sau đó thì lại đẩy anh ra. Cô phải tự quyết định xem mình muốn làm gì với phần đời còn lại của mình và có lẽ cô nên tự mình làm. Có lẽ tốt nhất là cô nên rời khỏi anh một thời gian. Có lẽ cô cũng nên rời khỏi Taylor.

Cô bước chầm chậm vào phòng trẻ. Taylor đang cuộn mình lại ngủ ngon lành bên bình sữa. Anna nhắc bình sữa ra khỏi nôi. Taylor vẫn chưa quen với việc uống sữa bằng bình nên nó vẫn chưa uống hết.

Thật khế, Anna hát bài *ABC* cho con nghe. Sau đó cô nhẹ vỗ tay và thì thầm gõ nhịp bài *patty-cake*.

Bỗng nhiên, ý nghĩ phải tạm thời xa cách Taylor khiến những giọt nước mắt Anna trào ra. Cô phải bước lui lại để chúng không rơi trên mái tóc non tơ màu vàng hoe của con.

“Mẹ yêu con”, cô thì thầm, “Con biết, phải không con? Cho dù mẹ phải đi xa một thời gian nhưng mẹ vẫn yêu con”.

Nhưng Taylor sẽ nghĩ gì khi cô không có ở đây vào ngày mai?

Ngày mai ư? Không. Cô không thể chờ cho đến sáng được.

Anna lấy hết can đảm, so vai bước ra khỏi phòng trẻ. Mười phút sau, với túi xách nhỏ và chiếc ví trên tay, cô khẽ khàng bước xuống sảnh, đi ngang qua phòng ngủ dành cho khách nơi Connor đang ngủ. Cô dừng lại một lúc. Sau đó, với tâm trạng nặng nề, cô cất bước về phía nhà bếp và khẽ lách mình qua cửa sau.

“Em không muốn làm tổn thương anh hay gia đình em, nhưng bây giờ em không thể ở lại đây nữa. Em cần có thời gian để suy nghĩ. Có lẽ em muốn ly dị. Bằng cách

này hay cách khác. Em sẽ gọi điện cho anh trong vài tuần nữa để chúng ta quyết định xem phải làm gì với Taylor.

Anna”

Khẽ thốt lên lời nguyên rủa, Connor xé tan tờ giấy ra thành từng mảnh.

Anh nhắc điện thoại lên và quay số của Abby vì anh nghĩ không ai anh có thể tin cậy để giao phó Taylor trong khi anh bận giải quyết tình huống của Drake.

Đừng nghĩ gì về Anna nữa.

“Một bước nữa thôi. Chỉ một bước nữa thôi”. Connor lẩm bẩm khuyến khích khi anh và hai người cộng sự của anh kéo lê Larry Drake đang run rẩy ra khỏi nơi tận cùng của một hang sâu. Dù không phủ đầy băng như giếng Michael nằm ở một hốc thấp nhất trong hang, nơi này rộng hơn, nhưng đá vôi vẫn khiến họ cảm thấy thật lạnh. Có lẽ do cả Connor và Drake đều bị ướt sũng vì dầm mình quá lâu trong giếng.

Rằng Connor lập cập đánh vào nhau. Anh đã mất hết hai tiếng để đi xuống cái địa ngục tối tăm, trơn trượt, chật hẹp này và sau đó lại trèo lên. Drake có lẽ do đang bị sốc nên quá yếu ớt, chỉ có thể lê từng bước tiến về phía trước.

“Đến rồi!”, Connor nói. Sau đó họ loạng choạng bước ra khỏi cửa hang.

Ánh sáng chợt ập đến, những âm thanh chợt nổi lên khiến anh váng tai và không nghe thấy được gì nữa. Sau bóng tối tràn ngập trong năm mờ ảm ướt của Drake, ánh mặt trời trên một ngọn đồi ở vùng quê thật chói chang rực rỡ. Đám đông trên đồi hồ hởi nâng những lon bia lên reo hò hoan hô.

Một người phụ nữ vui mừng gọi lớn, “Larry!”

Connor hít một hơi thật sâu làn không khí đầy hương thơm của cây bách xù. Kể từ khi Anna bỏ đi, anh đã chạy đua với thời gian để tìm cho được Drake. Giờ đây, sự thử thách này đã gần kết thúc, Connor đột nhiên cảm thấy như muốn ngã quỵ.

Anh muốn được về nhà với Anna, được ôm siết lấy cô trong tay, nhưng cô đã không còn ở đó nữa.

Leigh Drake lao vào Connor. Hai tay cô nâng lấy mặt anh và hôn lên cả hai má anh, “Cám ơn!”

Nức nở, cô nhào đến ôm lấy chồng mình lúc này đang ngã quỵ dưới đất. Khi cô nhận ra anh ta quá yếu, nước mắt cô càng giàn giụa hơn và cô siết chặt chồng mình.

Khi những phóng viên nhiếp ảnh ào tới, Connor bước ra chặn họ lại để che chở cho Drake, “Hãy để họ được nghỉ ngơi, phải không các bạn?”

Trong giây phút nhìn họ lại ôm chặt và hôn nhau, Connor ước ao có được một người vợ yêu thương anh được một nửa thế này. Sau đó, một phóng viên chụp lấy tay anh và dí chiếc micro vào mặt anh.

“Làm thế nào mà anh biết được là Jefferson, gã bảo vệ bị sa thải do uống rượu trong khi làm việc, làm vụ này?”

“Chúng tôi may mắn thôi”.

Nhân viên của anh đã phỏng vấn hàng chục công nhân. Guerra đã nói chuyện với bà Jefferson vì không thể tìm thấy Jefferson. Bà ấy đã hồi hộp kể cho Craig nghe về sở thích đi khảo sát và lặn trong giếng Michael của Jefferson.

Connor đã thử tìm.

“Làm thế nào mà anh suy ra được rằng Drake đang bị xích tay dưới đáy giếng Michael?”

Ảo tưởng.

“Tìm thấy được Drake là điều kỳ diệu đấy”, Connor nói, “Anh ta chỉ còn không khí để thở trong hai phút nữa thôi”.

Connor quay đi, kết thúc cuộc phỏng vấn. Anh chụp lấy điện thoại để gọi cho Anna trước khi anh cay đắng nhớ lại.

Cô ấy đã bỏ đi rồi.

Có thể cô ấy sẽ ly dị với anh. Cũng có thể cô ấy sẽ không làm thế.

Trời đã không ban cho anh điều kỳ diệu khi yêu thương cô ấy.

Mười sáu

Ba ngày sau

Houston, Texas

Lắc đầu nguầy nguậy, Taylor đẩy nút vú của bình sữa ra khi Connor bế nó và đung đưa trong căn phòng trẻ màu hồng mà bây giờ đã đầy ắp những con gấu nhồi bông và tất cả các loại đồ chơi chạy bằng pin có gắn đèn màu. Những thứ đồ có âm thanh đang phát ra thật lớn đủ loại bài hát như bài *ABC* và bài *"Twinkle, Twinkle, Little Star"*. Connor biết rằng anh đã mua quá nhiều đồ chơi cho Taylor nhưng anh muốn an ủi con bé.

Connor lắc lắc bình sữa, "Ba biết, đây không phải là mẹ con, nhưng mà đây là thức ăn đấy, con yêu", anh cố giải thích một cách mệt mỏi.

Anh không kiên nhẫn được như Anna và anh cảm thấy thật tội nghiệp cho Taylor. Anh không trách con bé nổi giận với anh bởi vì Anna đã bỏ lại cha con anh. Quỳ thật, có lẽ đó là do lỗi của anh.

Đôi mắt xanh ươn ướt của Taylor cứ nhìn chăm chăm vào anh như thể con bé van nài anh phải giải quyết ngay vấn đề khủng khiếp giữa họ. Nhưng khi anh đẩy cái nút vú khó chịu ấy vào môi dưới của bé và cố đưa những giọt sữa tệt hại vào miệng nó thì nó nhúu đôi mày lại một cách giận dữ và giấu mặt vào vai anh. Cuối cùng khi nó chịu ngẩng mặt lên, nó len lén liếc nhìn anh. Vì không thấy Anna đâu cả, Taylor nắm chặt tay lại và bắt đầu đá hai chân.

Chẳng bao lâu sau, nó vừa quẫy đạp mạnh chân vừa hét lên.

"Mẹ...ẹ...ẹ..."

"Ba biết rồi, con yêu ạ. Mẹ cũng bỏ ba rồi này".

Cổ họng anh nghẹn ứ nổi tuyệt vọng đau khổ xen lẫn niềm kiêu hãnh cay đắng của đàn ông. Mặc cho hoàn cảnh tồi tệ như thế nào, mặc cho anh cảm thấy tội nghiệp cho Taylor như thế nào, anh nhất định sẽ không đi tìm Anna.

Làm thế nào mà cô ấy lại có thể rời xa con gái của mình dù chỉ một phút được cơ chứ?

Abby và Terence muốn anh đi tìm cô nhưng anh sẽ không đi. Có lẽ đã đến lúc để cô quyết định. Nếu cô muốn đi thì anh sẽ để cô đi.

Anh yêu cô. Cô không muốn nghe điều đó vì thế anh sẽ không nói khi cô gọi về nhưng anh vẫn mãi yêu cô.

Cô sẽ ở mãi trong tim anh cho dù cô thiếu sự mạnh mẽ mà anh cần có ở người bạn đời - đó chính là sự chịu đựng bền bỉ. Anh e sợ cuộc điện thoại gọi về của cô. Anh ghét ý nghĩ phải tranh luận thẳng thắn bàn về vấn đề nuôi dưỡng con và ly dị, về việc chia trách nhiệm với Taylor giữa họ, nhưng nó sẽ không phải là đứa bé đầu tiên chịu đựng việc ly dị này.

Như thể đọc được sự kiên quyết trong đầu anh, Taylor khom lưng xuống và bắt đầu vừa đá vào ngực anh vừa hét lên.

Anh đặt bình sữa xuống sàn nhà bên cạnh chiếc ghế xích đu và đứng lên, “Chúng ta lại đi nhé”.

Nhấc Taylor lên vai, anh bắt đầu bước tới bước lui. Nhưng thế này lại làm Taylor thêm bực dọc. Anh nhặt những con gấu nhồi bông lên, chỉ cho nó xem những bức tranh đầy màu sắc trên tường, nghịch với cái điện thoại của nó, đánh tung quả bóng và làm cho con vịt đồ chơi kêu lên the thé.

Vậy mà Taylor vẫn không thềm để ý gì, nó hét toáng với anh, khuôn mặt nó đỏ bừng lên và quá nóng đến nỗi anh sợ nó sẽ bị tổn hại. Ai biết được việc chăm sóc một đứa bé lại khủng khiếp thế này?

Anh thở dài mệt mỏi trong tuyệt vọng. Có vẻ như anh sẽ trải qua một đêm khủng khiếp nữa. Hai đêm đầu tiên không thể đỡ dành được Taylor. Cả hai đêm nó đều khóc cho đến khi mệt lả đến khoảng ba giờ sáng.

Anh vuốt ve những lọn tóc đẹp bóng mượt của Taylor, những lọn tóc mà cách đây hai tiếng anh đã tự gọi và sấy khô chúng với cố gắng không làm cho con bé thức giấc. Sau đó anh thả những lọn tóc xuống và lại đưa cho bé bình sữa.

“Nào, hãy uống đi con. Ba không muốn con đói đâu”.

Nó nắm chặt hai tay lại và sau đó gạt mạnh bình sữa đến nỗi cái bình rơi xuống

và lăn đi trên sàn nhà. Nước mắt rơi tràn thêm xuống đôi má tím ngắt. Sau đó Taylor lại bắt đầu tức giận thêm lên, tiếng khóc của nó tắc nghẹn đầy kinh hoàng.

“Ổn rồi”, anh thì thầm, “Ổn rồi con ạ”.

Nhưng không ổn chút nào, và có lẽ sẽ không bao giờ thực sự ổn trở lại.

“Tại sao không ai nói cho tôi biết đóng bím cho một đứa trẻ đang la hét còn tồi tệ hơn là chỉ đạo xây dựng thương hiệu?”, Connor nói.

Có ít nhất sáu miếng bím bị hư và vô số miếng bị xé băng ra chắt thành đồng bên cạnh thùng đựng đồ.

“Điều mà chúng ta cần là một cuộn băng keo”, Leo trêu, “Và một ít kiên nhẫn nữa”.

Nghe thấy tiếng của bác, Taylor khóc dữ dội và đá chân mạnh hơn nữa. Nhẹ nhàng, Connor nhắc chân nó lên và luồn chiếc bím thứ bảy vào miệng nó.

“Em biết đấy, như thế này là không được rồi”, Leo nói bằng cái giọng điệu của CEO như không cho phép tranh cãi gì cả, “Em không thể vừa điều hành công ty vừa làm ông bố tuyệt vời suốt hai mươi bốn giờ trong ngày và cả bảy ngày trong tuần đâu. Em đang đi sai đường rồi đấy”.

“Anh đừng khuyên em”.

“Em phải đi tìm Anna đi”.

Dây băng bị xé ra khỏi miệng bím, “Thật chết tiệt!”, Connor nói, “Em đã đăng quảng cáo tìm vú em rồi”.

“Này, đưa cho anh miếng băng nào! Em đừng có buộc cái thứ chết tiệt này vào cho nó! Hèn gì con bé cứ khóc không ngừng”.

“Nhưng con bé cứ ngộ nguậy”.

“Em bé thì phải luôn ngộ nguậy chứ. Tránh ra nào! Để chuyên gia này làm cho nào!”

Leo huých khuỷu tay đẩy cậu em sang bên. Sau khi buộc xong, Leo bước lùi lại, neho mắt ngắm chiếc tã và sau đó quay nhìn Connor một cách đắc thắng.

Connor mở thùng đựng đồ và ném một chiếc bím dơ vào trong đó. Ngay lập tức một mùi khó chịu lan ra khắp căn phòng trẻ màu hồng. Nhấn mũi lại, Connor bế Taylor lên và bắt đầu đung đưa khiến con bé nín khóc được một lúc.

“Trời ơi, thật dơ dáy quá! Em phải đi tìm Anna về để giải quyết mọi thứ đi”.

“Khi cô ấy ở đây em đã thử hết mọi cách mà em biết để “giải quyết mọi thứ” như anh nói rồi. Nhưng không ăn thua gì cả”.

“Cách nào cũng cần phải có thời gian cả. Cô ấy ở đây chưa lâu mà”.

“Nghe này, ông anh đầy hiểu biết và ông chủ quái quỷ ạ, anh thuê em tìm cô ấy, em đã tìm thấy rồi. Cô ấy đã bỏ đi và giữ con gái em rời xa em. Em đã đi tìm lại cô ấy và giờ đây cô ấy lại bỏ đi nữa. Có lẽ thế cũng tốt. Em nghĩ đã đến lúc em phải ổn định lại cuộc sống của em”.

“Cô ấy bối rối đấy mà”.

“Không đúng, em nghĩ là cô ấy muốn ly dị. Em nghĩ đã đến lúc em phải từ bỏ Anna Barton rồi. Được chứ? Chúng ta hãy vứt bỏ tất cả đi nào”.

“Như thế thật tàn nhẫn”.

“Đôi khi cuộc sống thật tàn nhẫn và thất thường. Và tình yêu cũng thế. Anh biết đấy, trong những trường hợp như thế này, đôi khi chúng ta không thể làm gì được cả dù là chúng ta rất muốn. Vì thế, mặc dù em không muốn làm người cha đơn thân chút nào nhưng em sẽ phải trở thành thế thôi. Khi Linda mất và sau đó khi em phát hiện ra cô ấy đang có thai, tất cả điều mà em muốn làm là tìm lại một cơ hội khác. Em đã nghĩ Anna chính là cơ hội đó, nhưng em đã làm”.

“Thế còn Taylor thì sao?”

“Bây giờ nó là tất cả đối với em. Thật đấy, em đau xé lòng mỗi khi nó bắt đầu khóc không ngừng và em biết là nó nhớ Anna. Nhưng đây là sự lựa chọn của Anna mà”.

“Anh có thể nói thêm câu này không?”

“Nếu không phải là chuyện của Anna và em”.

“Terence nói là ông ấy sẵn sàng giúp trông đứa bé cho đến khi em thuê được người. Ông ấy nói rằng ông sẽ thử làm người giữ trẻ. Nếu anh là em thì khi lần đầu tiên ông ấy đến đây, anh sẽ đi kiểm tra xem có phải chắc chắn là đứa bé đang ngủ và không cần phải thay bỉm không”.

Connor bật cười, “Hãy nói ông ta có thể đến bất cứ lúc nào. Em sẽ liệu vậy”.

Taylor cũng cười. Sau đó nó chộp lấy mũi của cha và bập bẹ, “Mẹ...ẹ...ẹ”

Ôm Taylor trong tay, Connor chỉ cho nó xem những đám mây hồng đang bay trên nền trời xanh phía trên những ngọn cây trong bầu không khí yên ắng một cách lạ thường của vùng Houston.

Một cơn bão rất dữ dội có tên là Janice vừa mới cuốn vào vùng vịnh Mêhicô và lao thẳng đến vùng bờ biển Texas. Có lẽ sẽ lướt đến Houston.

“Mây kia”, anh vừa nói vừa chỉ những đám mây báo hiệu cơn bão đang đến gần.

“Mẹ...ẹ...ẹ...”, Taylor khóc ré lên, những ngón tay hồng hồng mềm mại của nó vỗ nhẹ lên mặt anh đầy tin cậy.

“Không, con gái yêu ạ, *ba...a...a...*”, anh sửa lại, “Ba lấy làm tiếc phải nói cho con nghe điều này nhé, cơn bão Janice đang làm các cánh cửa rung lên lách cách chứ không phải mẹ xinh đẹp của con đâu”.

Khi anh siết chặt lấy con bé và hôn lên chiếc bụng tròn tròn của nó, nó lại đưa tay sờ vào má anh và cười khúc khích. Tối hôm qua là đêm đầu tiên nó ngủ yên kể từ khi Anna bỏ đi.

“Chúng ta sẽ đến đó xem nhé, con gái nhỏ của ba”, anh thì thầm, “Cùng đi nào!”.

Dù cho bây giờ là đã cuối buổi chiều nhưng không khí vẫn còn quá nóng bức và ngột ngạt khiến anh cảm thấy như muốn nghẹt thở. Anh vẫn chưa quyết định được nên đi hay ở lại. Chờ đến khi biết được rõ ràng mọi người nên làm gì thì sẽ là quá muộn. Mọi người trong cái thành phố chết tiệt này sẽ nhảy lên xe hơi cùng một lúc và đổ xô di tản về các tuyến đường lên phía bắc. Connor không chắc anh có thể một mình cùng với đứa bé lái xe suốt hai mươi bốn giờ hoặc hơn trên đường để đến được nơi mà thông thường phải đi mất hết ba ngày. Các vú em mà anh thuê đã ra đi vào sáng nay cùng với gia đình riêng của họ để tránh kẹt xe.

Khi anh tiến vào khoảng sân sau đầy bóng râm, tiếng cửa xích gầm lên phía trên đầu anh và chúng phát ra từ những ngọn thông. Anh đã thuê hai người đàn ông đến cắt bỏ những cành cây đã chết để chúng không rơi xuống mái nhà. Đôi giày ống của anh giẫm lên những chiếc lá thông và những quả thông kêu lạo xạo khi anh sỏi bước đi kiểm tra những người đàn ông đang gắn cửa chớp chống bão. Trước đó anh tự mình làm những việc này, nhưng từ khi những người giữ trẻ di tản đến Austin thì Taylor là mối quan tâm hàng đầu của anh.

Thật may mắn, cơn bão Janice được dự đoán là sẽ ập vào vùng bờ biển phía nam cách đó hàng trăm dặm. Tuy nhiên, những cơn gió xoáy và các luồng gió bắc đầu tiên trong năm có thể đẩy cơn bão xuống phía bắc nếu nó tăng tốc. Và một khi đã thổi đến vùng vịnh ngoài thì các cơn bão lớn thường mạnh dần lên.

Connor quay trở lại sân trước vừa đúng lúc chiếc Lincoln màu trắng đỗ xích bên đường. Abby vẫy tay và bước xuống xe. Cơn gió mạnh thổi tung chiếc váy màu xanh da trời của cô. Cô chạy băng qua bãi cỏ về phía họ.

Biết rõ cô ấy và những người còn lại trong gia đình Anna muốn gì, anh cau mày.

“Em biết không nào, chị lại đã thuê người đi tìm Anna”, cô ấy nói.

“Em đã bảo với chị rồi mà. Cô ấy sẽ gọi lại thôi. Nhưng chị muốn thế thì tùy chị”, anh vẫn tắt trả lời.

“Nhưng họ không may mắn”.

“Dĩ nhiên là cô ấy chưa muốn ai tìm thấy mình”.

“Chị đến đây để cầu xin em giúp gia đình chị đấy”.

Một lúc lâu họ chỉ im lặng đứng đó cùng nhau, mỗi người nhìn vào những ánh chớp ngoằn ngoèo trên bầu trời cao thay vì nhìn nhau.

“Nhìn kìa”, anh nói, “Em xin lỗi vì em đã đánh mất em của chị. Em biết hai chị em chị đã từng thân thiết với nhau như thế nào. Nhưng ngày nào đó cô ấy sẽ gọi về thôi mà”.

“Chị biết”. Cô vuốt nhẹ đôi má mịn màng của Taylor và Taylor đáp lại một cách thích thú, “Vậ thì tốt hơn là chị nên đi vậ”, Abby nói.

Khi Abby xoay lưng lại đi đến xe hơi của mình, Taylor nắm chặt hai bàn tay mũm mĩm của nó lại và khóc thét lên, “Mẹ...ẹ...ẹ...”

“Con gái nhỏ ạ, con đã có thể ngủ suốt đêm không gọi mẹ rồi mà”, anh thì thầm, “Con cũng giống như mẹ con cứ muốn làm cho ba đau lòng mãi, phải không nào”.

Dù trong lòng nhói đau, anh vẫn mỉm cười.

Carrollton, Georgia

Có gì tệ hại hơn tỉnh giấc lúc hai giờ sáng vì ác mộng, nằm cô đơn một mình giữa cơn bão bùng, mong muốn được ôm chặt trong vòng tay chồng nhưng chỉ nhận ra rang thực tế còn tồi tệ hơn những cơn ác mộng?

Trong giấc mơ, Anna thấy có cái gì đó đang đuổi theo cô xuyên qua khu rừng tăm tối đáng sợ. Cô nghe tiếng rơi vỡ ầm ầm ngay phía sau cô.

Thình lình, cô nhìn thấy một bức tường cao màu trắng và một cánh cổng để mở. Là Connor, chứ không phải xơ Kate, đang đứng đó với đôi tay dang rộng. Anh nở nụ cười thật tươi chào đón.

Cô gọi anh, nhưng nụ cười anh chợt tắt ngấm. Và khuôn mặt đẹp buồn rầu của anh biến mất vào cõi hư không.

Cô khát khao muốn được ở trong vòng tay anh nhưng giờ đây cô chỉ cô đơn một mình. Connor sẽ không đến cứu cô lần nữa đâu. Đó là lỗi của cô mà.

Cơn mưa đang đập vào các khung cửa sổ căn hộ nhỏ tồi tàn của Anna ở Georgia không liên quan gì đến cơn bão đang ập đến vùng Texas xa xôi mà cô đã để tâm theo dõi trong nhiều ngày qua. Cắn chặt lấy tấm khăn trải giường mỏng, Anna ngồi dậy trên tấm nệm hơi cũ đã rò rỉ khí đến nỗi cô cần phải thổi nó lên lại. Cô vịn chiếc đèn bàn đặt bên cạnh tấm nệm lên và sau đó cô bật chiếc tivi nhỏ. Đắm mình trong những quảng sáng màu vàng và tìm an ủi bởi những hình ảnh nhập nhoè trong phần tin tức về cơn bão trên kênh Dự báo thời tiết, cô cảm thấy bình tĩnh hơn.

Cơn bão nhỏ này có thể trở nên tồi tệ hơn, cô thấy thật lo lắng muốn biết điều gì đang xảy ra cho Taylor và Connor khi họ trở về Texas.

Cô đã cố gắng gọi điện sớm hơn nhưng Connor không trả lời bất cứ cuộc điện thoại nào. Suốt ngày cô cứ sốt ruột xem kênh Dự báo thời tiết. Con bão Janice đang gào thét trên đảo Galveston, đang tàn phá tất cả mọi thứ trên đường nó cuốn qua, và giờ đây nó đang đổ bộ về phía bắc - tây bắc, hướng đến Houston. Cô đã không thể biết được gì thêm nữa vì các phóng viên đang vượt qua bão tố đã bị kẹt lại và bị cô lập cùng với những thước phim về các bãi đậu xe kẹt cứng và những cây cọ đang bị thổi nghiêng ngả không ngừng trong gió bão.

Có phải gia đình cô cũng có cùng cảm giác thế này khi họ lạc mất cô? Quá muộn rồi, cô nhận ra rằng cô không muốn ly dị. Cho dù tình yêu có đầy rủi ro đến thế nào đi nữa, sống cô đơn một mình như thế này sẽ đau khổ hơn nhiều. Cô không còn có thể sống độc lập một mình và tách biệt với mọi người nữa rồi.

Có lẽ cô phải ra đi để biết Connor đã trở thành một phần trong cô đến mức nào. Nhưng trước khi các ý nghĩ và những xúc cảm được định hình thì cơn bão đã đổ bộ vào vùng vịnh.

Connor có muốn cô trở về không nhỉ? Cô cũng không biết nữa. Điều mà cô biết bây giờ là ý nghĩ tiếp tục sống mà không có anh khiến cô hoảng sợ hơn bất cứ thứ gì khác đã xảy đến với cô.

Cô muốn có tình yêu và sự tha thứ của Connor. Cô muốn được làm mẹ và cùng anh nuôi nấng con trưởng thành. Nếu anh đưa cô về, cô sẽ có hàng triệu cách chứng tỏ cho anh biết là cô yêu anh đến mức nào trong những ngày còn lại của cuộc đời cô.

Mỗi sáng và mỗi chiều khi cô chăm sóc ông Janasak bị bệnh mất trí nhớ, cô hầu như không thể tập trung vào công việc được. Ông Janasak không thể nhớ nổi cô là ai hay tại sao cô lại ở đó nhưng cô thậm chí còn hay quên hơn ông. Khi ông ta chậm rãi hỏi cô cùng câu hỏi đó hàng chục lần thì cô cảm thấy giận dữ và mất kiên nhẫn bởi vì trong đầu cô chỉ nghĩ đến Connor và Taylor. Ông Janasak cần một người nào đó toàn tâm toàn ý chỉ lo cho một mình ông.

Giờ đây, khi không biết được rằng gia đình mình liệu có an toàn không, cô nhận ra rằng cô không thể sống một mình thêm một giây phút nào nữa.

Máy biến thế nổ. Đèn bàn và chiếc tivi nhỏ vụt tắt, cả những bóng đèn đường cũng tắt ngấm. Giật mình la lên, cô bò ngang qua căn phòng tối tăm lần về phía chiếc ví. Run rẩy dốc đổ mọi thứ ra trên sàn gỗ cứng, cô mò mẫm chụp lấy chiếc

điện thoại di động và một lần nữa bấm số của Connor ở Houston. Chuông cứ reo, reo mãi. Các ngón tay của cô cứ bấm, bấm mãi đến nhức nhối.

Cuối cùng thì anh cũng trả lời, “Connor đây”.

“Cám ơn Trời”, cô thì thầm.

Yên lặng một lúc lâu. Cô nghe có tiếng vật gì đó rơi đánh xoảng và tiếng đứa bé khóc ré lên.

“Connor, có phải Taylor đó không? Nó không sao chứ?”

“Nó không sao”. Giọng anh lạnh lùng. Anna biết anh đã nhận ra cô ngay mà.

“Em nhớ nó... nhiều lắm”.

“Mới có hai giờ sáng”, anh nói, “Em muốn điều quý gì đây? Bây giờ không phải lúc bàn về việc ly dị”.

“Tại sao con khóc vậy?”

“Anh hỏi em muốn gì đây?”

“Không ly dị gì cả. Em sai rồi... em đã quá sai rồi. Em theo dõi cơn bão và em cảm thấy mình không thể sống xa anh và Taylor và cả những người mà em yêu thương nữa. Em yêu anh, Connor”.

“Lần này thì yêu được bao lâu nào?”

“Mãi mãi”.

“Được rồi. Cứ coi như là anh tin em đi”.

“Xin anh...”

“Vậy chứ em muốn cái quý gì nữa đây?”

“Em chỉ muốn anh cho em một cơ hội nữa”.

“Thật là số phận chết tiệt, em yêu ạ”.

Có tiếng thủy tinh rơi vỡ và tiếng Taylor kêu thét.

“Việc gì thế?”, Anna hét lên, cảm thấy sợ hãi đến muốn ngất đi.

“Có lẽ một cái cây đổ. Bây giờ thì nước tràn vào trong rồi”. Connor chửi rủa một cách bực bội, “Nghe như có tiếng xe lửa bên ngoài. Nhìn kìa, anh sẽ...”. Đường dây lại bất ngờ bị cắt ngang.

Cô cố gọi lại nhưng chỉ nhận được tín hiệu là tất cả các đường dây đều bận. Cuống cuồng, cô cứ gọi lại, gọi lại mãi cho đến khi điện thoại của cô hết pin. Sau đó cô chỉ còn cách ngồi trong bóng tối và cầu nguyện trong khi bên ngoài những giọt mưa đập mạnh vào khung cửa sổ, và chỉ có Trời mới biết được điều gì đang xảy ra cho chồng và đứa con gái nhỏ của cô ở Texas.

Tất cả các bảng hiệu giữa hai tiểu bang Georgia và Texas đều yêu cầu những người lái xe ô tô hãy tránh vùng Houston. Bản tin trên đài phát thanh cảnh báo rằng vì bị cúp điện và cây đổ nên không ai được phép ra vào Houston.

Anna quyết phải tìm cho được con đường khác. Cô phải gặp cho được Connor và Taylor.

Cuối cùng, khi trời tối thì Anna cũng đã lái được xe vượt qua bảng ranh giới của thành phố Houston. Cô gần như kiệt sức. Cô đã lái xe một mạch trên hai mươi bốn tiếng và vì cô không thể liên lạc được với Connor qua điện thoại nên cô rất hồi hộp không biết sự thế ra sao.

Khi cô rẽ khỏi đường cao tốc tiến vào đại lộ dẫn đến khu nhà của Connor thì cô thấy một viên sĩ quan cảnh sát cao lớn cùng với chiếc xe cảnh sát của anh ta đang chặn lấy đường vào.

Cô cau mày đưa chân đạp thắng.

Cắn môi lại, cô hạ cửa xe xuống. Viên sĩ quan mỉm cười và yêu cầu cô xuất trình bằng lái xe.

Anh ta chỉ liếc qua nó trước khi trao lại cho cô, “Tôi không thể để cô qua được. Cô không sống ở khu vực này”.

“Tôi sống ở đây mà!”, Anna trả lời.

Anh ta đánh mặt lại, chồm người xuống và soi mới nhìn vào bên trong chiếc

Toyota của cô, “Theo như trong bằng lái thì không phải, cô không phải là người vùng này”.

“Đó là vì trước đó tôi đã từng sống ở Louisiana”.

Anh ta nhìn cô bằng đôi mắt sắc lạnh.

Cô không thể để anh ta chặn cô lại được. Cô phải trở về nhà với Connor.

“Thật đấy, tôi sống trên con đường này cách đây một dặm thôi. Cô con gái bé nhỏ của tôi và chồng tôi sẽ sợ hãi đến chết nếu không thấy tôi về đây”.

Anh ta lắc đầu, “Xin lỗi. Chúng tôi có lệnh giới nghiêm và không cho phép bất cứ ai ra vào Houston. Một cơn lốc xoáy đã thổi bay một hay hai ngôi nhà ở cuối con đường này đây. Cô phải quay lại thôi”.

Một cơn lốc xoáy, “Nhưng tôi đã lái xe suốt ngày đêm từ Georgia đến đây. Anh không hiểu à. Tôi phải về với gia đình tôi. Tôi đã đi quá lâu rồi. Thật quá lâu rồi”.

“Tôi không thể quyết định được đâu. Ông thị trưởng mới có quyền quyết định. Thành phố này không có nước, không có điện. Các con đường không thể đi qua được và thậm chí không còn nhiều xăng nữa. Cô hãy quay trở lại vùng ranh giới giữa hai tiểu bang đi”.

“Nhưng gia đình tôi cần tôi. Và tôi cũng cần phải thấy họ không sao. Xin hãy...”

“Xin lỗi”, lắc đầu, anh ta đứng lên và ra hiệu cho chiếc xe kế tiếp. Cô không thể làm gì khác ngoài việc quay đầu xe lại.

Đôi tay trắng trẻo của cô xoay vô lăng một cách ngoan ngoãn. Viên cảnh sát cúi người khám xét bên trong của chiếc xe kế tiếp khi cô quay đầu xe lại được nửa chừng.

Chết thật, cô quay ngược xe lại!

Thật sự cô không nghĩ gì cả. Cô chỉ xoay vô lăng theo chiều ngược lại và nhấn mạnh chân ga.

Thật may mắn, viên cảnh sát to lớn quá bận rộn nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc la vói theo và đến lúc đó thì cô đã vọt đi một quãng khá xa rồi. Khi chỉ còn cách nhà Connor chừng nửa dặm, một cây thông đổ chắn ngang đường. Cô

đạp mạnh phanh. Không thèm bận tâm rút chìa khoá, cô nhảy ra khỏi xe, trèo qua thân cây đổ và chạy bộ qua suốt quãng đường còn lại.

Ngoài trời thật tăm tối vì không một bóng đèn đường và không một ánh sáng nào hắt ra từ các ngôi nhà xung quanh. Ngôi nhà lớn của Connor lờ mờ hiện ra giữa những cành cây to gãy ngổn ngang khắp nơi. Nhưng thật may mắn, nó vẫn còn nguyên vẹn.

Khi cô chạy đến gần hơn, cô thấy các cánh cửa chớp đã được đóng kín và những đường nước màu nâu từ nhánh sông tràn vào khắp bãi cỏ. Một cây thông to đổ ập lên một góc nhà xe và đập vỡ một chiếc cửa sổ, nhưng những phần khác của toà nhà thì có vẻ vẫn còn nguyên vẹn.

Cố tìm ra lối vào bằng cách vừa leo qua các thân cây đổ và những mảnh gạch vỡ vừa dè chừng nhỡ có rắn, cuối cùng cô cũng đến được cửa ra vào nhà anh.

Đưa bàn tay thon nhỏ lên, cô rụt rè gõ nhẹ cửa. Không nghe thấy tiếng anh trả lời, cô dùng cả hai nắm tay đập mạnh, “Connor!”

Khi cô gần như từ bỏ ý định thì cánh cửa ken két hé ra khoảng nửa inch.

“Connor?”, cô gần như nín thở.

Nhìn thấy cô qua khe cửa, khuôn mặt nghiêm nghị của Connor trở nên lạnh lùng, vô cảm. Cô cảm thấy như có một luồng hơi nóng chạy rần trên mặt và cổ mình.

“Em phải biết cho được anh và Taylor có ổn không”.

“Thế à, vậy bây giờ thì em biết rồi đấy”.

Cô vẫn chôn chân đứng yên.

“Anh đã nói là anh và con không sao”. Anh cau mày. Môi anh mím lại khi thấy cô vẫn đứng đó, “Quý tha ma bắt em đi! Anh và con không sao!”

“Thôi nào... Em đã lái xe suốt đêm... Em... Em không muốn ly dị đâu!”

Đôi mắt xanh giận dữ của anh nhìn xoáy vào cô, “Cái quỷ gì thế này?”

“Thôi nào, Connor, ít nhất thì anh cũng phải nghe em nói chứ”.

“Không. Tôi không muốn nghe gì cả. Không muốn nghe gì hết”.

Anh trông rất giận dữ. Có lẽ anh đã đóng sầm cửa vào mặt cô nếu cô không đưa chân ngáng lại.

“Em sẽ không đi đâu hết”, cô nói, “Không đi cho đến khi chúng ta nói chuyện xong. Em sẽ... em sẽ quỳ xuống đây van xin anh”. Mắt cô cay xè, “Connor, em mệt lắm rồi. Cho em vào đi. Em đã chưa ăn gì từ lúc ở Georgia. Em sẽ ngã khụy mất nếu như em không được ngồi xuống”. Mắt cô ngân ngấn nước vì cảm xúc dâng trào.

Cái nhìn giận dữ của anh xoáy vào cô một lúc lâu. Cô bất ngờ khi anh mở cửa và bước lùi lại, “Vậy thì em muốn gì nào?”, anh nói.

“Em đã nói rồi mà. Em muốn anh và Taylor. Muốn chúng ta bên nhau mãi mãi”.

“Đủ rồi”. Anh kéo cô lại gần và nâng cằm cô lên để có thể nhìn vào mắt cô. Cái nhìn soi mói của anh khiến cô cảm thấy bị tổn thương ghê gớm và ngay lúc đó cô cũng nhận ra cảm xúc trống rỗng lạnh lùng của anh.

“Đừng nói thế nếu em không muốn”, anh nói, “Anh không thể chịu đựng thêm được nữa đâu”.

“Em thề là em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa”.

“Cái gì sẽ xảy ra nếu em cảm thấy sợ hãi hay muốn ở một mình?”

“Em nghĩ em đã thay đổi rồi. Em muốn có anh, Taylor và cả những người khác trong gia đình hơn bất cứ thứ gì. Em đã trải qua sự khủng khiếp tột cùng khi em một mình ở Georgia, lo lắng cho anh, cho Taylor và cho cả những người khác khi em không thể biết được điều gì đang xảy ra với mọi người”.

“Cũng giống như người chị song sinh và cha của em vậy, họ đã lo lắng cho em trong suốt gần ấy năm”.

“Vâng. Và em đã nghĩ nhiều về họ. Em muốn gần gũi họ. Em không thể sống thiếu bất kỳ người nào trong gia đình”.

“Em đã phí mất thời gian để rút ra kết luận này đấy”.

“Em đã tự đẩy mình xuống địa ngục. Em không trách ai ngoài bản thân em. Xin anh... xin anh hãy cho em một cơ hội nữa nhé”.

Anh mỉm cười. Sau đó, một cách chậm rãi và cẩn thận, anh vòng tay ôm lấy cô, “Không đâu, em yêu, chính những gã xấu xa đó đã đẩy em xuống địa ngục. Xin chào mừng em trở về”.

“Điều mà em mong mỏi nhất là được làm vợ anh”, cô đáp, ngả đầu vào vòng ngực rắn chắc, ấm áp của anh.

“Em đã là vợ anh rồi mà. Em là tất cả... là tất cả đối với anh. Anh biết điều đó ngay lần đầu tiên nhìn thấy em. Nay, mà anh cũng không hoàn hảo gì đâu, vì thế anh sẽ không lải nhải về việc mấy tháng qua em đã ném anh xuống địa ngục. Taylor cũng thế. Anh đã nhanh chóng học hỏi được nhiều điều về việc chăm sóc trẻ em, tập cho Taylor quên đi sữa mẹ mà bú sữa bình, thuê vú em. Thật sự là phải thuê đến hai người cơ. Taylor khá là gắt gỏng đấy”.

“Suốt quãng đời còn lại em sẽ cố gắng chăm sóc tốt cho cha con anh. Anh đã cứu lấy em, mang đến cho em lòng tin và tình yêu để đấu tranh cho những điều mà em thật sự muốn có. Em muốn chúng ta là một gia đình”.

“Anh nghĩ toàn bộ vấn đề là ở chỗ cuối cùng rồi thì em cũng tìm thấy sự can đảm để ngừng ngay việc trốn chạy”.

Anh bắt đầu hôn cô và ngay lập tức cả hai thấy rạo rục muốn chỉ một điều thôi, đó là được hoà vào nhau. Nhưng trước tiên, họ cầm lấy cây nến, bước xuyên qua căn nhà tối tăm và đi vào phòng xem Taylor. Vì con bé đang ngủ nên Anna phải nén lòng hôn lên cặp chân mày mượt như nhung của con. Sau đó Connor dìu cô xuống cầu thang để đến căn phòng ngủ tuyệt vời của họ.

Anh nằm xuống giường và cô bắt đầu thay quần áo dưới ánh nến lung linh. Chiếc áo thun rồi sau đó đến chiếc quần jean của cô từ từ được cởi ra.

“Anh đã chứa đầy nước trong bồn tắm trước khi cơn bão ập đến”, anh vừa nói vừa ngắm nhìn bộ ngực của cô dưới ánh nến lập loè, “Nên em có thể tắm rửa trước và sau khi xong việc đấy”.

“Để sau đã”, cô dịu dàng, “Đã lâu quá rồi anh nhỉ”.

“Anh cũng thấy thế”, anh thủ thỉ, giọng đầy ham muốn.

Cô nằm xuống bên anh và cuộn người ép sát vào thân thể rắn chắc, ấm áp của anh. Như thường lệ, cô nằm gọn trong lòng anh.

Bật lên một tiếng rên, anh kéo cô sát lại bên anh hơn nữa, lướt môi lên cô cô và sau đó di chuyển dần xuống hai bầu vú cô. Với một tiếng thở dài đầy khát khao, cô đưa hai tay ôm lấy anh và nằm duỗi ra.

Cô cảm thấy thật an toàn. An toàn một cách đầy hạnh phúc. Và mong muốn được yêu, thậm chí ngay trước khi anh bắt đầu làm tình với cô.

Đứa bé gái đầy hoảng sợ đã bị bắt cóc lúc tám tuổi và phải tự mình kiếm sống từ bây đến nay cuối cùng cũng đã trở về nhà.

Sau những nụ hôn cuồng nhiệt của Connor, Anna đã hôn đáp lại anh đầy say đắm. Cô hồi hộp nín thở khi anh ngồi lên thổi tắt ngọn nến. Lại ôm cô trong tay, anh hôn cô một cách nồng nàn.

Cô cảm thấy mình được che chở, được yêu thương, chiều chuộng.

Cô nghĩ tình yêu này sẽ mãi mãi và hạnh phúc này sẽ mãi mãi. Mãi mãi.

“Em yêu anh”, cô thì thầm.

“Vậy hãy chứng tỏ cho anh xem nào”.

Cô bật cười, “sẵn sàng thôi”.

Cô từ từ cúi xuống và bắt đầu hôn khắp người anh.

“Đến lượt anh nào”, cô nài nỉ.

Anh bắt đầu hôn lên chân mày cô, sau đó hôn lên hai má cô và cuối cùng đến đôi môi cô.

“Em biết không, chúng ta sẽ làm như thế này nhé. Chúng ta sẽ xóa đi những ký ức đau buồn bằng cách xây dựng nên những kỷ niệm đẹp cho đến một ngày nào đó em sẽ có quá nhiều kỷ niệm đẹp để nhớ và sẽ không còn bất kỳ bóng tối còn sót lại”.

Anh nâng cằm cô lên bằng những ngón tay dịu dàng và giữ lấy khuôn mặt cô trong tay một lúc trước khi lại cúi xuống môi cô, “Xin lỗi, anh không biết là chúng ta sẽ làm thế này. Em có muốn anh cạo râu không?”

“Không”.

Ngoại trừ sự thô ráp trên cằm anh, những nụ hôn của anh thật ngọt ngào và dịu dàng, nhưng cô không muốn sự dịu dàng ấy. Bấu chặt các ngón tay lên đôi vai rộng của anh, miệng cô tham lam rà khắp anh cho đến khi anh rùng mình cúi xuống môi cô, sự khao khát của anh cũng mãnh liệt như của cô.

Cô liếm hai đầu vú anh rồi sau đó hạ dần xuống rốn anh. Lại ngẩng đầu lên, cô hôn vào môi anh. Anh nằm đè lên người cô. Khi cô hỗn hển nài nỉ, anh cảm thấy thật khát khao và sau đó anh đi vào trong cô. Cơ thể họ như tan chảy ra, anh ôm siết lấy cô thật lâu. Cô hôn lên đầu mũi anh và tận hưởng giây phút đặc biệt khi hai tâm hồn hoà quyện vào nhau bằng niềm đam mê mãnh liệt khó cưỡng nổi.

“Connor, em yêu anh”.

Anh hôn lên môi cô và cô đáp lại. Sau đó, anh ấn vào sâu hơn và hai tay anh bấu chặt lấy vai cô.

Cô nẩy người lên, thúc giục anh đẩy vào sâu hơn.

“Vào sâu nữa đi anh”, cô van nài, “Em muốn lắm. Em không còn biết gì nữa rồi. Xin anh đấy! Đi nào!”

Anh rên lên, “Em thật quá xinh đẹp. Chúa ơi, anh nhớ em lắm! Nhớ thật nhiều đấy”.

Môi anh lướt qua mặt cô, hạ dần xuống cổ cô, rồi xuống đến hai bầu vú cô. Mỗi nụ hôn lướt qua làn da mịn màng của cô khiến người cô nóng bừng lên. Cô hoàn toàn mở hết mình ra cho anh. Cô biết rằng ngay cả khi cô nẩy người lên cho anh, dùng miệng, dùng tay và cả móng mình lôi kéo anh thúc nhanh hơn và mạnh hơn nhưng anh vẫn chưa làm hết sức.

“Connor”, cô khấn khoản, đẩy nhẹ anh.

Anh ghì chặt lấy eo cô. Sau đó, anh không thể kiềm chế bản thân mình hơn được nữa. Dạng chân cô ra, anh thúc liên tục. Cô quặp đôi chân quanh người anh, ôm siết lấy anh.

Chưa bao giờ cô dâng hiến mình một cách trọn vẹn như thế, cả tình cảm lẫn thể xác. Họ càng lúc càng bay bổng, cao hơn và cao hơn. Họ cười lên nhau. Rồi cảm xúc bùng nổ, vỡ oà. Thở hỗn hển, họ bật cười khi hai cơ thể cuối cùng cũng nằm yên.

Anh kéo cô sát lại bên anh, “Chúng ta sẽ hạnh phúc. Rất hạnh phúc, anh thề đấy”.

Thật dịu dàng, cô luồn các ngón tay mình vào tóc anh. Sau đó cô hít hà làn da ấm áp của anh để tận hưởng hết mùi đàn ông của anh. Cô lướt nhẹ bàn tay lên lưng anh, xuống dần đến chiếc eo nhỏ của anh, rồi di chuyển đến đôi chân đẹp như tượng của anh.

“Anna”, anh hỗn hển, “Ôi, Anna!”.

“Becky”, cô sửa lại, “Anh hãy gọi em là Becky”.

“Hãy hứa với anh là em sẽ không trốn chạy nữa nhé”.

Cô bật cười, “Không bao giờ em làm thế nữa đâu. Em xin hứa đấy. Em phải ở lại trong gia đình em chứ”.

“Becky”, anh thì thầm, giọng anh chứa đầy tình yêu thương vô hạn.

Cái tên này khiến cô cảm thấy thật hay, thật phù hợp với mình và thật đúng là mình.

Cô nôn nóng muốn gặp những người khác trong gia đình cô - Abby, Terence, Caesar, Leo và tất cả những người khác trong gia đình Kemble. Nhưng không phải là tối nay.

Tối nay cô dành trọn cho Connor.

Phần kết

Nông trại Golden Spurs

Ngày lễ lao động cuối tuần

Chuông reo báo giờ ăn tối khi những tia sáng cuối cùng của ánh mặt trời quét qua đồng cỏ, chiếu sáng lên những chiếc đỉnh thúc ngựa treo trên các nhánh cây mesquite khẳng khiu.

Cái cây mesquite này thật là đặc biệt. Những chiếc đỉnh thúc ngựa được treo trên đó chứa đựng ý nghĩa huyền thoại khiến cho những thành viên trong gia đình tụ tập lại quanh nó.

“Đã đến giờ ăn tối rồi”, giọng một phụ nữ la lên một cách giục giã từ nhà lớn vọng ra.

Bữa ăn tối được dọn ra ngoài hiên bên trong những chiếc lều được dựng lên phía sau nhà lớn để ăn mừng sự trở về của Becky. Tất cả các chủ trang trại từ những quận gần đó cũng được mời đến. Hàng chục người bạn từ San Antonio và Austin đã bay đến để dự tiệc và ngay cả thống đốc cũng góp phần tham dự.

Cô công chúa lạc mất từ lâu của nông trại cuối cùng đã trở về nhà.

“Đã đến giờ ăn tối rồi”, người phụ nữ gọi lần hai.

“Có lẽ là Sy'rai đấy”, Leo nói, “Nếu chúng ta thông minh thì chúng ta nên trở vào nhà trước khi bà ta nổi giận. Bà ta không thích thức ăn của bà ta bị để cho nguội lạnh đâu”.

Bàn tay của Becky đang cầm chặt lấy cặp đỉnh thúc ngựa mà Lizzy, người chị cùng cha khác mẹ của cô, vừa trao cho cô, “Cám ơn chị nhé”.

“Em đã lại trở về nhà vì thế chúng không cần nằm trên cây nữa”, Lizzy dịu dàng nói, “Vậy thì em sẽ giữ chúng ở một nơi thật an toàn nhé”, Becky thì thầm.

“Đối với một số người, họ không thích nhìn cái cây đầy đinh thúc ngựa này”, Lizzy nói tiếp.

“Vì họ không biết nguồn gốc truyền thuyết phía sau nó đấy”, Connor lên tiếng.

“Vài người cho rằng đó là truyền thuyết không lành mạnh”, Leo phản đối.

“Những người đó thật bất kính”, Connor cười thích thú, “Đã có nhiều người phải hy sinh rất nhiều mới xây dựng nông trại này được như hôm nay đấy. Chúng ta phải tôn trọng điều đó chứ”. Lấy chiếc nón Stetson xuống, anh áp nó vào trước ngực ngay vị trí tim mình. Đó là biểu hiện tin tưởng của người đàn ông khi họ đang đứng gần điều gì đó thật linh thiêng. Tuy nhiên, điều này cũng không ngăn được anh lén đá một viên đá cuội về phía chân của anh mình và siết chặt lấy bàn tay của Becky như chứng tỏ cô là của anh.

“Bất kỳ người đàn ông hay phụ nữ nào thuộc về nông trại này hay có góp phần làm việc cho nông trại này mà rời khỏi đây ra đi vào bất cứ thời điểm nào thì chúng tôi sẽ treo cặp đinh thúc ngựa của họ lên đấy cho đến khi họ trở về”. Lizzy nói.

“Và con đã trở về”, Joanne nói với Becky dù bà vẫn đang liếc nhìn về phía Terence.

“Cuối cùng thì em đã trở về”, Connor thì thầm.

“Mãi mãi nhé”, Becky thì thầm trả lời anh.

Terence đang đứng bên cạnh Joanne, tay ông vòng ôm lấy eo bà. Họ đã sánh đôi với nhau kể từ khi Becky trở về nhà. Becky rất vui mừng khi thấy cha đã tìm được người chia sẻ và cô biết rằng nếu cô không về thì có lẽ ông sẽ cứ tiếp tục sống trong khu đất hoang đầy bụi rậm nguy hiểm chết người.

Mỗi ngày cô được sống với những người này, đặc biệt là Connor, cô cảm thấy mình mạnh mẽ hơn, can đảm hơn và hạnh phúc hơn.

Connor đột ngột xoay lại và kéo cô sát lại gần anh. Cô cảm thấy một cảm giác thật thú vị dâng lên khi đôi môi ấm của anh chạm vào khoé miệng cô.

“Anh yêu em”, anh thì thầm bằng một giọng thật ấm áp mà anh chỉ dùng nó khi nói với cô, “Anh rất yêu em”.

Những người trong gia đình cô quan sát họ nhưng lại giả vờ như không thấy gì và cùng mỉm cười.

Cô thấy yêu thương tất cả mọi người. Cô cảm thấy thật an toàn. Và thật quá hạnh phúc.

HẾT

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>